

GÜLTEN DAYIOĞLU

Akgüvercin ile Yeşilsalkım'ın Aşkı

sta kalemlerden masallar

GÜLTEN DAYIOĞLU

Akgüvercin ile Yeşilsalkım'ın Aşkı

Akgüvercin ile Yeşilsalkım'ın Aşkı, çocuk ve gençlik edebiyatının en önemli yazarı Gülten Dayıoğlu'nun kaleminden, çocuk klasikleri arasına girmeye aday bir eser. Akgüvercin ve Yeşilsalkım, emeğin ve sevginin değerini vurgularken çocukları düşsel dünyalarda şaşırtıcı ve görkemli serüvenlere davet ediyor.

Usta Kalemlerden Masallar dizisi büyük isim Gülten Dayıoğlu ile devam ediyor. Kitaplıklarda çok özel bir yeri hak eden bu dizi, Türk edebiyatının usta isimleriyle çocukları buluşturmayı amaçlıyor.

12⁰⁰
TL

ISBN 978-605-09-0024-8

Doğan Egmont

Usta Kalemlerden Masallar
Akgüvercin ile Yeşilsalkımın Aşkı

Yazan: Gülten Dayıoğlu

© 2011, Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır.

Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (+90 212) 373 77 00

www.doganegmont.com.tr

İstanbul, 2011

Resimleyen: Emel Alp Sarı

Yayına hazırlayan: Esen Gür

Grafik uygulama: Erbil Kargı

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

ISBN: 978-605-09-0024-8

Sertifika no: 11940

AKGÜVERCİN İLE
YEŞİLSALKIM'IN AŞKI

GÜLTEN DAYIOĞLU

Resimleyen: Emel Alp Sarı

İçindekiler

Komşu Komşu, HUUU!	1
İlk Çaldığım Komşu Kapısı: Üç Numara	11
Altı Numarada Oturan Yaşlı Hanım Beni Nasıl Maymun Etti	17
Sonunda Eve Döndüm	84
Akgüvercin ile Yeşilsalkım'ın Aşkı	93
Büyülü Prens - Akgüvercin	97
Büyücü Kraliçe Beşikteki Bebeği Görünce Öyle Bir Öfkeye Kapılmış ki!	101
Yeşilsalkım Aşkı Uğruna Evden Kaçıyor	123
Yedi Belanın İlki: Kırk Haramiler	133
Yeşilsalkım Nehirde Bocalarken Su Yılanını Yutuyor	138
Yaşlı Kadın Yeşilsalkım'ı Kendine Tutsak Ediyor	141

Yeşilsalkım Lanetli Kadından Kurtulup Yeniden Yola Koyuluyor	154
Akgüvercin Birden Kayıplara Karışıyor	157
Yaralı Ala Geyik Dile Gelip Konuşmaya Başlıyor	161
Yeşilsalkım ile Akgüvercin Kendilerini Ulu Kadın'ın Evinde Buluyorlar.	172
Ceylan Göznlü Kızın Gizemi Çözülüyor.	178
Yalnız Saray, Tılsımlı Tuzaklar ve Aldatıcı Görüntülerle Dolu . . .	187
Yalnız Saray'daki Kırkıncı Oda	196
Odanın Orta Yerinde Yatan Ölü Dirilecek mi?	200
Kervan Davullu Zurnalı Şenliklerle Karşılıyor.	210
Yeşilsalkım Konuşurken Sabır Taşı Çatlayıp Patlamaya Başlıyor.	223

AKGÜVERCİN İLE
YEŞİLSALKIM'IN AŞKI

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
PHYSICS DEPARTMENT
530 SOUTH EAST ASIAN AVENUE
CHICAGO, ILLINOIS 60607-7080
TEL: 773-936-3700 FAX: 773-936-3701
WWW: WWW.PHYSICS.DENVER.CU.EDU

KOMŞU KOMŞU, HUUU!

Benim adım Canevi. Annem seçmiş bu adı. Kendisi çok bilmiş bir reklam yazarıdır. Küçüklüğümden beri yeni tanıştığımız insanlar adımın anlamını sorar. Canevi, canımızı içinde barındırdığı varsayılan, YÜREK demekmiş. Annem, babam ve nine-dedelerim beni CANEVI'M diye çağırırlar. Pek keyiflenirim.

Bizim öğretmen de adımı beğeniyor. Onun adı Candan. Adlarımız benzeşiyor da huylarımız hiç benzemiyor. Öğretmenim, dediği dedik biri. Akli fikri, öğrencilerin sırtına, çuval çuval ödev yüklemekte. Dört yıldır, onun bu kötü huyu yüzünden, sınıfça çekmediğimiz kalmadı. Ödevleri verip de arkasını aramayan cinsten de değil. Her ödevi, ibini dibini araştırarak

Dönen Ödevi

denetler. Eksiği gediği, gözüne sokar öğrencinin.

Not verirken de bir cimri ki! Ama hepimiz onu çok seviyoruz. Bu sevgi nedeniyle verdiği ödevleri eksiksiz yapmaya özen gösteriyoruz. Ancak bazen ödev verirken ölçüyü öyle bir kaçırıyor ki!..

Yarıyıl tatiline girerken yine yaptı yapacağını. Bu tatil ödevi yüzünden başıma gelenleri bir bilseniz!

Yaşadıklarımı anlatmazsam çatlayacağım.

Yarıyıl tatilini iple çekiyorum. En çok özlediğim de sabah uykusu. Bunun yanında arkadaşlarla buluşacağız. Babaanneye yatıya gidilecek. Onu çok özledim. Elbette ödev de yapılacak. Tüm tatillerin olmazsa olmazı. Ama bu kadar da olmaz ki!

Karne günü öğretmen ödevleri tahtaya yazarken “Dilerim az ödev verir,” diye geçirdim. Tahtaya yazılan ödev konularını görünce “Dileğim kabul oldu,” diye sevinmekten kendimi alamadım. Çünkü ders kitaplarından verilen ödev gerçekten çok azdı. Ancak kısa süre içinde sevincim içimde düğümlenip kaldı.

Öğretmen, “Derslerle ilgili olarak az ödev verdim diye sevinmeyin. Bu dönem için hazırladığım asıl ödev, epey yüklü. Ama çok da ilginç. Hiç sıkılmadan yapacağınıza inanıyorum,” dedi.

Yüreğim hop etti. Yoksa tatil düşlerim suya düşüp sellere mi karışacaktı!

Öğretmenimiz, o ilginç ödevi şöyle açıkladı:

“Artık dördüncü sınıf bitti. Dört yılda zihinlerinize katman katman bilgi yüklendi. Ne var ki yaşamda başarılı ve mutlu olmak için bu bilgiler yeterli olmuyor. Hayat bilgisi de gerekiyor. Örneğin çeşitli konularda sorumluluk üstlenmelisiniz. Toplum içine girip insanlarla buluşup görüşmelisiniz. Bunu yaparken kendinizi açık seçik ifade edip karşınızdaki insanı anlamayı başarmanız gerekiyor. Bu iletişim çabasında başarı kazanırsanız, hayat bilgisi konusunda büyük bir adım atmış olacaksınız. Bu adım sizi, giderek, hayatın doruklarına taşıyacak.”

TATİL ÖDEVİ:

KOMŞU KAPILARI ÇALINIP MASAL DERLENECEK

Öğretmenimiz, hayat bilgisi sözlerini sıklıkla yineler dururdu. Ama bu konuyla ilgili ilk kez bir ödev veriyordu. Doğrusu, ödevin içeriğini merak etmeye başlamıştım. Öğretmen, şu açıklamayı yapıp beni meraktan kurtardı:

“Bu tatilde komşu kapıları çalınacak. Her komşuya, çocukluktan kalma bir masal anlatması dileğinde bulunulacak. Sizler de öğrendiğiniz masalları yazıp güzel bir masal dosyası hazırlaya-

caksınız. Dosyalardaki masalları sınıfta okuyup değerlendireceğiz. İlginç olanları seçip bilgisayarda tarayacak, yazıya döküleceğiz. Sonra da kitap haline getireceğiz. Bu kitabı, sınıf kitaplığımıza koyacağız. İsteyen kopyalayıp anı olarak evine götürebilecek.”

Arkadaşlarla birlikte hop oturup hop kalktık. Öğretmene sorularla saldırmaya başladık:

“Öğretmenim, biz komşularımızla pek fazla tanışmıyoruz. Öyle ki, asansörde ya da kapı girişinde karşılaştığımızda yüzümüze bakmayan, selam vermeyen komşularımız var. Üstelik onlar çoğunlukta. Bu kişilerin kapılarını nasıl çalacağız?”

Öğretmende yanıt hazır: “Tanışmak için ilk adımı siz atacaksınız. Günün uygun bir saatinde kapıyı çalacaksınız. Karşınıza çıkan kişiyi selamladıktan sonra ödevinizi anlatacaksınız. O evde size masal anlatacak birinin bulunup bulunmadığını soracaksınız.”

Soru saldırısı sürdü:

“Öğretmenim, bizim komşularımız çok suratsız. Evde biraz gürültü yapsam kapımıza gelip anneme çatıyorlar.”

“Öğretmenim, bizim komşularımız da aynı yapıyor. Dedem, kulakları ağır işittiği için televizyonu fazla açıyor. Komşular hemen apartman görevlisini kapımıza gönderiyorlar.”

“Öğretmenim, bizim bir komşumuz var. Müziğin sesini biraz

yükseltsek hemen duvarı yumruklamaya başlıyor. Ben onun kapısını nasıl çalarım?”

Sorular böylece sürdü, gitti... Öğretmen şaşıtı, kaldı. Ama pes etmedi: “Apartman yaşamında bu tür olaylar dünyanın her yerinde görülebilir. Komşularınız, nice olumsuz davranşalar da yabanıl değiller. Hepsi uygar insanlar. Sizleri kapıdan kovacak halleri yok ya! Ayrıca siz de apartman yaşamına uygun davranmayı öğrenin. Müziğin sesini gümbürdetmeyin. Gürültü yapmayın...”

Parmak kaldırdım. “Öğretmenim, ya komşulardan hiçbiri bana masal anlatmazsa!”

Öğretmen kızdı. “Neden böyle olumsuz düşünüyorsun oğlum! Belki de ödevinin içeriğini öğrenince seni kapılarda karşılayacak, salonun başköşesine oturtacaklar? Belki aile bireylerinden biri gelip sana ilginç bir masal anlatacak. Bu arada çikolata ya da limonata, hatta kek ikram edenler bile olacak?”

O an komşularımızı gözümün önüne getirmeye çalıştım. Ama başaramadım. Çünkü binada yaşayanları tanıdığım söylenemez.

Annem ikide bir “Bu binaya taşınalı iki yıl oldu. Bir Allahın kulu da kapımızı çalıp hoş geldiniz demedi. Kapıda ya da asansörde kaşlaştığımızda belli belirsiz selam verenler olduğu gibi, hiç yüzüme bakmayanlar da var,” diye sızlanıp duruyor.

Belki ben ilk adımı atıp komşuların kapılarını çalarak, ödevim için masal ricasında bulunursam komşularımızla dostluk başlar. Gidip gelmeler olur. Herkes birbirine ısınır. Bizim binada birkaç çocuk yaşadığını apartman görevlisinden öğrendim. Ama onlara hiç rastlamadım. Okul zamanı herkes erkenden okula gidiyor. Akşam servislerle dönüp asansörle evlerine ulaşıyorlar. Tatillerde de ortada kimseler görünmüyor. Oysa birbirimizle tanışsak, görüşsek ne iyi olurdu !

Öteki arkadaşlar da komşularla olumsuz ilişkilerini anlatmaya kalkıştılar. Ancak öğretmen kesip attı. “Hangi koşulda olursa olsun, bu ödev yapılacak. Sizler, komşu kapılarını çalacaksınız. İçeriye almayanlar olabilir. Rahatsız ettiğiniz için özür diler, oradan ayrılırsınız. Ama ben yine de umutluyum. Size masal anlatanlar olacaktır. Hiç masal derleyemezseniz, kapısını çaldığınız komşularla ilgili olarak edindiğiniz izlenimleri yazarsınız. Bu çalışmanızı da masal gibi değerlendireceğim. Yeter ki bu kapı çalma serüvenlerinizi, en başından sonuna dek, tadiyla tuzuyla ve özenle yazıya dökün.”

Anneme masal ödevinden söz ettiğimde nasıl tavana sıçrayacağını düşünene düşünene eve ulaştım. Tam da düşündüğüm gibi oldu. Annem, komşu kapılarını çalıp “Bana masal anlatır mısınız?”

diyeceğimi öğrenince ateşe basmış gibi oldu.

“Allah Allah, bu öğretmen şaşırды besbelli! Böyle ödev verilir mi? Memlekette olsa neyse! Orada konu komşu herkes birbirini tanır. Hatırımız sayılır. Ama bu binada, kim seni evine alıp da masal anlatır? Kesinlikle kapıdan geri döndürüleceksin. Bu da ailece küçük düşmemiz demek. Bu duruma düşmek istemiyorum. Ben masal bilmem. Çünkü küçüklüğümde annem hep hastaydı. Bana masal anlatamadı. Sonra da genç yaşta öldü. Bu yüzden ben de sana masal anlatamadım. Hep masal kitapları okudum. Bak, aklıma ne geldi. Kitaplıktaki masal kitaplarından kopya çekerek ödevini yapabilirsin. Gerekirse yeni kitaplar da alırım. Onlardan da kopya çekip...”

“Anneciğim, öğretmenimi kandıramam. O, komşulardan masal derlememizi istedi. Kitaplardan masal kopyalayın demedi.”

“Bana masal anlatır mısınız diyerek komşu kapılarına dayanma işine, baban ne diyecek bakalım,” diye cevap verdi annem.

Akşam olayı anlattığımda babam daha ılımlıydı. “Bence denemekte yarar var. Bakarsın, böylelikle apartman komşularımızla aramızda iyi bir iletişim oluşur,” dedi.

Annem hemen atıldı. “Sen de çok safsın. Geçen gün yedi numara...”

Babam, annemin sözünü kesti. “Geçmişı bırak. Şimdiye bak. Çocuğu ürküteceğimize destek olalım.”

Baştan sona pekiyi ile dolu olan karnem bile bu masal ödevi yüzünden gölgede kaldı.

Tatilin ikinci haftasında babamla üç günlüğüne Ankara'ya gideceğiz. Babamın toplantıları var. Annem işinden izin alamadığı için bizimle gelemiyor. Ankara'da halamda kalacağız. Yeğenlerimle buluşacağım için pek sevinçliyim. Halam bizi Anıt-kabir'e de götürecektir. Ankara'da iç rahatlığıyla tatil geçirebilmek için öncelikle şu masal ödevimi bitirmem gerekiyor.

Ben, içten içe durumumu döküp düşünürken babam komşu kapısı çalma ödeviyle ilgili olarak beni yüreklendirmeye çabalıyordu.

“Canevi'm, öğretmen gerçekten çok ilginç bir ödev vermiş. Ama bence bu ödevin tek amacı masal derlemek değil. Öğretmen sizleri toplum içine yönlendiriyor. Bir yandan sorumluluk yükleniyorsunuz, bir yandan da belli bir konuda araştırma yapma becerisi kazanıyorsunuz. Amacına ulaşmak için çok iyi bir yöntem seçmiş. Ben lisedeyken, dönem ödevi olarak, bir hastanede lösemili çocuklar üzerine bir araştırma yapmıştım. Bunu yaparken çocuklara kitap okuma programı da uygulanmıştı. Bazı

arkadaşlar, bu dönem ödevi için yetimhanelere yönlendirilmişlerdi. Herkes bu araştırma alanlarında edindiği izlenimleri, duygu ve düşüncelerini yazmıştı. Sınıfta bu raporlar okunduğunda, edindiğimiz bilgilerden çok yararlanmıştık. Bu ödevde dört elle sarıl. Hiç çekinmeden komşu kapılarını çal.”

Baktım ki bu işten kaçış yok. Biraz daha nazlanırsam bu kez annem geçmişteki ödev deneyimlerini anlatamaya başlayacak.

“Tamam tamam, ne olursa olsun, yarın kapıları çalmaya başlayacağım!” diyerek başka konuya geçtim. Ertesi gün öğleye doğru üç numaranın kapısına dayandım.

İLK ÇALDIĞIM KOMŞU KAPISI: ÜÇ NUMARA

Komşularımızın kim olduklarıyla ilgili hiçbir bilgim yoktu. Üç numaranın kapısını, anaokulu çağında bir kız açtı. O anda annesi içeriden seslendi.

“Kızım, sana kapı açmayı yasaklamadım mı? Neden yine pat diye açıyorsun kapımızı? Hırsız var, uğursuzu var...”

Küçük kız, omuzlarını silkerek dudağını sarkıtıp kapıyı yüzüme kapattı. Şamar yemiş gibi oldum. Ne yapacağımı düşünüyordum ki kapı yeniden açıldı. Bu kez karşımda kızın annesi duruyordu.

“Kapıyı sen mi çaldın oğlum?” Sesi pek kuru, hatta biraz da öfke yüklüdü.

“Şey, evet ben çaldım.”

“Ne istiyorsun?”

Yüzümün kızardığını duyumsadım. “Bir şey istemiyorum efendim. Biz, iki numaralı dairede yaşıyoruz. Komşuyuz yani.”

“Eee?”

Hızla cesaretim kırılıyordu. “Öğretmenim ödev verdi. Komşuların evlerine gidip birer masal anlatmaları için ricada bulunmamı söyledi.”

Komşu hanımın öfkesi belirginleşmeye başlamıştı. “Oğlum, ne masalı, ne ödevi? İşim başımdan aşmış durumda. Yardımcı kadın hastalanmış. Evde yapayalnız kaldım. Yemek, bulaşık, ütü, üstelik kızım da tatile girdi. O da sürekli tepemde, beni gezmeye götür diye mızızlanıyor. Bir masalımız eksikti! Haydi, sen şimdi git, başka komşuların kapılarını çal.”

Küçük kız, gözlerini bana dikmiş, kızarıp bozarmamı keyifle izliyordu. Birden elini uzatıp “Abi, gel ben sana masal anlatacım,” demesin mi!

Annesi, küçük kızın omzunu dürtükleyerek çıkıştı. “Kızım, sen daha iki lafı bir araya getiremiyorsun. Ne masalı anlatacağın çocuğa!”

Küçük kız direndi. “Ben çok masal biliyorum. Senin anlattı-

ğın, öğretmenimin anlattığı ya da kitaplardan okuduğu masalları anlatırım abiye.”

Anne, sabırsızlıkla kapıyı kapatmaya yeltendi. “Oğlum, bu kız daha anaokulu öğrencisi. Ondan sana hayır gelmez. Haydi, sen en iyisi...”

Başımı eğip karşı daireye doğru yöneldim ki küçük kız fırlayıp elime sıkı sıkıya yapıştı. Bu kez de “Abi, canım çok sıkılıyor. Odamda çok güzel bebeklerim var. Gel birlikte oynayalım,” demesin mi!”

Kızın elinden, elimi kurtarmaya çalıştım. Ama bir türlü bırakmadı. Öteki elini de onu benden koparmak için, annesi çekiş-tirdi. Sonunda minik kızı ağlattık.

Kadın onu kucağına alıp eve soktu. Sonra da kapıyı yüzüme çarptı.

Kısa bir süre, eve dönüp olan biteni anneme anlatmayı düşündüm. Ama annemin bu olanları duyunca öteki komşulara git-meme izin vermeyeceğini biliyordum. O nedenle alt kata inmek yerine, karşı dairenin kapısı çalmayı uygun buldum.

DÖRT NUMARALI DAİREDE YAŞAYAN KOMŞULAR
KAPIYI NEDEN AÇMADILAR ACABA?

Dört numarada kimse yok gibiydi. Zili epey bir çaldım. Sanki kapıdaki gözleme deliğinden biri bakıyordu. Hatta kapıdan uzaklaşan ayak seslerini bile duyar gibi oldum. Ne var ki kapıyı açan olmadı. Çaresiz, üst kata çıktım.

BEŞ NUMARADAKİ KOMŞULAR İYİ HOŞ
AMA İÇLERİ BOMBOŞ

İster istemez, beş numaralı dairenin kapısını çaldım. İçeriden karmaşık sesler geliyordu. Kapıyı güleç yüzlü, genç bir hanım açtı.

“Kimi aradın oğlum?”

“Kimseyi aramadım efendim. Biz iki numaralı dairede oturuyoruz. Öğretmenim, komşulardan masal derleme ödevi verdi de! Sizin evde bana masal anlatacak biri var mı diye soracaktım.”

Kadın kahkahayla gülmeye başladı. Sonra da içeriye seslendi:

“Nevin teyze, alt katta oturan bir çocuk geldi. Ev halkından birinin kendisine masal anlatmasını istiyor.”

Nevin Hanım, topuklu terlikleriyle tok tok sesler çıkararak

yanımıza geldi. O da genç, güzel ve iyi giyimli bir hanımdı.

“Vallahi Sevim, öyle alçak sesle konuşuyorsun ki! Masal lafından başka dediklerinin hiçbirini anlamadım. Kapıyı çalan kimmiş?”

Bu soruya sorarken öfkeli değil, şaşkıındı. Ben hemen başımla komşu hanımı selamlayıp durumu anlattım.

“A benim oğlum, hoş geldin,” dedi Nevin Hanım. “Sefalar getirdin! Ama, şu anda bizim ev pazar yeri gibi, kalabalık. Yarıyıl tatili nedeniyle Edirne'den yeğenlerimiz geldi. Onları Topkapı Müzesi'ne götüreceğim. Yani birazdan sokağa çıkacağız. Ayrıca ben masal filan bilmem. Çocuğum olmadığından...”

Bir an duraksadı. O anda Nevin Hanım'ın beni kırmak istemediğini sezinledim. İçime su serpildi. Nevin Hanım, salona doğru seslendi: “Burçak, buraya gel! Sen çiçeği burnunda öğretmensin. Şu çocuğa bir bakıver.”

Burçak Hanım, ötekilerden daha da güzel bir genç kız. Adeta koşarak yanımıza geldi.

“Ne oldu teyzeciğim? Kim bu çocuk?” dedi.

Durumu anlattım. Genç kız gülmeye başladı.

“Ya, ne biçim meslektaşlarımız var! Parmak kadar çocuğa böyle ödev verilir mi? Ben böyle bir şey yapsam veliler kapıma dayanır

valla.” Sonra bana döndü. “Ödevine yardım etmek isterdim. Ama ben matematik öğretmeniyim. Çocukken dinlediğim masalları da unuttum gitti. En iyisi, bu ödevi yapmak için masal kitaplarına başvurmak.”

“Öğretmen, kitaptan kopyalanacak masalları kabul etmiyor da,” dedim.

Nevin Hanım, kibarca beni savmak için araya girdi. “Oğlum, siz iki numaraya ne zaman taşındınız?”

“İki yıl önce taşındık. “

“Hay Allah! Ben hala orada eski kiracıların oturduğunu sanıyordum. O yaşlı kişilerin hiç kimseleri olmadığını işitmiştim. Sen iki numarada oturuyoruz deyince o yüzden pek şaşırdım. Neyse, annene selam söyle. Öğretmen ablanın dediği gibi, masal kitabından bir masal bul. Öğretmene, komşumuz anlattı dersin. Olur biter.”

Koskoca kadının bana öğretmenimi aldatma öğüdü vermesine şaştım kaldım.

“Peki efendim,” diyerek üst kata yöneldim. İkide bir ‘efendim’ demekten de sıkılmıştım. Ama anneme efendimli konuşmaya söz vermiştim. Ah anne ah!

ALTI NUMARADA OTURAN YAŞLI HANIM BENİ NASIL MAYMUN ETTİ

Üst kata varınca merdiven başındaki kapının ziline bastım. Üçüncü basışımda kapı açıldı. Karşıma yaşlı bir kadın çıktı. Yürütece tutunuyor, ayakta zor duruyordu.

“Neler oluyor çocuk! Ne demeye alacaklı gibi zile art arda basıyorsun? İçerideki kadın hangi ayakla kapıyı açmaya gelecek diye düşünen yok! İnsan biraz bekler. Haa, sen kimsin Allah aşkına? Ne istiyorsun?”

“Efendim, özür dilerim. Ben, iki numarada oturan ailenin çocuğuyum.”

“Banka müdürü olan?”

“Evet evet, babam banka müdürü.”

“Annen reklamcıymış. Televizyon reklamlarındaki kadınlara bakarken acaba bizim alt kattaki komşu hanım bunlardan hangisi diyorum. Ama bir türlü tanışamadık sizinkilerle. Kapıcının karısı apartmanda olup biteni anlatmasa, hiçbir şeyden haberim olmayacak. Ne kimse benim kapımı çalıyor ne de ben, ayaklarım yüzünden, konu komşuya gidebiliyorum.”

“Teyzeciğim, geçmiş olsun. Annem reklamlara çıkmıyor. Kendisi reklam yazarı.”

“O neymiş öyle?”

“Reklamlarda söylenen sözleri yazıyor.”

“Televizyon reklamına çıkan kadınlar, adamlar, o iki çift sözü kendileri söyleyemiyorlar mıymış? Allah allah? Demek ki davul birinin elinde, tokmak başkasının! Her neyse, eee, sen kapımı niye çaldın?”

“Bizim öğretmen, yarıyıl tatilinde komşularınızdan masal derleyin, dedi. Dönem ödevi olarak yani.”

“Yarıyıl tatili başladı mı yoksa? Yani öğrenciler tatile mi girdi?”

“Evet, dünden beri tatildegiz.”

Yaşlı kadının yüzü bulutlandı. “Torunlarımın vurdum duymazlığına bakın hele! Her birini öyle çok özledim ki! Kırk yılda

bir telefon ediyorlar. Gelin de sizleri göreyim diye bir yalvarmadığım kalıyor. Dördü de ağız birliği etmişçesine, ‘Şimdilerde derslerimiz çok sıkı. Ama yarıyıl tatilinde seni görmeye geliriz,’ diyorlar. Tatil başlamış ama ne gelen var ne de arayan!”

Yaşlı kadın cebinden mendilini çıkardı. Burnunu silecek sandım. Ama o, mendili yaşaran gözlerine bastırdı. “Aman,” dedi, “Ben de pek sulu göz oldum. Ayaklarım iyiyken hiç böyle değildim. Canım sıkılınca sokağa çıkar, eşe dosta uğrar, derdimi dağıtır gelirdim. Hatta bazen, özlem başımdan aşarsa, uzak yakın demez, taksiye atlayıp torunlarımı görmeye bile giderdim. Şimdi evin içinde bile bebekler gibi yürüteçle dolaşıyorum.”

“Geçmiş olsun teyzeciğim. Tatilin bitmesine daha çok var. Torunlarınız sizi görmeye geleceklerdir. Üzülmeyin,” dedim. Yaşlı kadın buruk bir gülümsemeye yüzüme bakıyordu. Hemen masal konusunu açtım. “Acaba siz hiç masal biliyor musunuz?”

Yaşlı kadın, “Masal bilmez olur muyum oğlum,” dedi. “Bu hayırsız torunların hayırsız ana babalarını, türlü masallarla büyüttüm. O zamanlar, masal anlatmam için yalvarıp kucağıma tırmanırlardı. Şimdilerde masallar da unutuldu, ben de. Allahtan ne oğullarıma ne de kızlarıma el açıyorum. Kendi gelirimle gül gibi geçinip gidiyorum. Bu daire de kendimin...”

Ona ricamı yinelemek zorunda kaldım. “Oğullarınıza ve kızlarınıza anlattığınız masallardan birini bana anlatsanız? Öyle sevinirim ki!”

Yaşlı kadın şöyle bir düşündü. “İyi ya, içeri gel bari!” deyip beni salona buyur etti. Tam kanepenin köşesine ilişmiştim ki telefon çaldı. Yaşlı kadın, yürüteci telefon sehpasının bulunduğu yere yöneltti. Sehpanın yanındaki koltuğa oturup konuşmaya başladı. Beş dakika, on dakika, yirmi dakika, yarım saat geçti...

Kadın, eski bir arkadaşıyla öyle bir dertleşmeye daldı ki! Beni unuttu. Sıkıntıdan patlayacak gibi oldum. Bu arada kızları, oğulları, gelinleri, damatları ve torunlarıyla ilgili neler öğrendim neler! En çok da kiracılarının, aylıkları zamanında ödememelelerinden yakınıyordu. Avukatına da işlerini savsakladığı için kızınıyordu. Sonunda konuşma bitti. Oturduğum yerde kıpırdanmaya başladım. Çünkü sıkışmıştım. Bu halim, yaşlı kadının gözünden kaçmadı.

“Oğlum, çişin geldi senin. Benim oğlanlar da küçükken tuvalete gitmeye üşendikleri için, çişleri gelince senin yaptığın gibi sallanır dururlardı. Valla, senin bu kıpır kıpır halin yüzünden telefon konuşmamı kısa kestim. Haydi kalk, tuvalete git!” diyerek bana tuvaletin yolunu gösterdi.

“Koridorun sağ yanındaki ikinci kapı. Yerlere çiş damlatma. Elini yıkamadan da banyodan çıkma. Ellerini benim havluma kurulama. Aynanın önünde kağıt havlu var,” diyerek arkamdan buyruklar yağdırdı.

Tuvaletten çıkınca masal dinlemek umuduyla sevinerek yanına gittim. Şekerliği önüme itti. “İstedğin kadar ye,” dedi.

Akide şekerleri öyle bir bayatlamıştı ki! Ağzıma atar atmaz kum gibi dağıldı gitti.

Şekeri yuttuktan sonra bir kez daha “Masal anlatacak mısınız?” diye sordum.

“Oğlum, masal masal deyip durma. Bu yaştan sonra adımlı bildiğime şükrediyorum. Ben kaç yaşındayım, biliyor musun?” diye çıkıştı.

“Bilmiyorum,” dedim.

“Tamı tamına seksen beş oldum. Oğullarım kızlarım, seksen yedi yaşındasın diyorlar ama uyduruyorlar. Dünyaya gelirken yanımda mıydınız diye paylıyorum onları.”

Yaşlı komşumuzun masal anlatma niyeti olmadığını anladım. “Ben artık gideyim,” diyerek ayağa kalktım.

Komşu hanım, “Seni eli boş döndürmek istemiyorum,” dedi. “Pek terbiyeli bir çocuksun. Küçük oğlumun çok sevdiği bir

horoz masalı vardı. Onu anlatayım bari.”

Sevinçle kulak kesildim. Yaşlı kadın, isteksizce anlatmaya başladı. “Şimdi, bu masalda bir horoz var. Mahallenin çöplüğünde eşinirken altın buluyor.”

Yaşlı komşumuz tam masala başlamıştı ki çat diye bir ses geldi kulağıma. İrkildim. O anda salona, orta yaşlı bir kadın girdi. Beni görünce o da şöyle bir irkildi. Sonra yaşlı hanıma çıkıştı.

“Büyük hanım, sen ne yaptın yine? Evlatlarına ve bana, evde yalnızken hiç kimseye kapı açmamaya söz vermiştin. Bu çocuk da neyin nesi?”

Kadının ses tonundan ürktüğüm için hemen ayağa kalktım. “Ben, iki numarada oturan ailenin çocuğuyum. Öğretmenim dedi ki...”

Büyük hanım, buyurgan bir ifadeyle sözümü kesti. “Korkma oğlum. Otur yerine,” dedi. Sonra kadına döndü. “Ben kimseden korkmam. Kimseden emir de almam. Benimle böyle azarlar gibi konuşamazsın. Sen nerede kaldın bakalım? Önce onun hesabını ver. Gideli iki saat oldu.”

Kadın şöyle bir toparlandı. “Bana kızmaya hakkın yok. Evlatların...”

Büyük hanım tekrar sözünü kesti. “Evlatların deyip durma. Ben

onların esiri miyim? Senin aylığını onlar mı ödüyor? Ben ödüyorum. Bana kimse karışamaz. Nerede kaldın, önce onu söyle.”

Kadın aşağıdan aldı. “Nerede kalacağım, ilaçlarını yakındaki eczanede bulamadım. İki sokak ötedeki eczaneye gittim. Sonra balıkçıya ve manava uğradım. İstedğin balıklarla meyveleri aldım. Geldim işte.”

Büyük hanım da yatışmış görünüyordu. “Bana yaşlı bunak biriymişim gibi davrandığın zaman tepem atıyor. Sana kaç kez anlattım. Ben yıllarca Sağlık Bakanlığı’nda müfettişlik yaptım kızım. İşyerlerine teftişe gittiğimde herkes korkudan tir tir titirdi. O günler geçti gitti diyeceksin ama çok şükür aklım hala yerinde. Başarısızlıktan değil, yaşım geldiği için emekli olmuştum. Arada bir bazı şeyleri unutsam da gazetedeki bulmacaların nerdeyse tümünü çözdüğüme kendin şaşıp kalıyorsun. Şuncacık çocuğa kapı açtım diye, bana neden yarım akıllı biriymişim gibi hesap sormaya kalkışıyorsun?”

“Büyük hanım, özür dilerim,” dedi yardımcı kadın. “Sana hesap filan sorduğum yok. Evlatların...”

Büyük hanım ayağa kalktı. Yürütece tutuna tutuna, mutfağa yöneldi. “Bırak şimdi evlatlarımı. Paketleri aç da aldıklarını göreyim.”

Kadın kendi kendine söylenerek paketlerle mutfağa yöneldi. Büyük hanım, sokak kapısının önüne gelince “Kapı çalındığında delikten baktım,” dedi. “Parmak kadar bir oğlan dikiliyordu kapı önünde. Ondan mı korkacağım? Her yanı hırsız olsa ne yazar. Yürütecî kafasına indirdiğim gibi...”

“Tamam tamam, bu çocuğa hırsız filan demiyorum,” dedi yardımcı kadın. “Ne demeye gelmiş bizim eve?”

“Öğretmeni ödev vermiş. Komşulara git de masal öğren demiş. () da...” Birden yürütecî geri döndürüp bana gülümsedi.

“Horoz masalını anlatıyordum. Horoz çöplükte eşinirken bir altın bulmuş. Gagasının arasında altınla dolaşırken beyoğlu onu görmüş. Altına göz koymuş. Horozu kandırıp...”

“Bu masalı bir kitapta okumuştum. Acaba başka bir masal anlatabilir misiniz?” diye araya girdim.

Büyük hanım öyle bir kızdı ki! “Dilenciye hıyar vermişler, eğri diye beğenmemiş. Sen de onun gibi anlattığım masalı beğenmedin demek. Ben başka masal bilmiyorum. Ne halin varsa gör,” diyerek mutfağa doğru yürüdü gitti.

Tam mutfağa girerken “Hoşça kalın. Sizi rahatsız ettimse özür dilerim,” dedim.

Büyük hanım yürütecî bana doğru döndürdü. “Ne rahatsız

etmesi oğlum! Yardımcım alışverişe gidince yalnızlıktan bunalıyorum. İyi ki geldin. Ara sıra bana uğra da laflayalım,” dedi.

Kapıdan çıkıp canımı dışarıya atıyordum ki, asansör o katta durdu. İçinden genç bir hanımla on ve on üç yaşlarında iki kız çıktı.

Genç hanım, “Dur oğlum kapıyı kapatma!” diyerek ileriye atıldı. Üçü birden içeri girdiler. Kapıyı kapattılar. O anda kulaklarım, büyük hanımın evinden gelen sevinç sesleri doldu. Büyük hanım torunlarına kavuştu, diye düşünerek keyifle karşı daireye yöneldim.

HERKES DERDİNİ BENİMLE PAYLAŞMAK İSTİYOR

Ancak büyük hanımın yedirdiği bayat şeker yüzünden midem bulanmaya başlamıştı. Sokaktan geçen simitçinin sesini duyar duymaz merdivenlere yöneldim. Bir solukta simitçiye ulaştım. Simidin ilk lokmasını yutarken birden aklıma simitçiye masal bilip bilmediğini sormak geldi.

“Amca, sen masal bilir misin?”

Simitçi, sorumu yanıtlamadan önce göbeğini gererek “Simiiiiit, gevrek simiiiiit!” diye bağırdı. Sonra bana döndü. “Masal mı dedin oğul?”

“Evet, masal bilir misin dedim. Bizim öğretmen...”

“Ben eskiden çok masal bilirdim. Ama geçim derdi hepsini unutturdu. En çok da şu Belediye zabıtaları aklımı başımdan alıyorlar. İki de bir tezgaha el koyuyorlar. Tırnakların temiz mi? Sokakta simit satma iznin var mı? Bugün neden sakal tıraşı olmadın? Böyle ahret soruları soruyorlar.”

Simitçi daha konuşacaktı. Binaya canımı zor attım. Kiminle konuşsam kendi derdini anlatıyordu. Ama yılmadan masal derleme işini sürdürecektim. Bu iş bugün bitmeliydi. Komşulardan birkaç masal öğrensem sevinçten uçacaktım.

YEDİ NUMARADA YAŞAYAN KOMŞUMUZ MEĞER POLİS TARAFINDAN ARANAN BİR SUÇLUYMUŞ

Soluk soluğa yeniden üçüncü kata çıktım. Büyük hanımın karşısındaki dairenin kapısına ulaştım. Ne var ki zile basmama gerek kalmadı. Çünkü paspasın üstünde mektup ve dergiler duruyordu. Demek ki birkaç gündür eve gelen giden olmamıştı. Dergilerden birinin kapağında bizim takımın yıldız oyuncularının fotoğrafları vardı. Coşkuyla dergiyi elime aldım. Düşlerime giren futbolcuların fotoğraflarını birer birer incelemeye başladım.

Hepsi de benim aslanlarımdı. Babam da aynı futbolculara hayrandı. Annem ise sadece bizim kaleciyi beğeniyordu. Gol yediğimizde bazen “Bugün bizim yakışıklının akli bir karış havada. Topu yine ağlara kaçırdı,” diye söylendiği oluyordu. Kaleye girecek olan topu yakalayınca da ailece “Aslanım!” diye bağışıyorduk.

Derginin kapağına bakmakla yetinmedim. Üzerindeki adres bandını yırtmadan sıyırıp çıkardım. İç sayfalarda bizim aslanların daha pek çok fotoğrafı vardı. Onlara bakıyordum. Birden asansör durdu. Kapı açıldı ve iki adam çıktı. İkisi de iri yarıydılar. Bir anda beni ortalarına alıp kollarımı tuttular. Neye uğradığımı anlamadım. “Bırakın beni! Ben iki numarada oturan ailenin çocuğuyum,” dedim.

Ama onlar, dediklerimi duymamış gibi davranıyorlardı. “Sorularımıza doğru yanıt verirsen sana zarar vermeyeceğiz. Bu evde oturan adam neyin oluyor?”

“Ben bu evde oturanları tanımıyorum amca. Biz iki yıl önce bu binaya taşındık ama ben ilk kez bu kata çıkıyorum. Bizim öğretmen...”

Adamlar sorguyu sürdürüyorlardı. “Boş ver şimdi öğretmeni. Burada ne yapıyordun? Yoksa kapıya kulağını dayayıp içerideki konuşmaları mı dinliyordun? Belki de adama paket filan getirdin?”

O denli koruktum ki bir süre dilim tutuldu. Sonra kekeleyerek konuşmaya başladım.

“Ben kimseye paket filan getirmedim. Kapıya da kulağımı dayamadım. Masal derlemek için gelmiştim... O sırada paspasın üstünde duran bu dergiyi gördüm. Kapaktaki futbolcular, bizim takımın oyuncularını. Onları çok seviyorum. O nedenle...”

Tam o sırada apartman görevlisi soluk soluğa merdivenlerde belirdi.

“Asansör kapısını kim açık bıraktı? Ayıptır canım, yaşlı var, çocuklu var!” dedi.

Adamlar sözünü kestiler. “Sen de kimsin be adam?”

Apartman görevlisinin öfkesi burnundaydı. “Asıl siz kimsiniz? Bu çocukla kaçak adamın kapısının önünde ne yapıyorsunuz?”

Adamlardan biri apartman görevlisine sert çıktı. “Bizler, görevini yapan polisleriz. Kimliğini göster,” diyerek adamın üstüne yürüdüler.

Görevli biraz ürktü. “Ben apartman görevlisiyim. Aşağıda yaşlı bir bey var. Asansör bekliyor. Kapı açık kalınca...”

Bu sözleri söylerken bir yandan da polislere kimliğini uzattı.

Polisin biri kimliğe göz attıktan sonra “Anlaşıldı,” dedi. “Peki bu çocuğu tanıyor musun?”

“Elbette tanıyorum. Bizim iki numarada oturan banka müdürünün oğlu. Yoksa suç mu işledi?”

“Çocuk suç işlemedi,” dedi polis. “Biz aslında bu dairede oturan kaçak adamın izini sürüyoruz. İki günde bir buraya ekip geliyor. Adamın kapısına bırakılan postalar toplanıyor. Belki bir ipucu çıkar diye..”

Apartman görevlisi rahat bir soluk aldı. “Olanları biliyorum amirim,” dedi. Sonra bana döndü. “Oğlum, bu belalı yerde sen ne arıyorsun?”

Kekeleyerek masal derleme ödevimi anlattım.

Adam gülmeye başladı. “Allah iyiliğini versin.”

Polisler, postadan gelen zarflarla elimdeki dergiyi bir torbaya tıktırdılar. Apartman görevlisiyle birlikte asansöre doluşup oradan ayrıldılar.

SEKİZ NUMARADA YAŞAYAN KOMŞUMUZUN AĞZINDAN BAL AKIYOR

Bir an durup düşündüm. Sonra üst kata ulaşmak üzere merdivenlere tırmandım. Sahanlığa varınca merdiven başındaki dairenin kapı ziline bastım. İçeriden, mırıltı halinde konuşmalar

geliyordu. Çok geçmeden kapı ardına kadar açıldı.

Güleç yüzlü bir genç kız, "Buyurun, ne istemiştiniz?" dedi.

"Bir şey istemiyorum da. Bizim öğretmen..."

Genç kıza masal ödevimi anlatırken içeriden bir erkek sesi geldi. "Ayşenaz kapıdaki kimmiş?"

"Bir erkek çocuk geldi."

"Ne istiyormuş?"

"Pek anlamadım Uğur Bey. Masal filan diyor..."

"Kızım, lafı geveleyip durma. Çocuğu içeriye alıp bana getir."

Ayşenaz, on beş, on altı yaşlarında bir kızdı. Biraz da safça bir görünümdeydi. Beni elimden tutup içeriye aldı. Kapıyı kapattı. Salona girdik.

"Kapıyı çalan çocuk, Uğur Bey," diyerek beni, kırk yaşlarında bir adamın karşısına çıkardı.

Burası bir işlikti. Aslında apartmanda tanınmış bir terzinin işliğı bulunduğunu annemle babam konuşurken işitmiştim. Ama hiç ilgilenmemiştim. O nedenle işliğı görünce biraz şaşır-dım. Çevremde birçok kadın heykeli vardı. Onlara heykel den-miyor da manken deniliyor sanırım. Mankenlerin kimi giydiril-miş, kimileri çıplaktı. Orta yerde büyük bir masa vardı. Üzerinde, renk renk kumaşlarla kartondan yapılmış giysi kalıp-

ları, makaralar, makas ve toplu iğne kutularıyla tahtadan bir metre duruyordu.

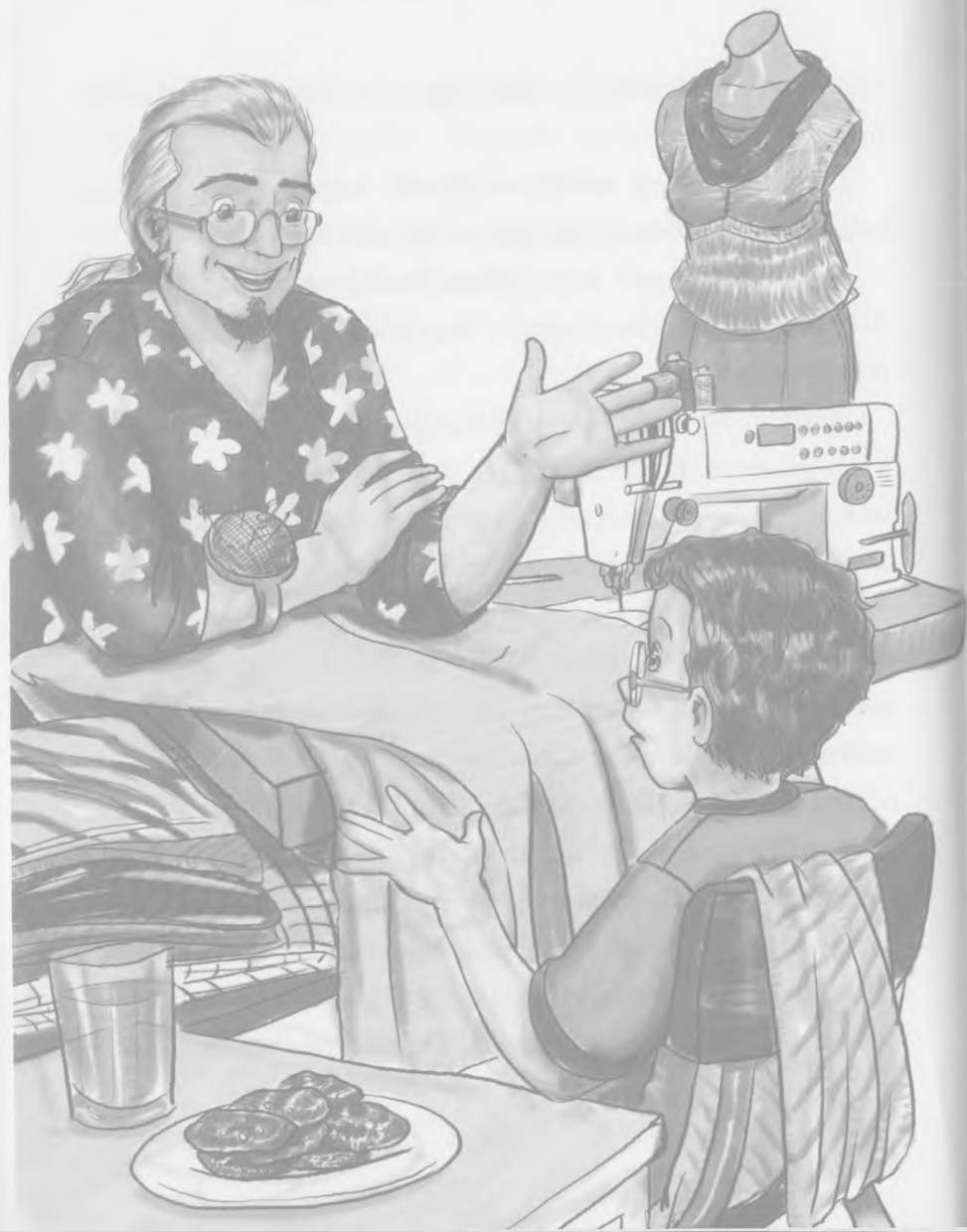
Uğur Bey güleç yüzlü bir adamdı. Şaşkın şaşkın çevreme bakındığımı görünce oturduğu yerden elini uzattı.

“Merhaba delikanlı. Hoş geldin. Ben bu işyerinin sahibiyim. Adım Uğur. Sen kimin nesisin? Kapımı neden çaldığını da bilmek isterim.”

Uğur Bey'in üzerinde çiçekli bir gömlek ve yeşile çalan bir pantolon vardı. Uzun saçlarını siyah bir bağcıkla ensesinde toplamıştı. Önünde duran mankene, gümüş gibi parlak kumaştan, kısa etekli bir elbise giydirilmişti. Giysinin tek kolu takılmış, ikinci kol ise yarı yarıya, toplu iğnelerle tutturulmuştu. Burada dikkatimi dağıtacak öylesine çok şey vardı ki! Özellikle çıplak mankenler! Onlara bakarken pek utandım. Uğur Bey'e yanıt vermeyi bu yüzden biraz geciktirdim.

“Şey, merhaba... Ben şey, bi-bi bizim öğretmen...”

Uğur Bey beni dinlerken bir yandan da mankenin üzerindeki giysinin yarım kalan kolunu toplu iğnelerle yerine oturtmaya çalışıyordu. Bir ara el alışkanlığıyla dudaklarının arasına birkaç toplu iğne iliştiirdi. Bunu görünce yüreğim hop etti. Diyeceklerimi hepten unuttum. Çünkü annem, ağza iğne almanın çok tehlikeli

olduğunu söyler dururdu. İğne kazara yutulursa tüm vücutta gezermiş. Beyne kadar bile gidermiş! Uğur Bey dilimin tutulduğunu görünce iğneleri ağızından çıkardı.

“İğneleri yutmamdan korktun değil mi? Korkma çocuğum. Ben terziyim. Bu tür işlere alışkınım. Ama sen sakın! Eee, ne diyordun?”

“Benim adım Canevi. Ailemle bu apartmanın iki numaralı dairesinde yaşıyoruz. Bu işyerinde bana masal anlatacak biri var mı, diye soracaktım. Onun için rahatsız ettim.”

Sözlerim bitince Uğur Bey kahkahalarla gülmeye başladı.

“Bizim zamanımızda öğretmenler böyle ödevler vermezlerdi. Demek ki ülkemizde eğitim öğretim epey değişmiş. Bizler, öğretmenin anlattığı dersi dinler, aynı konuları bir de kitaplardan çalışıp belleğimize yerleştirirdik. Daha sonra bu bilgileri, sınavlarda, papağan gibi anlatarak notumuzu alıp sınıfı geçerdik. Özellikle senin yaşlarındayken bize dönem ödevi filan verilmezdi. Dersle ilgili olarak hazırlamamız gereken projeler de olmazdı. Doğrusu bu yöntem daha iyi. Senin yaşında bir çocuğun, komşu kapılarını çalarak masal derlemeye girişmesi çok yararlı. Bir yandan çeşitli masallar öğrenirken komşularla dostluk da kuracaksın. Öğretmenini kutluyorum.”

Yaptığım işin böylesine olumlanmasına pek sevindim. Uğur Bey, öylesine tatlı dilli, öylesine iyimser bir insandı ki! İlk gördüğümde giyim kuşamını, uzun saçlarını biraz yadırgar gibi olmuştum. Ama sonra ona hemen ısındım. Sanırım o da beni sevmişti.

“Delikanlı, geç otur şöyle karşıma,” dedi.

Hemen, kenarda duran iskemlelerden birini çekip masal anlatmasını umarak Uğur Bey’in karşısına oturdum.

Bir yandan mankendeki giysinin kolunu takmaya çalışırken bir yandan da konuşmaya başladı:

“Ben çocukken Anadolu’da küçük bir kasabada yaşıyorduk. Annemle komşulara gittiğimizde tatlı dilli hanımlardan birkaç masal dinlemiştim. Ama inan bana hepsini unuttum. Yazık ki sana masal anlatamayacağım. Çocuğum filan olmadığından, yaşam boyu hiç kimseye masal anlatma ya da kitaplardan masal okuma gibi fırsatlarım da olmadı.”

Umudumun kırıldığını, yüzümden anlamış olmalıydı.

“Hemen üzülme oğlum. Ödevine katkıda bulunmayı ben de istiyorum. Sana masal değil de çocukluk ve ilk gençlik yıllarımda başımdan geçen iki anı aktarsam olur mu?”

Sevinçle atıldım. “Elbette olur. Öğretmenimiz, masal bulamazsak masal derlerken yaşadığımız serüvenlerle tanıştığımız insanları

da yazabileceğimizi söyledi. Onları ödev olarak kabul edecek.”

Uğur Bey yine kahkahalarla güldü. “Beni, işliğimi ve yaptığım işi öğretmenine nasıl anlatacağınızı çok merak ediyorum. Yazdıklarınızı sonra bana gösterir misin evlat?”

“Elbette gösteririm. Burayı ve sizi çok iyi anlatacağıma inanıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü hem sizi hem de işliğinizi çok sevdim. Önce şu çıplak mankenleri yadırgadım ama...”

Ben bunu der demez çevrede çalışan genç kızlar gülüşmeye başladılar.

Uğur Bey, makinelerde dikiş dikmekte ya da elişiyi yapmakta olan genç kızlara seslendi.

“Bizler de konuğumuzu pek sevdim, değil mi kızlar?”

“Evet Uğur Bey,” dedi kızlar bir ağızdan. “Bu çocuğu çok sevdim. İşliğimize neşe getirdi.”

“Şimdi biz de onu neşelendirmeliyiz,” dedi Uğur Bey. “Çocukluğumda ve ilk gençlik yıllarımda yaşadığım iki olayı, Canevi dostuma, ballandıra ballandıra, masal gibi anlatacağım. Size de gün doğdu. Sakın benim anlattıklarımı dinlerken işi aksatmayın!”

Sonra bana döndü. “Canevi oğlum, anlattıklarım aklında kalır mı dersin? Ya bazı yerlerini unutursan? O zaman öykünün tadı kaçır. Beni dikkatle dinle, e mi?”

“Unutmam efendim. Kendime güveniyorum. Neden dersiniz, babamla bazen sinemaya gideriz. Eve dönünce filmi anneme ayrıntılarıyla öyle bir anlatırım ki! Babam ‘Film ne denli dikkatle izlemişsin oğul. Yazık ki ben bazı yerlerini kaçırmışım!’ der.”

“Şimdi oldu,” dedi Uğur Bey. “Dinle bakalım,” diyerek anılarını anlatmaya başladı.

“Babam, modacı olmama karşıydı. İlle de kendisi gibi mühendis olmamı istiyordu. Ben ise modacı olmakta direniyordum. Sonunda babam isteğimi kabul etti. Liseyi bitirdiğimde beni, dünya modasının merkezi olan Paris’e gönderdi. Orada moda okuluna gidecektim. Ama tek bir sözcük bile Fransızca bilmiyordum. Bu nedenle, önce dil okuluna kaydoldum...”

UĞUR BEY PARIS SOKAKLARINDA KAYBOLUYOR

“Dil okulundaki sınıfta on kişiydik. Okula başladığımızın ikinci günü öğretmenimiz, elimize birer harita verdi. Haritaların üzerinde, Paris’in tanınmış kiliselerinin, müzelerin, heykellerin,

metro istasyonlarının resimleri vardı. Ama üzerlerinde adları yazılı değildi. Sadece haritadaki sokakların, caddelerin, meydanların adları yazılıydı. Öğretmen bizi minibüse doldurdu. Paris'in büyük meydanlarından birine götürdü. 'Şimdi ayrılıyoruz. Üç saat sonra gelip sizi buradan alacağım. Hemen sokaklara dağılıp haritadaki anıtları, kiliseleri ve metro istasyonlarını bulacaksınız. Üzerlerine adlarını yazacaksınız,' dedi. Bu ödevi, kesinlikle tek başımıza yapacaktık. Arkadaş dayanışması olmayacaktı.

Önce ürküye kapıldım. Ama kendimi hemen toparladım. Öğretmen deneyimli olmasa bizlere böyle bir ödev vermezdi, diye düşündüm. Başkaları yaptıysa ben de yapabilirim. Hedef noktalarının hepsine erişemesem bile ulaşabildiklerim olacaktır, diyerek yola koyuldum.

Haritadaki adsız hedefler, zaten birbirine yakındı. İlk anıta ulaşınca sevinçten uçtum. Birkaç kez yoldan geçenlere haritayı gösterdim. Aradığım yeri bulmak için el kol hareketleriyle yardım istedim..."

Uğur Bey'in çevresinde dikiş diken, nakış işleyen, ütü yapan genç kız ve delikanlı işçiler, kalfalar, ellerindeki işleri bırakmış, soluklarını tutarak patronu dinliyorlardı. Uğur Bey, şaka yollu onlara çıkıştı. "İşi kaytarmak için fırsat çıktı değil mi? Arkadaşlar,

size verdiğim işleri zamanında bitirmek zorunda olduğunuzu unutmayın. Eliniz işte, kulağınız bende olsun.”

Gülüşmeler oldu. Ben de merakla Uğur Bey’in ağzının içine bakıyordum. Gülümseyerek sözlerini sürdürdü.

“Valla çok şanslısın evlat,” dedi. “Paris anılarımı öyle herkese anlatmam. Hele hele yeni tanıdığım bir çocuğa içimi açmam olanaksız. Ama, Canevi çocuk, değil mi ki kapımı çalıp, benden kibarca ödevi için yardım istedi! Akan sular durur... Neyse efendim, elimde haritayla Paris sokaklarında dolanırken bir de yağmur başlamasın mı! İliklerime kadar ıslandım. Ama pes etmedim. En çok neden korkuyordum biliyor musun?”

Kendimi onun anlattıklarına öylesine kaptırmışım ki! Başımı yukarı kaldırıp “Bilmiyorum efendim,” dedim.

Uğur Bey kahkahayı bastı. Ötekiler de gülmeye başladılar. Biraz utandım. Uğur Bey sözlerini sürdürdü.

“Ne tatlı çocuksun sen! Neyse, en büyük korkum, zamanında buluşma yerine yetişememektir. O zaman tümünden kaybolup sokaklarda sürünecektim. Ben de safın tekiymişim. O denli korkacak bir şey yoktu. Cebimde biraz para vardı. Taksiyle okula ulaşabilirdim. Ama bunu akıl eden kim!”

Sormadan duramadım. “Kaybolmadınız değil mi? Bence ödevi

tümüyle yaptınız. Minibüse de yetiştiniz.”

Uğur Bey yine bir kakhaha patlattı. “Evet evlat, kaybolmadım. Sadece iki anıtın yerini bulamadım. Zamanın kısıtlı olması, yağmur ve içimi kemiren kaybolma korkusu olmasa, ödevi tam yapabilirdim. Ama olmadı. Boş haritayı göstererek yardım istediğim iyi insanları da unutmamak gerek. İki yabancı gezgin dışında hiç kimse sorularıma kayıtsız kalmadı. Bana yüksünmeden yardım ettiler. Beni, anıtlardan birinin önüne kadar götüren bile oldu. Sonradan öğrendim ki halk, bizim gibi boş haritayla sokaklara dökülen çaylak öğrencilere alışkınmış. Öğretmenle bulduğumuzda sudan çıkmış kedi yavrusu gibi ıpıslaktım.”

HORTLAK VE KORKU

Uğur Bey bir an içini çekerek sustu. Bakışlarını boşluğa diker daldı gitti. Sonra birden bana döndü. “İyi ki buraya geldin. Beni gençlik yıllarıma götürdün. O zor yılları anımsayınca şimdiki sıkıntılar gözümde nokta kadar küçüldü. Seni tanıdığıma çok sevindim.”

İçimden, bana yol göründü, diyerek ayağa kalktım. “Anlatıklarınız çok ilginçti. Bunları yazıp masal dosyama koyacağım.”

Uğur Bey, babacan bir tavırla elini omzuma koydu. “Otur bakalım. Daha bitmedi. Şimdi ikinci anı geliyor. Ancak tam sözün burasında, sana bir şey soracağım.”

“Buyurun sorun,” dedim.

“Doğru söyle, sen masal derlemek için, hiç tanımadığın kişilerin kapılarını çalarken korktun mu, korkmadın mı?”

Doğruyu söyledim. “Açıkçası biraz korktum. Kapılarını çaldığım için bana kızan birileriyle karşılaşmaktan korktum. Yani, azarlanıp kovulmaktan...”

“Seni bir kez daha kutluyorum,” dedi Uğur Bey. “Giriştiğin bu serüven, her çocuğun üstesinden gelebileceği türden bir eylem değil. Korkunu dile getirmen ve o korkuyu yenmen de pek hoşuma gitti. Ödev dosyanda yer almayı hak etmek için, sana çocukluğumda yaşadığım bir başka serüveni anlatacağım. Ancak giysilerini dikmekte olduğum bir hanımefendi benden telefon bekliyor. Çalışma odama geçerek onunla konuşup geri döneceğim. Beni burada bekle.” Ayağa kalkarken hizmetliye seslendi. “Nurcan, konuğumuza meyve suyuyla kurabiye getir,” dedi.

Önümdeki sehpaaya hemen meyve suyu ve kurabiyeler döşendi. Doğrusu, hem susamış hem de acıkmıştım. Keyifle yiyip içmeye başladım. O sırada çevremdeki gençler beni soru yağmuruna

tuttular. Başta annem babam olmak üzere ailemizle ilgili bir sürü soruyla kuşatıldım. Neyse ki Uğur Bey kısa sürede döndü.

“Şimdi, verdiğim sözü yerine getireceğim. Sonra vedalaşacağız. Çünkü akşam yedide, şu mankenin üstündeki giysiyi bitirip sahibine teslim etmem gerek,” dedi ve anısını anlatmaya koyuldu.

“Ben çocukken, çok çekingen, içe kapanık, ürkek, korkak bir oğlancıktım. Höt deseler, hemen sinerdim. Çok sevip saydığım öğretmenim, bana seninki gibi bir ödev verse kesinlikle komşu kapılarını çalamazdım. Babam, bu pısrık halimden çok yakınırdı. Her fırsatta, ‘Korkma oğlum, sen erkeksin. Erkekler hiçbir şeyden korkmaz,’ diye öğüt verirdi. Bu öğütlerini pekiştirmek için de kendini örnek gösterirdi.

‘Bak, ben bir şeyden korkuyor muyum? Sen tavuklardan bile ürküyorsun. Yapma böyle oğlum! Bu hallerin beni çok üzüyor,’ derdi.

Ben de içten içe, durumuma üzüliyordum. Yaşım büyüdükçe üzüntüm daha da arttı. Ama korkmamak, utanmamak, tırsamamak elimde değildi.

O zamanlar, Anadolu’da bir kasabada yaşıyorduk. İlçe, kaplıcalarıyla ünlü bir yerdii. Babamla haftada bir erkekler hamamına gidiyorduk. Bir akşamüstü hamamdan çıktık. Kıştı, hava erken

kararmıştı. Evimize kestirmeden gitmek için, her zaman cami avlusundan geçerdik. Sokak ışıkları, ölü gözü gibi. Cami avlusu, sokaktan daha da karanlık. Üstelik caminin alt katında, ölü yıkama yeri var...

Babamla tam ölü yıkanan bölüme yaklaşmıştık ki birden kapı açıldı. Karşımıza beyaz bezlere bürünmüş, upuzun biri çıktı. Benim aklıma hemen, masallardan varlığını öğrendiğim hortlaklar geldi. Korkudan tir tir titremeye başladım. Hortlak, hoplaya zıplaya bize doğru geliyordu. O saatlerde herkes, akşam yemeği için evlerinde, sofraya başına toplandığından, sokaklar bir yana, kahveler bile boştu. Yani, bize yardım edecek tek bir kul yoktu. Babamın eline sıkı sıkı yapışmışım. Tüm varlığımı saran korkuyu yenmeye çalışıyorum. Bu arada babamdan çekindiğim için, içimdeki dayanılmaz korkuyu, haykırarak dışarı vuramıyordum. Babam da hortlağın karşısında donakalmış gibiydi. Kısa bir süre öylece dikildik. Sonra tabana kuvvet, evimize doğru koşmaya başladık. Babam bir yandan koşuyor, bir yandan da yüksek sesle Arapça dualar okuyordu...

Ben o sıralar, yedi-sekiz yaşlarındayım. Koşarken babama yetişmekte zorlanıyordum. Ama babam elimi sımsıkı kavramış, beni adeta eve doğru sürüklüyordu. Evimizin kapısına ulaştığı-

mızda elimi bırakıp kapıyı yumruklamaya başladı. Bir yandan da, “Şadiye, çabuk kapıyı aç!” diye bağıırıyordu. Konu komşu onun haykırışına pencerelere doluşmuşlardı. Annem kapıyı açar açmaz babam kedi gibi dört ayaklı bir halde, merdivenleri tırmanmaya başladı. Elbette ben de onu izliyordum. Annem neye uğradığını anlayamamıştı. Karşı komşular, ‘Ne olmuş Şadiye Hanım? Oğlunla kocanın başına kötü bir iş mi gelmiş?’ diyerek onu soru yağmuruna tutuyorlardı. Annem kendini toparlayıp kapıyı kapattı. Merdivenleri ikişer üçer çıkıp sofaya, yanımıza geldi. Ben o sırada, “Baba, hani sen hiçbir şeyden korkmazdın? Hortlaktan kaçarken beni öyle bir sürükledin ki! Neredeyse kolum bedenimden ayrılacaktı. Onca korku yetmiyor gibi bir de canım yandı,” diyerek ulurcasına bir ağlamak tutturmuştum.

Olup biteni öğrenen annem, küçücük bir bebekmişim gibi, beni sevecenlikle kucaklayıp bağırına bastı. “Korkma oğlum, hortlaklar masallarda olur. Bu işte bir bit yeniği var. Sabah ola hayrola. Yarın her şey anlaşılır,” dedi.

Babam bir anda ortadan kayboldu.

“Babam nerede, sakın korkudan ölmesin?” dedim.

“O kendini tuvalete attı,” dedi annem. “Sanırım korkudan altına kaçırmış. Ben gidip bir bakayım.”

Sonra babam üstünü değiştirmiş olarak yanımıza geldi. Hortlak olayıyla korku konusunu tartışmaya başladık. Annem araya girip bizi sofraya yöneltmese, tartışma daha da uzayacaktı. Babamı bilmem ama ben o gece hiç uykuya dalamadım. Gözümü kapadıkça karşımızda hoplayıp zıplayan hortlağı görür gibi oluyordum.

Ertesi gün, olayın içyüzü anlaşıldı. Çarşafa bürünerek hortlak gibi karşımıza çıkan, babamın arkadaşlarından biriymiş. Babam, aynı bana dediği gibi, arkadaşlarına da her fırsatta, korkusuz bir insan olduğunu söyleyerek böbürlenip durmuş.

Arkadaşları, akşamüstü baba oğul hamama gittiğimizi görünce, dönüş yolumuza pusu kurup böyle bir oyun hazırlamışlar. Biz eve doğru kaçarken herkes saklandığı yerden çıkmış. Uzun süre arkamızdan kahkahalarla gülmüşler.

Babam, o kasabada yapılmakta olan okul ile hastanenin sorumlu mühendisiydi. Çok geçmeden oradan ayrıldık. Gebze'de yeni bir iş buldu. Oraya yerleştik. Bana gelince, yaşıım büyüdükçe bilinçlendim. Korktuğum her şeyin üstüne üstüne gittim, ürkeklikten ve korkudan kurtuldum. Başarılı işler yaptıkça da kendime güvenim arttı...

Bu anılar, masal dosyanda işe yarar mı bilmiyorum. Ne dersin?"

Uğur Bey'e "Elbette işe yarar," dedim. "Komşularımızdan der-

leyeceğim masalları bilenler olabilir. Ama sizin çocukluk ve gençlik serüvenlerinizi kim bilebilir? Bu serüvenlerin kurmaca değil de yaşanmış olması, dinleyenlere çok ilginç gelecektir. Çok teşekkür ederim. Şey, meyve suyuyla kurabiyeler için de teşekkür ederim.”

Sözlerim bitince ayağa kalkıp elimi Uğur Bey'e uzattım. O, sanki yetişkin bir insanmışım gibi, dostça elimi sıktı. Üstelik beni kapıya kadar uğurladı.

Kapıyı kapatırken, “Ara sıra buraya uğra,” dedi. “Durumum uygunsa söyleşiriz. Ana babana da benden selam söyle. Senin gibi bir oğula sahip oldukları için onları da kutluyorum.”

Oradan sevinçle ayrıldım. Hemen eve dönüp olan biteni anneme anlatmak için sabırsızlanıyordum. Ama eve dönersem cesaretimin ve coşkumun söneceğini sezinledim. O hızla karşı dairenin kapısını çaldım.

Genç bir kız açtı kapıyı. Onu hemen tanıdım. O da beni tanıdı.

“Bu daire de Uğur Bey'in işyerinin devamı. Sanırım bilmeden kapıyı çaldın,” dedi. Biraz utandım. Özür dileyerek merdivenlere yöneldim.

DOKUZ NUMARADA BAŞIMA GELENLER,
PIŞMIŞ TAVUĞUN BAŞINA GELMEMİŞTİR

Asansöre tek başıma binmekten çekindiğim için, soluk soluğa basamakları çıkıp üst kata ulaştım.

Sahanlıkta şöyle bir duraksayıp soluğumu yatıştırdım. Sonra yine, merdivenin hemen yanındaki dairenin kapısını çaldım. İçeriden karmakarışık sesler geliyordu. Birkaç dakika kadar bu sesleri dinleyip zile yeniden bastım. Merakla kapının açılmasını bekledim. Ama yine de kapıyı açan olmadı. Pes edecek değildim ya! Belli aralıklarla zile basıp bekledim.

Sonunda kapı açıldı. Birden ortalığı, cankurtaran sesini andıran bir siren dalgası kapladı. Neye uğradığımı anlayamadım. Ürküyle kapıdan geriye doğru sıçradım. Aynı anda koca kulaklı sarı bir köpekle evin muhabbet kuşu da ürkmüş bir halde dışarıya fırladılar. Siren sesinden kaçan kuş, yalpalayarak kanat çırpıp üst katlara doğru uçtu gitti. Köpek ise ayak alışkanlığıyla kendini alt kata giden merdivenlere attı.

Kapıyı açan genç kadının yüzü sararmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ne yapacağını bilemez bir halde, bir süre öylece bana baktı. Siren sesiyle hala yer gök yıkılıyordu. Öyle bir korkuya

kapıldım ki! Kulaklarımı avuçlarımla kapamak zorunda kaldım.

Bir an tabana kuvvet kaçmayı bile düşündüm. Ama kaçamadım. Çünkü salon tarafından koşarak gelen, beş-altı yaşlarında bir kız, çığlık çığlığa ağlayarak kapıdaki kadının bacaklarına sarıldı. Bense hala ne yapacağımı bilemez bir halde, donakalmış gibi, olduğum yerde dikilip duruyordum. Çok geçmeden, üzerinde mutfak önlüğü olan bir hanım telaşla koştu geldi.

“Aman tanrım, bu alarmı kim kurdu? Başımıza gelenlere bakın hele!” demeye kalmadı, kapı girişindeki sehpa da duran telefon çaldı. Kadın atılıp telefonu eline aldı. Ortalığı saran siren sesi yüzünden, hanım olanca gücüyle bağırarak konuşmaya başladı:

“Hayır efendim, hayır. Ben Nil. Eve hırsız filan girmedi. Biz evdeyiz. Aileden biri alarmı kurmuş. Kapı çalınınca yardımcı kadın açmış. Lütfen polise filan bildirmeyin... Ancak ben alarmı nasıl susturacağımı bilmiyorum. Bu düzenek birkaç gün önce kuruldu da... Aman diyeyim, polis filan göndermeyin. Özür dileriz. Ben şimdi kızımdan yardım isterim. Sorun sona erer.”

Nil Hanım telefonu kapatıp evin yatak odalarının bulunduğu arka bölüme koştu. Çok geçmeden yanında, on üç-on dört yaşlarında bir genç kızla döndü.

“Allah aşkına Berna, bu aleti sustur. Konu komşuya rezil olduk.”

Evin genç kızı Berna, anlaşılan odasında müzik diniliyordu. Kulaklık hala boynunda asılı duruyordu. Alarmı susturmak için düğmelere basarken kahkahalarla gülüyordu. Ses kesilince ortalık dinginliğe kavuştu.

O anda alt kattaki komşular da merakla birbirlerine sesleniyorlardı.

“Ne olmuş, katlardan birine yine hırsız mı girmiş?”

Beynimizi zonklatan ses kesilince bu kez Nil Hanım öfkeyle Berna’yı azarlamaya girişti. “Bu aleti sen kurdun, değil mi?”

“Ben kurdum anne,” dedi Berna. “Geçen hafta apartmana güpegündüz hırsız girdi ya!”

Nil Hanım, ağlamakta olan küçük kızını kucagina alarak yatıştırılmaya çabalarken, bir yandan da büyük kızına çıkışmayı sürdürüyordu. “Alarmı kurduğunu ev halkına neden söylemedin? Apartmana rezil olduk. Alarm takılır takılmaz görmemişler gibi ortalığı ayağa kaldırdık.”

Berna, annesinin sorusunu umursamaz bir tavırla yanıtladı. “Aman anne! Alarm zili çalınca neden rezil olacaktıymız? Senin bu rezil olma saplantını anlamakta zorlanıyorum. Onu yapma rezil oluruz, bunu söyleme rezil oluruz... Hep böyle rezil olma korkusuyla mı yaşayacağız anneciğim?”

Bunları dedikten sonra odasına yöneldi. Annesi arkasından ters ters bakıp yardımcı kadına döndü. Ama o daha bir söz söylemeden yardımcı kadın adeta kurulmuş makine gibi konuşmaya başladı:

“Kapı çalınca açtım. Canavar düdüğü acı acı çalmaya başlayınca köpek kudurmuş gibi havlayarak dışarıya fırladı. Onun ardından salonda uçuşan kuşumuz da kapıdan çıktı gitti. Minik kız, çılgılık çılgılığa bir ağlamak tutturunca dizlerimin bağı çözüldü. Valla bu işte benim bir suçum yok.”

Nil Hanım biraz yatıştır gibi olmuştu. “Seni suçlayan mı var Zülbiye? Peki kapıyı çalan kimdi?”

Yardımcı kadın başını kapıdan dışarıya uzatıp işaret parmağıyla beni gösterdi. “Kapımızı işte bu çocuk çaldı.”

Kapı ardına kadar açıldı. Ev halkı beni, uzaydan gelme yaratık-mışım gibi tepeden tırnağa süzdü. Ben de gülümsemeye çalışarak karşımdakileri selamladım.

O sırada Nil Hanım “Oğlum sen de kimsin? Kapımızı niye çaldın?” diye çıkışmasın mı!

Ağzım kurumuş, dilim damağıma yapışmıştı. Birkaç kez yutkunduktan sonra soruyu yanıtladım.

“Ben bu binada yaşıyorum. İki numaralı dairede oturuyoruz.”

Evin hanımı sözümü kesti. “Eee? İki numarada oturuyorsanız bizim kapıyı niye çaldın oğlum?”

Kapıyı çalma nedenimi bir solukta anlattım. “Şey, öğretmenim...”

Sözlerim sona erince Nil Hanım gülmeye başladı.

“Hay Allah! Olanlara bakar mısınız?” dedi. Beni içeriye buyur etti. “Gel oğlum, içeri buyur.” Sonra yardımcı kadına döndü. “Zülbiye, çocuk da bizler gibi adamakıllı korkmuş. Baksana beti benzi küle dönmüş. Bir bardak su getir de yüreği yatışsın.”

Nil Hanım, o anda sahanlığa çıkıp çevreye göz attı. Alt kata giden merdivenlerin orta yerinde, dikilmekte olan köpeği gördü. “Gel Laki, gel oğlum, içeri gir. Sen de çok korkmuşsun besbelli,” diyerek köpeği çağırdı. Köpek, koca kulaklarını savurtarak zıplaya zıplaya merdivenleri tırmandı. Sevinçle eve girdi. Kuyruk sallayarak Nil Hanım’ın bacaklarına sürtünmeye başladı. Nil Hanım onu okşadı.

“Çok mu korktun oğlum? Her şey Berna Abla'nın yüzünden oldu,” diyordu ki ben araya girdim.

“Tüm bu karmaşa benim yüzümden yaşandı. Özür dilerim. Kapıyı çalmasaydım...”

Nil Hanım, sevecenlikle elini omzuma koydu. “Sen çalmasan

kapıyı bir başkası çalacaktı. Biz bu düzene alışıncaya dek bakalım başımıza daha neler gelecek.”

Yardımcı kadın, elime su dolu bardağı tutuşturdu.

“Kaçan kuşumuz ne olacak?” dedi Nil Hanım. “Birimiz üst katlara çıkıp onu bulmalıyız. Binadan çıkamaz ama...”

Ev halkının bir şey demesine fırsat kalmadan ben hemen atıldım. “Bizim de iki tane muhabbet kuşumuz var. Ben üst kata gidip kuşu ürkütmeden yakalar getiririm,” diyerek hızla merdivenlere fırladım. Dünya tatlısı Laki köpek de birden peşime takılmasın mı!

En üst katta yaşayanlar, kapılarının önündeki sahanlığa, saksılar yerleştirmişlerdi. Saksılarda kauçuk ve deve tabanı denilen türden süs bitkileri vardı. Orası bu bitkilerle sevimli bir bahçeye dönüşmüştü. Anne annem de evinde aynı bitkilerden yetiştiriyordu. Onun deve tabanı dediği bitki, tavana sarılacak kadar uzamıştı.

Buradaki deve tabanları, henüz tavana ulaşamamışlardı. Muhabbet kuşu, kauçuk bitkisinin dallarına konup kalkarak bize bakıyordu. Beni görünce bir üst dala fırladı. Ama ona güzel sözler söyleyerek yaklaştım. Tam elimi uzatıyordum ki birden arkamda Berna Abla belirdi.

“Aman diyeyim kardeş, onu dikkatli tut. Canı yanmasın. Zaten iki ay önce eşi öldü. Bir de biz canını acıtmayalım,” diyerek yanıma sokuldu.

“Berna Abla,” dedim, “isterseniz siz yakalayın kuşunuzu.”

Berna Abla bu önerimi hoşnutlukla karşıladı. Boyu benden uzun olduğundan kuşa hemen ulaştı. Kuş da sanırım sahibini tanıdığı için kaçmaya yeltenmedi.

BERNA ABLA: ÖĞRETMENİN KAFAYI YEMİŞ BESBELLİ!

Hep birlikte alt kata inerken Berna Abla gülererek masal derleme ödevimle ilgili görüşlerini bildirdi.

“Senin öğretmen kafayı yemiş besbelli. Bina içinde, kapı kapı dolaşıp komşulardan masal derleme ödevi bana verilseydi, isyan bayrağını çekerdim. Darılma ama ben bilmediğim, tanımadığım insanların kapılarını çalmaya korkarım. Aslında utanacak bir durum olmamasına karşın, kapı çalmaya utanırım da. Sen yürekli bir çocukmuşsun. Hangi kapının ardında kimler yaşıyor, biliyor muydun? Başına neler gelebileceğini hiç düşündün mü? Yoksa kapı çalma işine karakucak daldın mı?”

Berna Abla bunları söylerken eve girmiştik. Sorularını kısaca

yanıtladım.

"Hem biraz korktum hem de utandım. Ama yaptığım işin kötü bir yanı yoktu. Ayrıca iki yıldır bu binada yaşıyoruz. Komşularımızla ilgili hiçbir kötü izlenim edinmedik. Aslında kimse bizimle ilgilenmedi, selam vermekten bile kaçınanlar oldu. Ama bunun dışında..."

Berna Abla sözümü kesti. "Sen öyle san. Bizim binaya geçen hafta hırsız girdi. Ayrıca alt katta yaşayan bir komşumuz da polis tarafından aranan bir kaçak."

"Hırsız her binaya giriyor. Biraz önce aranan komşunun kapısının önünde polislerle karşılaştım. Kaçak komşumuz katil ya da hırsız değilmiş. İşleri bozulduğu için borçlarını ödeyememiş..."

Berna Abla bilgiç bir tavırla sözümü kesti. "Aslında haklısın. O adam büyük bir oyuncak fabrikasının sahibiymiş. Çin'den, ülkemize kaçak oyuncaklar girmeye başlayınca işleri alt üst olmuş. Benim babam avukat. O adamı tanıyor. Durumuna da çok üzülüyor."

"İyi ya işte! Demek ki binamızda kapıları çalarken korkacak bir durum yokmuş."

"Ama olabilir," dedi Berna Abla. "Yine de seni kutluyorum. Haydi gel, salona geçelim. Patırtı bitti. Şu senin ödevi konuşa-

lım. Bizim evden, ödev dosyana bir masal ekleyebileceğini pek sanmıyorum ama...”

Yaşı benden büyük olduğu için bana biraz tepeden bakıyordu. Ama iyi bir kıza benziyordu. Onun yaşında yeğenlerim var. Onlar da biraz büyüklük taslarlar bana karşı. Ama hepsini de çok seviyorum. Salona girdim. Koltuklardan birine iliştim. Küçük kız, hopyaya zıplaya yanıma geldi.

“Senin annen baban yok mu?”

“Var.”

O sırada anne salona girdi. Bu kez de o beni sorguya çekmeye başladı.

“Oğlum, komşu kapılarını çalarak masal derleme ödevinden ana babanın haberi var mı?”

“Var efendim. Önce annem biraz karşı çıktı. Ama babam...”

Berna Abla sözümü kesti. “Anneler babanın ellerinden öperim. Neden dersin, bana böyle bir ödev verilse, bizimkiler öylesine tutucu ve baskıcıdır ki! Komşu kapılarını çalmama kesinlikle izin vermezlerdi. Ya da yanıma birini katarlardı. Sen özgür çocuksun. Ailenin değerini bil.”

Annesi Berna’ya kızdı. “Özgürlük konusunu çok abartıyorsun Berna. Geçen yaz seni İngiltere’ye, dil okuluna göndermedik mi?”

Yolculuğu tek başına yapmadın mı? Orada üç hafta özgürce yaşamadın mı?”

“Evet dediklerin doğru ama, arkadaşlarımdan evlerine gitmeme izin vermiyorsunuz,” diye cevap verdi Berna. “Verseniz de ya babam beni o eve bırakıyor, sen almaya geliyorsun. Ya da tersi oluyor. Bazen bu görevi babam şoförüne yüklüyor. Bu yetmiyor gibi bir de arkadaşımın ailesini internette araştırıp soruşturuyorsunuz. Oradan bilgi edinemezseniz arkadaşımın annesini ya da babasını telefonla arayıp tanışuyorsunuz. Bak şu çocuğa! Daha beşinci sınıfı bile bitirmemiş. Ama ne işler yapmaya kalkışmış. Ben on üç buçuk yaşındayım ama...”

ANA- KIZ, ABLA- KARDEŞ KAVGASI

Nil Hanım, belli ki kızıyla bu özgürlük konusunu tartışmaktan bıkmıştı. Ona yanıt vermek yerine başını iki yana sallayarak bana döndü. Sorgulamayı sürdürdü.

“Adın ne senin oğlum?”

“Canevi.”

Adımın üstünde hiç durmadan sorularını sürdürdü. Annem ev kadını mıydı, yoksa iş kadını mı? Annem haftada üç gün dışa-

rıda çalıştığına göre o süreçte bana kim bakıyordu? Yoksa ben de okul dönüşü, eve kendi anahtarıyla girip ailesinin işten dönmesini bekleyen, boynu anahtarlı o çocuklardan biri miydim?..

Soruların hepsini rahatlıkla yanıtladım. Ancak evde ana babasını bekleyen, boynu anahtarlı çocuklardan mısın, sorusunu pek kavrayamadım. Çünkü bu, benim için doğal bir durumdu. Sormadan duramadım.

“Okul dönüşü, evde ana babamı bekleyen bir çocuk olup olmadığını neden sordunuz?”

Nil Hanım alındığımı sezinlemişti. “Bu soruyu herhangi bir önyargıyla sormadım. Boynunda asılı duran ev anahtarını görünce...”

Gülümseyerek boynumda sallanan anahtarı elime aldım.

“Evet, dediğiniz gibi. Ben de anaokulundan beri, annemin çalıştığı günlerde, okul servisiyle eve dönerim. Serviste bize eşlik eden abla, beni evimizin kapısına kadar getirir. Anahtarım la kapıyı açar, eve girerim. İki saat kadar evde anne babamı beklerim. O süreçte, yardımcı hanımın hazırlayıp yemek masasına bıraktığı, kek ya da kurabiyeleri yerim. Meyve suyunu ya da sütü içerim. Televizyonu açıp çocuk filmlerine bakarım. Ödevlerimi yapar, kitap, dergi okurum. Sonra bir de bakarım ki annem eve dönmüş!

Onu kapıda karşılarım. Dakikalarca birbirimize sarılırız...”

Berna Abla atıldı. “Evde yalnız kalmaktan korkmaz mısınız?”

Annesi, benim yanıt vermeme fırsat kalmadan söze girdi. “Ben sizin uğrunuza mimarlık diplomamı rafa kaldırıp ev kadını oldum. Çocuklarım evde yalnız kalıp korkmasınlar ya da yardımcıların eline kalmasınlar diye...”

“Keşke işini bırakmasaydın,” dedi Berna Abla. “Ben ve kardeşim de o zaman evde yalnız kalmaktan korkmazdık. Çekinmeden, boş eve anahtarımızla girmeyi de öğrenmiş olurduk.”

Annenin yüzü bulutlandı. “Keşke öyle yapsaydım kızım! Ama artık çok geç,” diyerek konuyu kapatıyordu ki birden, kukur cinsi, koca kulaklı sarı köpek yanına sokuldu. Bacaklarını, ayaklarını şöyle bir kokladı. Sonra başını dizime dayamasın mı! Onun peşinden yanımıza gelen küçük kız, bu görüntüye pek kızdı. Köpeğin üstüne atıldı. Gel buraya dercesine, süslü tasma-sından tutup salona doğru çekiştirmeye başladı.

“Anneciğim, şu senin kızın ne denli kıskanç gördün mü?” dedi Berna Abla. “Laki'nin komşu çocuğa sokulmasını bile çekemedi. Kıskançlık yüzünden bana da etmediğini bırakmıyor. Siz hep onun sözlerine inanıyor, bana kızılıyorsunuz.”

Küçük kız öfkeyle geri döndü. Ablasına öyle bir bağırdı ki!

“Asıl kıskanç sensin abla! Annem babam, beni daha çok seviyorlar diye kıskançlıktan ölüyorsun.”

TEK ÇOCUK OLMAK MI İYİ YOKSA?..

Nil Hanım kızlarını azarlarken tek çocuk olmaktan duyduğum üzüntüyü anımsadım. Aman, aman, iyi ki minik kız gibi bir kardeşim yok. Onunla nasıl baş ederdim! diye geçiriyordum içimden. Ama sanırım Nil Hanım içimden geçenleri sezinledi.

“Canevi oğlum, sen bunların anlık kavgalarına bakma. Aslında birbirlerini çok severler. Babaları ve ben, ikisini de çok seviyoruz,” diyerek tartışmayı yatıştırmaya çalıştı.

Benim aklım, yabancı olmama karşın beni sevip başını dizime dayayan sarı köpekte kalmıştı:

“Laki beni hiç yadırgamadı. Başını dizime yaslaması çok hoşuma gitti. Ben de onun gibi bir köpek istiyorum. Ama annem izin vermiyor.”

“Evde köpek beslemek zor oluyor,” dedi Nil Hanım. “Annen haklı olabilir. Ancak bizim Laki her türlü zorluğa değer. Öylesine sevecendir ki! Onu Berna küçükken almıştık. Laki ona arkadaşlık yaptı. Birbirlerini çok sevdiler. Sonra Yasemen dünyaya geldi.

Onunla da iki kardeş gibiler. Tüm aşılarını yaptırıp sağlık durumunu titizlikle izliyoruz. Bu nedenle kızlarımla Laki'nin, sıkı fıkı olmalarından tedirgin değiliz. Sadece kızlarımla yatak odalarına girmesine izin yok. O yaratılıştan sevgi dolu bir köpek. Kukır cinsi köpeklerin özelliklerini anlatan kitaplara göre, eve hırsız girse ona bile saldırmaz, kuyruk sallayarak sevgi gösterisi yaparlarmış. Hepimiz onu çok seviyoruz.”

Sonra konu benim masal ödevime geldi.

“Bizim kapıyı çalınca başına neler geldi,” dedi Nil Hanım. “Hiç hak etmediğin şekilde bir korku yaşadın. Özür dileriz. Ancak gördüğün gibi, bizim ailede sana masal anlatacak kimse yok. Yine de kapımızı çalman boşa gitmedi bence. Parmağını zile bastığın andan itibaren yaşadıklarınızı masal gibi yazabilirsin. Üstelik tanışmış da olduk. Evinizin telefon numarasıyla annenin adını şu deftere yazıver. Kendisini arayacağım. Bakarsın aramızda iyi bir komşuluk ilişkisi başlar. Senin gibi bir oğul yetiştirdiğine göre annenle anlaşmamamız söz konusu olamaz. İstedığın zaman bize gelip Laki ve Yasemen'le oynayabilirsin,” diyerek elime bir defter tutuşturdu.

Ben de onun istediği gibi, annemin adıyla telefon numaramızı yazdım. O sırada Nil Hanım arkasında duran konsolun çekme-

cesini açtı. İçinden kendi kartını çıkardı.

“Sen de bu kartı annene ver yavrum. Telefon numaralarım orada yazılı. Selam söyle,” dedi. Bu sözler üzerine hemen ayaklandım.

“Teşekkür ederim. Dilerim annemle arkadaş olursunuz. Ben de o zaman küçük kızınız ve Berna Ablayla daha sık görüşme olanağı bulurum. Laki’yi de bir güzel sevip okşarım.”

Ailece beni kapıya kadar geçirdiler. Nil Hanım tam kapıyı kapatırken “Canevi oğlum, karşı dairenin kapısını boş yere çalma,” dedi. “Kayak yapmak için Erzurum’a, Palandöken Dağı’na gittiler. On gün sonra dönecekler.”

ON NUMARADA YAŞAYAN KOMŞUMUZ GÖZLERİMİ KAMAŞTIRIP YÜREĞİMİ COŞTURDU

Son bir kat kalmıştı. “O zaman ben de en üst kata çıkarım,” diyerek merdivenleri tırmanmaya başladım.

En üst kata biraz önce muhabbet kuşunu aramak için çıkmıştım. Sahanlıktaki süs bitkileri çok hoşuma gitmişti. Ama çevreyi alıcı gözle inceleyememiştim. Bu katta da iki daire vardı. Ama asansöre yakın olan daire kapısı demir parmaklıklarla kapatıl-

mişti. Parmaklıklara da deve tabanı sardırılmıştı. Kısacası o kapı kullanılmıyordu. Demek ki bu katta yaşayanlar da terzi Uğur Bey gibi iki daireyi birleştirmişlerdi. Kapının ziline bastım. Burası son duraktı. Sonra eve dönecektim. Çünkü bizim kattaki bir numaralı daire boştu. Yeni kiracı gelmesi bekleniyordu. Bu nedenle çalacak başka kapı kalmamıştı.

En üst kattaki dairenin kapısını çalarken karşıma bana masal anlatacak birinin çıkması için dua ediyordum ki, kapı açıldı. Karşıma orta yaşlı, tombul bir hanım çıktı. Ona kendimi tanıtmaya yelten-dim. Ama elim ayağıma dolaştı. Çünkü kadının çevresinde beliren beş kedi ve iki köpek, miyavlayıp havlamaya başlamışlardı.

Korkuyla bir adım geriledim. Tombul hanım, kedi ve köpek-leri sevecen bir ifadeyle yatıştırmaya girişti.

“Neler oluyor dostlarım? Neden gerildiniz? Böyle hep bir ağız-dan bağırmayın. Ayıp oluyor ama!”

Kedi köpekler susunca hemen kapıya yaklaştım.

“Ben, iki numaralı dairede oturan ailenin çocuğuyum. Adım Canevi. Komşuyuz yani. Şey...”

Güleç yüzlü tombul hanım da olanca ciddiyetiyle kendini tanıttı.

“Benim adım Türkel. Seninle tanıştığımıza sevindim oğlum.

Bana bir şey söylemeye mi geldin?”

“Efendim ben de sizinle tanıştığımıza sevindim. Şey, bizim öğretmen...”

Masal derleme ödevimi bir solukta anlattım.

“Öteki katlara gittin mi?” diye sordu Türkel Hanım.

“Gittim de bazı evlerde kimse yoktu. Kapıyı açan olmadı yani...”

“Kapıları açılan evlerden masal derleyebildin mi bari?”

“Pek sayılmaz. Şey, öğretmenim, masal derleyemezseniz kapılarını çaldığınız komşularla yaşadığınız serüvenleri yazın demişti.”

“Üstlendiğin ödev çok ilginç, içeri buyur oğlum,” dedi Türkel Hanım. Bakalım bizim evden masal dosyan için neler çıkacak.”

İçeriye girdiğim sırada kedi ve köpekler, yeniden hoşnutsuzlukla hırlayıp havlamaya başladılar. Türkel Hanım beni salona alırken her birini teker teker okşadı. Sonra bana döndü...

BEŞ KEDİ, İKİ KÖPEK, BİR PAPAĞAN

“Kedilerim ve köpeklerim beni senden kıskanıyorlar. Ama şimdi alışırlar.” O bunları söylerken ben donakalmış gibi pencereden dışarıya bakıyordum. Çünkü bu evden, tabak gibi deniz görünüyordu. Şaşıtm kaldım. Bizim kat, sadece karşı binalara

bakıyordu. Türkel Hanım şaşkınlığımı anladı.

“Bizim evin güzel yanı, boğaz görünümüdür. Ayrıca dışarıdaki büyük balkonda, pek çok çiçek yetiştiriyorum. En üst katta değil de adeta deniz kıyısında, bahçeli bir evde yaşar gibiyim. Gel, şöyle otur çocuğum.”

Gösterdiği koltuğa otururken, birden bir miyavlamayla irkil-dim. Oysa kediler ayaklarımın dibindeydiler. Aralarında miyav-layan yoktu.

“Şaşırmakta haklısın Canevi oğlum,” dedi Türkel Hanım. “Benim bir de papağanım var.” Köşedeki kafesi gösterdi.

“Gel bak, seni onunla tanıştırayım,” demesiyle yerimden fırla-mam bir oldu. Hiç papağan görmemiştim. Hızla kafese yöneldim. Papağan bu kez havlama sesleri çıkarmaya başlamasın mı! Yanına vardığımda bir an sustu. Sonra yeniden havlamalara ve miyavlamalara girişti.

Türkel Hanım, “Papağanımın adı...” diyordu ki papağan onun sözünü kesti.

“Adım Hoşnut. Güney Amerika’da dünyaya geldim. Annem Türkel...” Bu kez Türkel Hanım onun sözünü kesti.

ÇENESİ DÜŞÜK PAPAĞAN

"Hoşnut benim yakın dostum. Yazık ki o da seni kıskandı. İlgi çekmek için havlama ve miyavlama numaraları yapıyor. Çenesi çok düşüktür. Evde her işe karıştır. Çok akıllıdır. Bazı durumlarda görüşlerini bildirme yeteneği vardır. En büyük keyfi de kedilerle köpekleri, onlar gibi miyavlayıp havlayarak kızdırmak. Bazen papağan havlayıp miyavlarken köpekler ve kediler öylesine öfkeleniyorlar ki! Onlar da hep bir ağızdan bağırışmaya başlıyorlar. İşte o zaman aklımı yitirecek hale geliyorum."

"Onları nasıl susturuyorsunuz?" diye sordum merakla.

Türkel Hanım, şakacı bir ifadeyle gülümsedi. "Hepsinin sesini bastıracak gürültülü bir CD çalıyorum."

Türkel Hanım bana bunları anlatırken papağan var gücüyle Rock müzik ezgileri seslendirmeye başladı. Türkel Hanım onu alkışladı.

"Aferin oğlum, aferin sana! Ama şimdi sus da konuğumuzla ilgilenelim."

Hoşnut bu kez de "Sus, sus, sus..." sözlerini doladı diline. Sonra sustu.

"Kapıdan girdiğin andan beri sana masal anlatma kaygısıyla

kuşatıldım Canevi oğlum,” dedi Türkel Hanım. “Ancak aklıma hiç masal gelmiyor. Büyüklerimden masal dinlediğim o çocukluk yıllarım belleğimin diplerinde, uykuya dalmış anlaşılan. Hiçbir şey anımsayamıyorum.”

Dayanamayıp sordum. “Çocuklarınıza hiç masal anlatmadınız mı?”

Türkel Hanım, buruk bir gülümsemeyle gözlerini gözlerime dikti. Duygu yüklü bir sesle konuşmaya başladı.

“İki oğlum var. Eşim çok genç yaşta öldü. Oğullarımı tek başıma büyüttüm. Ben biyokimya profesörüyüm. Geçmişte üniversitede ders veriyordum. Sonradan eşimle birlikte bir laboratuvar kurduk. O ölünce tüm işler bana kaldı. Oğullarımı bakıcılara bırakarak mesleğimi sürdürdüm. Daha sonra onları yatılı okullara verdim. İkisi de çok başarılı oldular. Oğullarımdan biri mikrobiyoloji okudu. Benim gibi hoca oldu. Beş yıllığına, Avustralya da bir üniversiteye, konuk öğretmen olarak gitti. Öteki oğlum ise genetik mühendisi. O da üç yıllığına, Endonezya’da bir üniversiteye çağrıldı. Bir yıldır orada hocalık yapıyor.”

“Torunlarınız?” diyecek oldum ki Türkel Hanım derinden iç geçirdi.

“Torunlarım yok. Çünkü oğullarım kendilerini mesleklerine

verdiler. Henüz evlenip yuva kuran yok. İnanır mısın, çok uzun yıllardır ilk kez evimize bir çocuk giriyor. Ne iyi ettin de geldin!”

Sanırım Türkel Hanım, benim yüzümden, acı tatlı anılarla kuşatılmıştı. Bir an sessiz kaldı. Sonra ayağa kalktı.

“Sana taze sıkılmış portakal suyu getireyim. Sonra da dostlarımla tanıştıracam,” diyerek mutfağa gitti. İki daire birleştirildiği için salon çok büyük görünüyordu. Her yerde çiçek saksıları vardı. Ayrıca balkon da binanın tüm yüzünü kaplıyordu. Orası da boy boy, süs bitkileriyle bezenmişti.

Türkel Hanım mutfağa giderken kediler de peşine takıldılar. İki köpek, papağanın kafesinin dibine kıvrılmış, öylece yatıyorlardı. Papağan ise kafesinde hoplayıp zıplıyordu. Türkel Hanım, portakal suyu ve bisküvi tabağıyla mutfaktan çıkıp bana doğru gelirken ayaklarına dolanan kedilere “Sizin yemek saatiniz gelmedi daha. Rahat durun bakalım,” diyerek öğüt veriyordu.

Birden salona portakal kokusu yayıldı. O anda papağan, “Portakal, portakal,” diye söylenmeye başladı.

“Tamam Hoşnut oğlum,” dedi Türkel Hanım. “Sus artık. Konuşmamız seni portakal demeyi yeni öğrenen, küçük bir papağan sanacak. Oysa sen neler biliyorsun neler!”

Papağan bu kez de “Neler biliyorum neler, neler biliyorum

neler!” sözlerini yinelemeye girişti.

“İlgi çekmeye çalışıyor,” dedi Türkel Hanım. “Aldırma. Birazdan susar.”

Kediler çevremizde halka olmuş, biblo gibi oturuyorlardı.

“Kedi dostlarım, çok akıllı ve çok duyarlıdırlar,” dedi Türkel Hanım.

Birden aklıma geldi. “Kediler ve köpekler hep evde kapalı kalmaktan sıkılmıyorlar mı acaba?”

“Sen akıllı bir çocuksun,” dedi Türkel Hanım. “Üstelik çok da duyarlısın. Kendini onların yerine koyduğun için bu soruyu sorabiliyorsun. Aslında köpekler günde iki kez sokağa çıkıyorlar.”

“Onları kim gezdiriyor?”

“Geçmişte onlar için uzman bir köpek eğitmeni buldum. Çok iyi eğitildiler. Bu yüzden kendileri, yakındaki parka gidip çişlerini yapıyorlar. Sonra eve dönüyorlar. Apartman kapısı kapalı oluyor biliyorsun. Köpekler için giriş kapısından eve zil bağlattım. Zilin düğmesi yan duvarda. Tam da köpeklerin boyuna uygun yerde. İnanır mısın, patileriyle zile basıyorlar. Ben de otomatige basıp kapıyı açıyorum. Merdivenleri bir solukta çıkıp eve ulaşıyorlar. Küçük tuvalette, leğen içinde mikrop kırıcı ilaçla karıştırılmış su hazırlıyorum. Köpekler birer birer, leğene girip

ayaklarını yıkıyorlar. Sonra yere serdiğim havluya sarınıp yuvarlanarak bir güzel kurulanıyorlar. Hepsi bu.”

Benim yine, eve köpek alma derdim depreşti. “Ben de yıllardır, eve bir köpek almaları için annemle babama yalvarıp duruyorum. Ama köpeğin bakımıyla ilgilenecek kimse yok diye almıyorlar. Oysa siz...”

“Ailen haklı oğlum. Annen çalışıyor mu?”

“Evet annem...”

“Anlaşıldı,” dedi Türkel Hanım. “Yine de annene hak veriyorum. Evde kedi köpek barındırmak kolay değildir. Aşları, banyoları, beslenme düzenleri... Bir sürü hizmet gerek. Sen bundan sonra bize gelir, benim dostlarımla buluşup evcil hayvan özlemini olabildiğince giderebilirsin.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Arada bir gelirim. Köpeklerin çalınmasından ya da başlarını alıp gitmelerinden korkmuyor musunuz?”

“Onlara verilen eğitime güvendiğim için korkmuyorum. Bunun yanında onların beni bırakmayacaklarına inanıyorum. Çünkü ikisini de evcil hayvan satan dükkanlardan satın almadım. Onlar bana, kendileri geldiler.”

Şaşkınlığımı gizleyemedim. “Nasıl yani?”

KARAKOLDAKİ SARI KÖPEK

“Tarçın adını verdiğim şu sarı köpekle dostluğumuzun nasıl başladığını anlattığımda sorunun yanıtını almış olacaksın.”

Türkel Hanım, Tarçın der demez sarı köpek hemen yerinden kalkıp gelerek Türkel Hanım’ın dizine başını dayadı. O da sevecenlikle köpeğin başını okşayarak, tanışma serüvenlerini anlatmaya başladı.

“Bizim laboratuara hırsız girmişti. O konuyu görüşmek üzere semt karakoluna gittim. Baş komiserin odasına doğru ilerlerken koca kulaklı, sarı bir köpek belirdi. Kir pas içindeydi. Ama soylu bir köpek olduğu belliydi. Sanki kırk yıllık dostmuşuz gibi, gövdesiyle bacaklarıma sürtünmeye başladı. Ses etmeden, baş komiserin odasına girdim. O da peşimden geldi. Şaşkınlığımı gören baş komiser, ‘Bu soylu köpek sanırım sahipleri tarafından sokağa atılmış. Çok akıllı bir hayvan, doğruca karakola gelip bizlere sığındı. Birkaç gündür onu besleyip kolluyoruz. Bildiğiniz gibi karakola her gün, iyi kötü, her türden insan geliyor. Köpek, kapı girişinde bir köşeye büzülüp gelen gidene bakıyor. Arada bir bazı insanlara havlıyor. Ama saldırmıyor. İlk kez bugün sizin bacaklarınıza dolandı. Adeta sahibini bulmuş gibi,’ dedi.

Ben de 'İlginç bir durum,' dedim. Sonra hırsız konusunu açtım. Ne var ki köpek biz baş komiserle konuştuğumuz süre içinde ayaklarımın dibinden bir an bile ayrılmadı. Görüşme bitip de ben baş komiserle vedalaşırken içeriye bir başka polis girdi.

'Baş komiserim, bizim sarı köpek sahibini buldu anlaşılın,' dedi. Baş komiser de 'Yooo,' dedi, 'hanımefendi onun sahibi değil. Ama dediğin gibi, köpek ona sakız gibi yapıştı.'

Polis, 'Hanımefendi, bu köpeği almak istemez misiniz?' dedi. 'Çok akıllı, çok iyi eğitim görmüş. Kaç gündür birlikteyiz. Bizleri hiç rahatsız etmedi. Önüne koyduğumuz yemek artıklarını, ekmek parçalarını yedi. Suyunu içip ayak altından çekilerek bir köşede yattı durdu. Suçlular gelince hemen anlıyor, onlara havlıyor. Gelin, siz bu zavallı hayvanı alın.'

Polis bu konuşmayı yaparken köpek karşıma geçmiş, gözlerini bana dikerek kuyruk sallayıp duruyordu. 'Ya sahibi çıkarsa!' dedim, 'Köpek hırsız durumuna düşmek istemem.'

'Siz semtimizde tanınan, saygın birisiniz,' dedi baş komiser. 'Kimse size köpek hırsız diyemez.'

'O zaman size kartımı vereyim,' dedim ben de. 'Eğer hayvanın sahibi çıkarsa lütfen bana gönderin. Köpeği onlara teslim ederim.'

Ona, tüyelerinin renginden esinlenerek Tarçın adını verdim. Eve götürmeden veterinerine gittim. Köpeğin henüz sekiz aylık, golden retriever türü bir yavru olduğunu öğrendim. Veteriner gereken aşıları yaptı. Onu, bir güzel de yıkattım. Sonra eve geldik. O günden beri birlikteyiz. Onunla kurduğum dostluk, beni çok mutlu etti.”

Köpeğe içim öyle bir ısındı ki! Onu sevip okşamaktan kendimi alamadım. Ben onu okşarken öteki köpek de yanımıza geldi.

“Kimo oğlum da sev biraz abisi,” dedi Türkel Hanım.

Kimo adındaki köpek, İngiliz Setter cinsi iri bir köpekti. Ben onu okşarken Türkel Hanım, “Kimo ile tanışmamızı da anlatmamı ister misin Canevi oğlum?” diye sordu.

“Anlatırsanız çok sevinirim,” dedim. “Ben de sizden öğrendiklerimi masal dosyama yazarım.”

PARKTAKİ İRİ KÖPEK

Türkel Hanım anlatmaya koyuldu.

“Bir gün iş dönüşü eve uğradım. Tarçın’ı alıp parka götürdüm. Ona, tek başına oraya gelip çişini yaptıktan sonra eve dönme

alıştırmaları yaptırıyordum. Birden yanımızda bu iri köpek belirdi. Tarçın'la önce hırlaştılar. Sonra koklaştılar. İkisine de çantamda getirdiğim köpek mamasından verdim. Bir güzel yediler. Biraz oynastılar, arada bir yeniden hırlaştılar. Sonra Tarçın'la eve doğru yola çıktık.

Ne var ki, sonradan Kimo adını verdiğim bu iri köpek, peşimizi bırakmıyor. Apartman kapısına geldiğimizde 'Sen içeriye gelmiyorsun. Haydi evine git,' dedim.

Önce kuyruğunu salladı. Burnuyla beni dürtükledi. Ama yüz vermedim. Çünkü o da Tarçın gibi, soylu ve pahalı bir köpek. Belli ki varlıklı bir aile onu sahiplenmiş. Neyse, biz Tarçın'la eve girdik. Ertesi sabah işe gitmeden, Tarçın'ı gezdirmek istedim. Bir de ne göreyim! Bizim iri köpek kapıda beklemiyor mu! Parka bizimle geldi. Üç gün kapıdan ayrılmadı.

Sokaklardan sahipsiz köpekleri toplayıp barınaklara tıkiştıran belediye zabıtası, onu yakalayacak diye korkmaya başladım. Boynunda tasma vardı. Evinin yolunu yitirecek bir köpek de değildi. Tarçın'dan daha akıllı ve yetenekliydi. Ama öylesine kir pas içindeydi ki! Herhalde bu da sahipleri tarafından sokağa atılan bir köpek, diye düşündüm.

Dördüncü gün, onu da alıp veterinere götürdüm. Köpek dişiydi.

Ama önceki sahipleri tarafından kısırlaştırılmıştı. Bu özelliği de onu eve almamda etkili oldu. Çünkü yavrudığında eniklerle uğraşmam olanaksızdı. Onu da yıkattım. Tırnaklarını kestirdim. Aşıları yapıldı. Gözleri çapaklanmıştı. Veteriner, sokaklarda mikrop kapmış olabileceğini söyleyerek göz damlası verdi.

Böylece o da bizim eve yerleşti. İri yarı bir köpek olduğundan hırsızları da caydırabileceğini düşünüyordum. Kapı çalındığında genelde bir yandan göz deliğinden dışarı bakar, bir yandan da 'Kim o?' deriz ya! İşte ben de bu yüzden köpeğe Kimo adını verdim. Kapı çalındığında, ben kim o dedikçe, hemen koşup yanıma geliyor. Onun, beni ve evimi tehlikeden koruduğuna inanıyorum.

Köpeklerimin fotoğraflarını, cep telefonumla oğullarıma gönderdim. Onlar da pek sevdiler benim can yoldaşlarımı. Bazen ikisini de laboratuara götürüyorum. Odamda, ayaklarımın dibine kıvrılıp yatıyorlar. Sonra akşam birlikte eve dönüyoruz. Onları çok seviyorum.”

Türkel Hanım köpeklerinden söz ederken kediler de onu benim gibi, ağzının içine bakarak dinliyorlardı. Arada bir papağan Hoşnut gevezelik edip “Tarçın, Kimo, Tarçın, Kimo!” diye sesleniyordu.

“Sus oğlum, konuşmamı bölme!” diyordu Türkel Hanım.

“Konuğumuza ayıp oluyor.” Onu tatlı tatlı azarlıyordu. Papağan da bir süre susuyor, sonra yeniden başlıyordu “Tarçın, Kimo...” demeye.

Türkel Hanım'ın anlattıklarından çok etkilendim. Bir ayak önce eve gidip komşularımızla yaşadığım serüvenleri ve onlardan öğrendiğim öyküleri yazmak istiyordum. En büyük korkum, komşuları gezerken gördüklerimi, işittiklerimi unutmaktı. Bu yüzden her şeyi, sıcağı sıcağına, hemen yazmalıydım. Ama Türkel Hanım'ın evinden ayrılmayı da hiç istemiyordum.

“Köpeklerle kediler iyi geçiniyorlar mı?” diye sordum.

O, bu sorumu gülerek yanıtladı. “Kedi dostlarım, köpeklerden çok önce gelip eve yerleşmişlerdi. İlk günler köpeklerle onları geçindirmekte epey zorlandım. Öyle ki, köpekleri bir süre çalışma odamda tutmak zorunda kaldım. Ama giderek birbirlerine alıştılar.”

ARABAYA SAKLANAN SARI KEDİ

“Kediler kardeş mi?” diye sordum.

Türkel Hanım yeniden gülmeye başladı. “Kardeş değiller. Biliyor musun Canevi, onlar da rastlantı sonucu bana geldiler.

Arabamı, bakım için ustaya götürmüştüm. Akşam alıp eve geldim. Bir de ne göreyim! Şu sarı kız, arka koltukların ayak konulan yerinde büzülmüş, yatıyor. O zaman henüz yavruydu. İster istemez eve aldım. Veterinere götürdüm. Aşılarını yaptır-dım. Kısa sürede birbirimize alıştık. Şu tekir kedi de kendi gelenlerden.

Yaşlı halamı görmek için Burgazada'ya gitmiştim. Kış mevsimiydi. Vapurdan indim. Yazın kalabalıktan geçilmeyen iskele bile bomboştu. Vapurdan on kadar yolcu indi. Biri de bendim. Halam, Burgazada'da, aileden kalma köşkte, yardımcısıyla yaşıyor.

Eve ulaşmak için epey bir yokuş çıkmak gerekir. Yokuşu tırmanmaya başladığımda bir de ne göreyim! Peşimden yirmi kadar kedi geliyor. Önce korktum. Yolda benden başka kimse de yok. Bir süre kedi sürüsüyle yol aldım. Sonra kedileri 'Pist!' diyerek kovaladım. Ama gitmediler.

Halama olup biteni anlattım. Meğer adaya yazlığa gelen ailelerin çocukları, baharda yeni doğan yavru kedileri sahipleniyorlarmış. Onlarla eğlenerek yazı geçiriyorlarmış. Sonbaharda kışlık evlerine dönerken kedilerini sokağa bırakıyorlarmış. Kara kış bastırınca kedilerin çoğu soğuk ve açlıktan ölüyormüş. Halam, 'Senin peşine takılan kediler, işte onlar,' dedi.

VAPURA ATLAYAN TEKİR KEDİ

Çok üzüldüm. Ama yapabileceğim bir şey yoktu. Halamdan çıktığımda kedilerin kapı önünde beni beklediklerini gördüm. Ne yapacağımı şaşırdım. Vapur saatim yaklaştığından, yokuş aşağı, hızlı hızlı yürümeye başladım. Onlar da peşimden geldiler. Bomboş sokaklarda, fareli köyün kavalcısı gibi, arkamda fare yerine kedi sürüsüyle iskeleye vardım. Canımı vapura zor attım. Şu tekir kedi var ya, işte aynı anda o da peşimden vapura atladı. Çımacılar onu karaya fırlatıp atmak istediler ama ben engel oldum. 'O benim kedim,' diyerek sıska kediyi kucağıma alıp eve getirdim."

Türkel Hanım, sehpa da duran portakal suyundan bir yudum aldıktan sonra sözlerini sürdürdü...

AİLESİZ KALAN İRAN KEDİSİ, YETİM KALAN KARA KEDİ VE KAPLAN

"Şu beyaz kedi, soylu bir İran kedisidir. Kanada'ya göç eden bir arkadaşım, onu verecek kimse bulamayıp bana getirdi. Hiç ses çıkarmadım. Şu kara kedi de liseden bir arkadaşımın kedi-

siydi. O ölünce kızları kediyi benim sahiplenmemi rica ettiler. Çünkü onların eşleri, evde kedi istemiyorlardı.”

Türkel Hanım, derin bir iç çekişten sonra tüyleriyle gerçek bir kaplanı andıran iri kediyi gösterdi.

“Bu da evimizin kaplanı. Henüz minik bir yavruyken bisikletli bir çocuk kazayla onu ezmiş. Bu suçu istemeden yaptığını nereden anladın diyeceksin. Çocuk, önüne fırlayan yavru kediyi ezmek için bisikletin gidonunu kırmış. Bu yüzden de bisikletle yere devrilmiş. Ama kediyi tekerleklerden kurtaramamış. İki diziyile dirseği yaralanmış. Ben de oradan geçiyorum. Baktım ki bizim Kaplan, yerde kıvranarak, mıyık mıyık bağılıyor. Aslında can çekişir bir halde.

Yaralı çocuğu hemen yerden kaldırdım. Yan sokakta babasının temizleyici dükkanı var. Hemen oraya götürüp teslim ettim. Sonra da kediyi alıp veterinere gittim. O gün de işim başımdan aşkın. Ama ne yapayım. Yavru kediyi o halde bırakıp gitsem aklım hep onda kalacak. Bu yüzden yapacağım işlerden de hayır gelmeyecek.

Veteriner, kedinin kırık bacaklarını alçıya aldı. İster istemez yavruyu kucaklayıp eve getirdim. Öteki kediler onu önce şöyle bir kokladılar. Hatta pati atan bile oldu. Baktılar ki zavallıdan

zarar gelmeyecek, onu benimsediler.

Bu kediye çok emek verdim. Topal kalmasın diye neler yaptım bir bilsen. Yavru da topal kalmak bir yana, bir büyüdü, bir irileşti! Çok onurludur. Öteki kediler yemek başında hırlaşıp kavga ederler. Oysa Kaplan, önüne koyduğum yemeğin ilk lokmasını benim vermeme bekler. Sonra yemeğe başlar. Ayrıca yemeğine ortak olmaya kalkışan öteki kedileri sadece sert bir bakışla başından savar. Hepsi de ondan çekinir. Bizim Burgazadalı'yla araları çok iyi. Ötekileri pek yanına yaklaştırmaz.

Onunla dostluk kurmak zordur. Ama dostluk kurulunca da Kaplan'ın tadına doyulmaz. Evde sürekli beni kollar. Biraz üzüntülü ve durgun görünsem kucağıma atlar, omuzlarıma çıkar, yüzüme yumuşak yumuşak pati atar, saçlarımı eşeler. İlle de benim sıkıntımı dağıtır.”

Türkel Hanım bunları anlatırken Kaplan kendinden söz edildiğini hemen anladı. Zıplayıp Türkel Hanım'ın kucağına oturdu. Öteki kediler de bacaklarına sokulup belli belirsiz mırıldanıyorlardı.

Türkel Hanım, “Evimde sadece kedi ve köpekler var sanma evlat,” diyerek ayağa kalktı. Kaplan'ı omzuna alıp beni çalışma odasına götürdü. Orası da laboratuvar gibiydi. Odada, çiçekçi

dükkanlarında olduğu gibi kat kat raflar vardı. Raflarda kaktüs saksıları duruyordu. Hiç görmediğim türden kaktüsler ilgimi çekti.

KAKTÜSLERİN GİZEMİ

Türkel Hanım, kaktüslerle ilgili olarak çok önemli, bir o kadar da gizemli bir araştırma yapıyormuş. Kaktüs bitkilerinde, insan sağlığına yararlı maddeler varmış! Onların, ilaç olarak insanlara sunulabilmesi için bin bir çeşit deney gerçekleştiriyormuş. Sıvama diken dolu bir gövdeden nasıl olup da böylesine göz alıcı çiçekler çıktığını merak ediyordum ki telefon çaldı. Türkel Hanım özür dileyerek gidip telefonu açtı. Kısa bir konuşma yaptı. Anladığım kadarıyla laboratuara gitmesi gerekiyordu. “Hemen geliyorum,” deyince ayrılık zamanının geldiğini anladım. Bu hanımı çok sevmiştim. Sözcükler birden ağızımdan dökülüyordu.

“Size Türkel Teyze diyebilir miyim?”

Türkel Hanım, iki eliyle başımı kavrayıp saçlarımı okşadı.

“Oğullarım küçükken onları böyle sevip okşardım. Bana elbette teyze diyebilirsin oğlum. Seninle söyleşiyi sürdürmek istedim. Yazık ki laboratuara gitmem gerekiyor.”

“Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Sanırım masal dosyam, herkesinkinden güzel olacak. Sağ olun.”

Papağan Hoşnut, sesime öykünerek “Sağ olun, sağ olun,” demeye başladı.

Türkel Hanım, benim sesimle, aynı benim gibi konuşan papağana şaşkın şaşkın bakakaldığımı görünce gülmeye başladı.

“Şaşmakta haklısın. Bu papağan, tüm papağanların içinde, en akıllı ve dil öğrenmede en yetenekli papağan cinsidir. Başka papağanlar gibi renkli tüyleri yok. Fazla iri de değil. Gri tüylü, güvercin kadar bir kuş. Ama öyle güzel konuşuyor, olup bitenleri öyle güzel kavriyor ki!”

Papağan bu kez de “Öyle güzel öyle güzel!” diye bağırmaya başladı.

Elimi Türkel Hanım'a uzatarak vedalaşıyordum ki Türkel Hanım, “İstersen birlikte çıkalım,” dedi. “Ama ben henüz hazır değilim. Biraz beklemen gerekiyor.”

Ben sabırsızlıkla atıldım. “Ben hemen gideyim. Çünkü komşularla yaşadığım serüvenleri ve onlardan edindiğim bilgileri masal dosyama yazmak için sabırsızlanıyorum,” diyerek kapıdan çıktım. Düşmekten korkmasam merdivenleri ikişer üçer atlayarak inecektim.

SONUNDA EVE DÖNDÜM

Eve vardığımda anahtarım ile kapıyı açtım.
“Anneciğim, sana neler anlatacağım bir bilsen! Ama önce her şeyi yazmalıyım. En iyisi, komşularla yaşadığım serüvenleri, yazdıklarımı okuyarak öğrenmen.”

Annem, çalışma odasında bilgisayarda bir şeyler yazıyordu.

“Seni merak etmeye başlamıştım Canevi’ m. Epey sürdü masal ödevin. Demek olup bitenleri bana anlatmadan önce yazmayı eğliyorsun. Unutmamak için her şeyi sıcağı sıcağına yazman çok iyi olur. Bir şeyler yer misin?”

“Hayır anneciğim. Zaten komşu evlerinde yeterince yiyip içtim.”

“Çabuk yaz,” dedi annem. “Her şeyi çok merak ediyorum.

Yalnız şunu söyle, başına hiç olumsuz bir şey gelmedi değil mi?”

“Hayır anneciğim. Olumsuzluk bir yana, bazı komşularla öylesine dostluk kurdum ki inanamazsın. Haa! Bizim binanın en üst katından deniz görüldüğünü biliyor muydun?”

“Nereden bileyim oğlum,” dedi annem. “Demek bizim apartmandan deniz de görülüyor ha!..”

Annem benimle söyleşmeye can atıyordu. Ama bu isteğini anlamalıktan gelip odama koştum. Masal dosyam zaten hazırды. Hemen yazmaya başladım.

Sadece akşam yemeği için yazmaya ara verdim. Gece saat on bir buçuğa kadar çalışıp komşularla yaşadığım tüm serüvenleri bir güzel yazıya döktüm.

BABAANNEM MEĞER MASAL ANASIYMIŞ DA HABERİM YOKMUŞ

Ertesi sabah kahvaltıda olup bitenleri kısaca anneme ve babama anlattım.

Babam, “Her şey çok güzel. Başarını kutluyorum. Ancak bir de komşuların birinden gerçek masal derleyebilseydin ödevin eksiksiz olacaktı,” derken kapı zili çaldı. Koşup açtım. Bir de ne göre-

yim! Babaannem karşımda durmuyor mu! Ölçsüz bir coşkuyla boynuna sarıldım.

“Hoş geldin babaanneciğim! Seni çok özledim,” diyerek yanaklarına art arda öpücükler kondurdum. Babamla annem de koşup geldiler. Onlar da babaannemle sarmaş dolaş olup özlem giderdiler.

Babam, “Ben geç kalıyorum. Saat onda önemli bir toplantım var,” diyerek evden koşarcasına çıktı gitti. Babaannemi hemen sofraya buyur ettik.

“Biz kahvaltımızı erkenden yaptık,” dedi babaannem. “Deden bugün Galatasaray Lisesi’nden sınıf arkadaşlarıyla buluşacak. Toplantı bitince buraya gelecek. Seni alıp bizim eve götüreceğiz. Yarıyıl tatilinde birkaç günlüğüne bize yatıya gelecektin ya! Tatilin iki günü geçti bile. Sizden ses çıkmayınca...”

Annem söze girdi. “Anneciğim, zahmet ettiniz. Ben yarın Canevi’yi, size getirecektim. Ama gelmeniz iyi oldu. Oğlunuzu da görmüş oldunuz. Canevi’nin önemli bir ödevi var. Size gelmeden önce o ödevi bitirmek istedi.”

Babaannem emekli öğretmendi. “Neymiş bu önemli ödev?” diye sordu.

Ben hemen atıldım. “Babaanneciğim, öğretmenimiz komşularımızdan masal derlememizi istedi...”

Babaanneme kısaca komşu kapılarına nasıl dayandığımı anlattım. Sonra ekledim: "Ne var ki, onca kapı çaldım ama karşıma bana gerçek bir masal anlatacak kimse çıkmadı."

"A benim Canevi'm, neden kendi başına işler yapmaya kalkışıp da canını dara sokuyorsun?" dedi babaannem. "Ben ne güne duruyorum? Biz Kadıköy'de yaşıyoruz. Ama olsun. Kapı komşun olmasam da uzak komşu olarak sana gerçek bir masal anlatabilirim. Öğretmenin, benim masalımı da hoşnutlukla kabul edecektir."

Annem pek sevindi. "Anneciğim, çok yaşayın. Biz de ödev dosyasında bir tanecik de olsa tadı tuzu yerinde bir masal bulunsa diyorduk..."

Annem babaanneme çay doldurmaya gittiğinde babaannem, "Var mısın, dedeni beklerken sana şöyle güzel bir masal anlattım?" dedi.

Onun bu önerisini sevinçle karşıladım. "Elbette varım. Böylece masal derleme ödevimi bitirmiş olurum. Size gidince de doya doya tatil yaparım."

Annem, babaannemin eline çay bardağını verirken, babaannem "Kızım," dedi, "madem çay getirdin, sofradaki kekten de bir dilim ver. Erken kahvaltı ettiğimizden içim kıyılmaya başladı. Biz hemen ayak altından çekilip oğlanın odasına kapana-

lım. Masalı orada anlatırım.”

“Anneciğim, masalınızı merak ettim,” dedi annem. “Öğretmen kitaplardan alınma masal istemiyormuş da?”

“Bu masalı kitaplardan öğrenmedim ki kızım!” dedi babaannem. “Küçükken annemden dinlemiştim. Ona da çocukluğunda annesi anlatmış. Yani benim anneannem. Sonradan aynı masalı, oğluma ve kızıma anlattım. Siz, oğlumun işi gereği, uzun yıllar Anadolu’da bizden uzakta yaşadınız. Bu yüzden, Canevi’ m büyürken ona masal anlatma fırsatım olmadı. Ama şimdi tam zamanı.”

Merakla atıldım. “Babaanneciğim, bu masalı annen, annesinden öğrendiğine göre, masal sanırım çok eski. Doğrusu anlatacaklarını merak etmeye başladım. Peki masal uzun mu?”

“Oğlum bu masal, uzun yıllardır, ağızdan kulağa geçerken konusu epey bir zenginleşmiş,” dedi babaannem.

“Demek ki masal uzun.”

“Evet, biraz uzun ama hiç sıkılmayacaksın. Çünkü masal kahramanları, her an, akıl almadık olaylarla karşılaşılıyor, bin bir serüven yaşıyorlar.”

“Ben zaten serüven dolu masalları çok seviyorum. Bazı kitaplardaki masallar pek uyduruk. Bazı masalları okurken ise meraktan içim içime sığmıyor.”

Annem araya girdi. "Bu masalı ben de dinlemek isterdim. Ama işim çok. Hemen odama kapanıp bilgisayarın başına geçmem gerek. Kahvaltı sofrasını toplamaya bile zamanım yok. İşyerime önemli bir yazı yetiştireceğim."

Babaannem, anneme yardım önerdi. "Sofrayı toplayıp bulaşıkları yıkayivereyim. Evimde her gün yaptığım iş. Elime mi yapışacak."

Ama annem izin vermedi. "Anneciğim, yardımcım çocuğunu okula bıraktığı için sabahları biraz geç geliyor. Ama neredeyse burada olur. Siz rahatınıza bakın. Ancak bir konuda tedirginim. Masal uzunsa, Canevi belki hepsini aklında tutamayabilir. Acaba diyorum, sizi dinlerken bir yandan da masalı yazsa mı?"

"Bu yazma işi, ikimize de işkence gibi olur," dedi babaannem. "Çünkü ben, masalı ikide bir dura dura anlatırsam tadı kaçar. Canevi'm de yaşı nedeniyle hızlı yazamaz. Ne yapsak acaba?"

Annem hemen çözümü buldu. "Siz masalı anlatırken teybe kayıt yaparız. Sonra ben, teypteki masalı hızla bilgisayar ekranına aktarırım. Oradan kağıda geçirip oğluma veririm. O da yavaş yavaş, el yazısıyla dosya kağıdına aktarır. Çünkü öğretmen, masalların el yazısıyla dosyaya işlenmesini istemiş."

Sevinçle el çırpıtım. "Yaşasın!"

BEN BABAMIN BEŞİĞİNİ, TINGİR MINGİR SALLARKEN

Babaannemle odama yerleştik. Annem teybi masanın üstüne koydu. Babaannem keyifle masalı anlatmaya başladı.

“Bir varmış bir yokmuş. Türlü türlü garipliklerin yaşandığı bir zaman diliminde, develer tellallık yaparken, pireler de berber olmuş, erkekleri tıraş ederlermiş. Çocuklar ise, hiç durmadan, babalarının beşiğini sallarmış.”

Babaannemin sözünü kesmeden duramadım. “Babaanneciğim, kitaplardan okuduğum masalların pek çoğu, develer tellal, pireler berber iken deyişleriyle başlıyor. Bu yetmiyor gibi bir de çocuklar, babalarının beşiklerini sallıyor. Neden?”

Babaannem geçmişte tarih öğretmeni idi. Sorumu gülümseyerek yanıtladı.

“Deve tellal, pire berber tekerlemeleri sanırım, masalların uçuk kaçıklığını ilk başta vurgulamak için söyleniyor. Sen babanın beşiğini sallamış olabilir misin? Böyle bir şey olamaz. Masal kahramanları, her türden, akıl almaz serüvenler yaşayabilirler. Zaman tünellerinde cirit atabilirler. İnsanken kuşa, kuşken yılan, yılanken aslana ya da dev anasına dönüşebilirler. Masala başlarken söylenen bu tekerlemeler, masal dinleyenleri işte bu durum-

lara hazırlıyor. Başka bir deyişle bu tekerlemeler, masalda karşınıza çıkacak her türlü garipliğe hazır olun, demeye getiriyor. Sen ne dersin? Benim bu yorumuma katılıyor musun?”

“Olabilir herhalde,” dedim. “Çünkü kitaplardan okuduğum bazı masalarda öylesine uzun ve öylesine akıl almaz tekerlemeler var ki!”

“Gençliğimde, senin dediğin türden pek çok masal tekerlemesi bilirdim,” dedi babaannem. “Hepsini de su gibi ezberlemiştim. Ama yıllar geçtikçe ve çevremde masal anlatacak kimse kalmayınca tümünü unuttum gitti. Şimdi sen, tekerlemeyi bir yana koy da dikkatini masala ver. İki de bir lafımı kesersen masalın tadı kaçar.”

“Tamam babaanne, masalı bölmemeye özen göstereceğim.”

Konuşmamı kısıtlamak, babaannemin içine sinmedi.

“Masalda anlamadığın yer olursa yine de sözümü bölüp soru sorabilirsin. Hiç çekinme,” dedi ve masalı anlatmaya başladı...

AKGÜVERCİN İLE YEŞİLSALKIM'IN AŞKI

GÜZELLER GÜZELİ YEŞİLSALKIM

Geçmişte, yaşana yaşana adamakıllı eskimiş bir zaman diliminde, yemyeşil bir vadiye kurulmuş, küçük bir köy varmış. Köyün kıyısındaki yeşillikler arasından, çağıldayarak akan dere, iri iri kazlar, yeşil başlı ördekler yüzermiş. Köy halkı evlerinde bunaldıkça, çıkınlarına ekmekle katıklarını koyup dere kıyısına gelirlermiş. Dertlerini akıp giden suya anlatarak karınlarını doyurur, kuş gibi hafiflemiş olarak evlerine dönerlermiş.

Bu alışkanlıkları nedeniyle köylüler, öylesine sağlıklı, dingin, güleç ve güzellermiş ki! Hele kadınlar! Burada yaşayan kadınların güzelliği, taa büyük kentlere dek ün salmış.

İşte bu köyde, Yeşilsalkım adında, tüm güzellerin ününe gölge düşürecek kadar güzel bir kız yaşarmış. Güzeller güzeli Yeşilsalkım, evin tek çocuğuymuş. Ana babası üstüne titirmiş. Tek dilekleri, kızlarının sağlıklı ve mutlu olmasıymış. Kızın, hiç kimsede görülmedik güzellikte, alacalı yeşil gözleri varmış. Kimi insanlar, gizemli gözlerine bakarken adeta cennetin yeşilliklerine dalmış gibi olduklarını söylemiş. Kimileriye kızın hareli yeşil gözlerini, bal tadındaki üzüm tanelerine benzetirmiş. Bu yüzden ana babası, kıza YEŞİLSALKIM adını vermiş.

Sormadan duramadım. “Babaanneciğim, benim gözlerim ne renk?”

Babaannem gülümsedi. “Senin gözlerin zeytin rengi.”

“Keşke benim gözlerim de yeşil olsaydı. Herkes beni beğensydi. Oysa zeytin rengi. Belki de ondan gözyaşlarım tuzlu...”

“Sen böyle de çok güzelsin oğlum. Gözyaşlarının tuzlu olmasının, göz rengiyle bir ilgisi olmadığını biliyor, şaka yapıyorsun değil mi?”

Gülmeye başladım. “Gözyaşının, göz rengiyle ilgisi olmadığını elbette biliyorum babaanneciğim. Şaka yaptım,” dedim.

Babaannem, masalı sürdürmeye yeltendi. Ama yine sözünü kestim.

“Babaanne, ben bu masalın içinde yaşamak istiyorum. Kendime uygun bir masal kahramanı seçeceğim. O ne yaşarsa ben de aynı şeyleri yaşamış olduğumu varsayacağım. Ne güzel, değil mi?”

“Dilediğini yap oğlum,” dedi babaannem. “Masal kahramanlarına uyarak ister silahlı, ister külahlı ol. İstersen başı taçlı kral olduğunu varsay. İster cadılara ya da prenslere dönüş. Ya da kuş olup göklere açıl. Beğen, beğendiğini seç. Ben de çocukluğumda masal dinlerken ille de bana uygun bir kahraman seçerdim. Kendimi onun yerine koyup masallardaki serüvenleri coşku içinde yaşamış gibi olurdum. Belki bunu başkaları da yapıyor. Masal kahramanı olarak yaşamamanın tadına doyum olmaz.”

“Eee? Dünyalar güzeli Yeşilsalkım'ı anlatıyordun! Ne olmuş bu güzel kıza?”

Babaannem, zaten dilini bilemiş, belleğinin küllerini eşelemiş, masalı anlatmak için sabırsızlanıp duruyordu. İstekle söze başladı.

“Bu güzel kız, çocukluktan çıkıp da ilk gençlik çağına erişince, daha bir güzelleşmiş. Daha bir akıllanmış. Evin içinde, dolunay gibi ışık saçarak dolanıp duruyormuş.

Çok iyi yürekli bir kız olan Yeşilsalkım, düş kurmayı da pek severmiş. Düşlerinde hep göz alıcı giysiler içinde, görkemli saraylarda salınıp duran bir prenses olmayı kurarmış...”

BÜYÜLÜ PRENS - AKGÜVERCİN

Bir gün, pencerenin önüne oturmuş, yine bu tür düşler kurarak can sıkıntısını gidermeye çalışıyormuş. Birden, pencere pervazına, tüyleri kar beyazı, çevresi sürmeli, mavi gözlü, pembe gagalı bir güvercin konmuş. Bu güzel güvercinin yelpaze gibi açılmış, görkemli bir kuyruğu varmış. Onu görünce Yeşilsalkım'ın gözleri kamaşmış. Güvercinin, mavimsi ışıklar saçan bakışlarını, kendi gözlerine diktiğinin ayırımına vardığı an, içi bir hoş olmuş. Akgüvercin'in hüznünlü bakışları adeta yüreğine işlemiş. Yeşilsalkım, hemen koşup mutfaktan ekmek kırıntısı getirmiş. Güvercinin önüne koymuş. Akgüvercin, ekmek kırıntılarını istekle gagalayarak bir solukta tüketmiş.

Sonra pırrr! diye uçup gitmiş. Ertesi sabah aynı saatlerde, Yeşilsalkım pencerenin önünde onu tekrar görmüş. Bu kez güvercinin gagasında tek bir dal kır menekşesi varmış. Yeşilsalkım'ı görünce hemen başının üstüne konmuş. Ayaklarıyla saçlarını eşeleyip sümbülü saç tellerinin arasına yerleştirmiş.

O bunu yaparken Yeşilsalkım, açık pencerenin camında kendini görmüş. Tepesinde taç gibi duran Akgüvercin ve saçlarının arasındaki mor menekşe ile düşsel bir güzelliğe büründüğünün ayırımına varmış. Öyle bir sevinmiş ki! Hemen başındaki kuşu avuçlarının içine almış. Tüylerini okşamış. Gagasına minik öpücükler kondurarak çiçek için teşekkür etmiş. Akgüvercin, coşkuyla havalanmış. Pencere önünde fır dönmüş. Taklalar atmış. Daha sonra kanat çırpıp göğe yükselerek bulutlara karışmış.

Yeşilsalkım onu, daha o anda özlemeye başlamış. Kuş, ertesi sabah yine gelmiş. Bu kez gagasında bir dal dağ lalesi varmış. Laleyi de Yeşilsalkım'ın saçlarının arasına yerleştirmiş. Sonra pencere önüne konmuş. Yeşilsalkım'ı, hüzünlü bakışlarla süzmeye başlamış. O anda Yeşilsalkım, onun bakışlarının büyüüne kapılmış. Gözlerini onun gözlerinden alamıyormuş. Uzun uzun bakışarak adeta birbirlerinin içlerine akmışlar. Neden sonra kız, kuşun aç olabileceğini düşünerek ekmek kırıntısı getirmiş. Kuşu

bir güzel beslemiş. Karnı doyan kuş da yine, uçuş gösterileri yaparak, sevincini coşkusunu dışa vurup gökyüzüne süzölmüş.

Yeşilsalkım onu izlerken hep elini yüreğinin üstüne bastırıyormuş. Çünkü güvercine bakarken öylesine coşkuya kapılıyormuş ki! Yüreği kuş gibi çırpınarak kaburgalarına çarpmaya başlıyormuş.

Böylece beyaz güvercin, pencerenin önüne her gün, gagasında bir dal dağ çiçeğiyle gelir olmuş. Bu coşkulu buluşmalar sonucunda Yeşilsalkım, Akgüvercin'e aşık olduğunu anlamış.

Ancak bu durum, kendisini tedirgin etmeye başlamış. El kadar bir güvercine böyle bağlanmış olmasına akıl erdiremiyormuş. Akgüvercin bir gün yine gagasında çiçekle çıkageldiğinde, Yeşilsalkım'ın ağladığını görmüş. Saçlarına çiçeği ilıstırıp başının çevresinde dönmeye başlamış. İşte o anda birden dile gelmiş.

"Yüreği güzel, kendi güzel kız, neden ağlıyorsun? Derdin varsa bana aç. Birlikte çare arayalım," demiş.

Yeşilsalkım çok şaşırılmış. "Sürmeli gözlü Akgüvercin'im, sen benim can dostumsun. Derdimi sana anlatmayıp da kime anlatacağım! Açıkçası ben sana aşık oldum. Sensiz olamıyorum. Yokluğunda dünyam kararıyor. Hep seninle olmak istiyorum. Yüreğim, aşk ateşiyle yanmaya başladığında elimden ağlamaktan başka bir şey gelmiyor."

“Bu müjde, ömrüme ömür katar,” demiş Akgüvercin. “Ne mutlu bana! İşin ilginç yanı, ben de sana tutkunum. Ben de sensiz olamıyorum. Pencere önünde olmadığın zamanlar, çatınıza tüneyip sesini işitmeye, kokunu almaya çalışıyorum. Yoksa yaşayamam.”

“Ah Akgüvercin'im!” demiş Yeşilsalkım. “İkimiz de büyük bir yanlışın burgacına düştük. Bu nasıl oldu, gönlümü sana nasıl kaptırdım bilemiyorum. Ben insanım, sen kuşsun. Hatta kuş olarak, erkek mi dişi mi olduğunu bile bilmiyorum. Sen beni hüznünlü bakışlarınla adeta büyüledin. Bu işin sonu nereye varır?”

“Nice ahlayıp vahlasan haklısın,” demiş Akgüvercin. “Ama ben sana kendimi tanıtınca içine düştüğün açmazdan biraz olsun kurtulacaksın. Ben sıradan bir güvercin değilim. Mutlucanlar ülkesi kralının oğluyum. Çiçeği burnunda, genç bir prensim.”

Yeşilsalkım, ateşe basmış gibi yerinden fırlamış. “Insandan kuş doğar mı? Bu nasıl iş?” demiş.

“Ben, kraliçe anamdan kuş olarak doğmadım,” demiş Akgüvercin. “İnsan olarak dünyaya geldim. Komşu ülkenin kraliçesi, babamın can düşmanıymış. Çünkü babam onu, savaşlarda hep yenermiş. Bu kötü yürekli kraliçe, hiç evlenmemiş. O nedenle çocuğu da yokmuş. Ben dünyaya geldiğimde babam büyük bir şölen düzenlemiş. Tüm komşu hükümdarlar bu şölene davetliymiş...”

BÜYÜCÜ KRALİÇE BEŞİKTEKİ BEBEĞİ GÖRÜNCE ÖYLE BİR ÖFKEYE KAPILMIŞ Kİ!

“**B** abam, çok iyi yürekli bir insandır. Komşusu olan büyücü kraliçeyi de bu şölene davet etmiş. Onca hükümdarı çağırıp da bir tek onu çağdırmamak içine sinmemiş. Kraliçe de şölene göz kamaştırıcı armağanlarla katılmış. Armağan bırakmak, getirdiği altını yastığıma iliştmek bahanesiyle beşiğime yaklaşmış. Beni görünce kıskançlıktan çılgına dönmüş. İçinden, *Sen şimdi beşiğinde rahat rahat uyu. On sekiz yaşına kadar da prenslik keyfini sür. On sekizine girdiğin gün ben yapacağımı biliyorum*, demiş. Sonra öfkesinden, konukların yanına dönmek yerine kara bir kargaya dönüşerek pencereden uçup gitmiş.

Babam ve konuklar, onun sofradaki boş koltuğuna bakıp bakıp gülümsemişler. Çünkü herkes, o kraliçenin nice kıskanç, açgözlü ve kötü yürekli olduğunu biliyormuş. Konuklar arasında bulunan yaşlı bir padişah, 'Yazık,' demiş, 'keşke bu kraliçe kutlama şölenine davet edilmeseydi. Üstelik odasına kadar gidip bebeği görmesine de izin verdiniz. O kıskançlıktan çıldırmıştır. Bu yüzden şöleden kaçıp gitti.'

'Her ne kadar kötü kalpli, kavgacı, aç gözlü olsa da sınır komşum olduğu için bu şölene davet ettim,' demiş babam. 'İnsanlık bende kalsın, diye düşündüm. Ama...'

Ak sakallı padişah, babamın sözünü kesmiş.

'Sen iyi bir insansın. Doğru olanı yaptın. Ama o, kıskançlık tufanına kapıldı. şimdiden sonra, gözünüz onun üstünde olsun. Ola ki oğunuza bir kötülük yapabilir,' demiş."

"Eee yoksa o kraliçe..?" diye merakla sormuş Yeşilsalkım.

"Evet o kraliçe, on sekiz yaşıma eriştiğimde beni büyü ile güvercine dönüştürdü," demiş Akgüvercin.

"Demek ben gönlümü, sıradan bir kuşa değil de yakışıklı bir prense kaptırmışım," demiş Yeşilsalkım. "Buna çok sevindim."

"Ben de sana tutkuyla bağlandığım için çok sevinçliyim," demiş Akgüvercin.

“Peki bu işin sonu nereye varacak? Biz iki insan olarak birbirimize kavuşabilecek miyiz? Böyle bir umut var mı?” diye sormuş Yeşilsalkım.

“Evet var,” demiş Akgüvercin. “Beni güvercine dönüştüren büyü bozulabilir. Ama her şey sana bağlı.”

“Yani, sana yapılan büyüü ben mi bozacağım?”

“Evet ama bu çok zor bir iş. Eğer bu hedefe ulaşmak için tüm zorlukları göze alabilirsen...”

Yeşilsalkım coşkuyla atılmış. “Senin için her şeyi göze alırım. Ne yapmam gerektiğini söyle.”

Akgüvercin, “Birbirimize biraz daha zaman tanıyalım ki sonra yarı yolda pişmanlık yaşamayalım. Sana her şeyi anlatacağım. Ama biraz sabırlı ol. Aşkımızı düşün. Hem de çok çok düşün,” diyerek uçup gitmiş.

YEŞİLSALKIM AKGÜVERCİN'E GÖNLÜNÜ KAPTIRMISIZ

Akgüvercin üç gün boyunca hiç görünmemiş. Yeşilsalkım, üç gün süreyle her an, Akgüvercin'e karşı içinde beliren duyguları düşünce süzgecinden geçirmiş. Sonunda, koşullar ne olursa olsun, aşkından vazgeçmeme kararına varmış. Başına gelenleri

annesine açıp onun düşüncelerini öğrenmek istemiş.

“Anneciğim, ben pencereimin önüne konan bir güvercine aşık oldum,” demiş.

Annesi pek şaşırmamış. Çünkü sürekli olarak kızını gözlüyor-muş. Onun Akgüvercin’le konuşmalarını işitiyor, ama Akgüvercin’in sözlerini duyamıyormuş. Yeni yetme kızının, akıl bozukluğuna uğradığını sanarak ona öğüt vermeye karar vermiş.

“Sevgili kızım, öylesine genç ve toysun ki, gönlünün Akgüvercin’e aktığını sanıyorsun. O bir kuş. Sen ise insansın. Aslında senin karşı cinsten birilerine gönül verme zamanın geldi. Baban seni gözünden bile sakındığı için sokaklara, insan içine salmıyor. Bu yüzden gönlünün efendisini bulamıyorsun. Böyle olunca da kalkıp el kadar kuşa aşık oluyorsun. Aşık olmak hakkın ama güvercine değil. Çünkü aşık olan insanlar, sevdikleriyle yuva kurmak isterler. Çoluk çocuğa karışmayı düşlerler. Dünya kuru-lalı beri, kadın erkek arasındaki aşk, sevgililerin kavuşması ve evlenmesiyle sonuçlanmış. Elbette yeryüzünde, birbirine kavuşa-mayan aşıklar da var. Ben de onlardan biriyim. Ben de senin yaşlarındayken, mahallemizden bir delikanlıya gönül verdim. O da bana tüm varlığıyla bağlandı. Ama babam, beni sevdiğime vermedi. Baban zengin diye onunla evlendirdi. Dilerim, senin

alnına da böyle kara bir yazı yazılmamıştır.”

Yeşilsalkım direnmiş. “Ben aşkı için dağları delirim. Babam beni, istemediğim hiç kimseyle evlendiremez. Ben, Akgüvercin’den başkasına yar olmam. Düşünsene anne, yüreğimde bu aşk ateşi varken, başka bir erkeğin eşi olabilir miyim?”

Annesi korkuya kapılmış. “Kızım, sen aklını mı yitirdin?” demiş. “Bir delikanlıya böylesine gönül verseydin hemen senden yana olurum. Babana baskı yapar, sevgilinle evlenmeni sağlardım. İnan bana, bunun için her şeyi göze alırdım. Ama sen bu kuşla ne yapacaksın? Evlenip yuva kuramayacağına göre vazgeç bu sevdadan. Kuru kuru aşkın, kime ne yararı olur ki?”

“Gönlümü zehirli okla yaraladın ana,” demiş Yeşilsalkım. “Ben Akgüvercin’i öylesine seviyorum ki! Onunla yuva kuramasam da bu aşk hiç bitmeyecek. Bundan gayrı başka bir erkeği sevemem. Hiç kimseyi sevemem. Onun aşkı varlığını öyle bir sardı ki! Kimseciklere yer kalmadı.”

Annesi, kızıyla daha fazla tartışmak istememiş. “Sen hele bu ucu kulbu olmayan aşkını bir iyi düşün. Belki aklın başına gelir,” diyerek odada çıkmış. Doğruca eşinin yanına varmış.

Meğer baba da kızını hep gözaltında tutuyormuş. Akgüvercin’in kızına getirdiği çiçekleri, kızının kuşu avucuna alarak öpüp okşa-

masını, onunla konuşur gibi kendi kendine konuşmalarını izleyip duruyormuş. Eşi konuyu açınca o da şaşırılmamış. Öfkelenmek, üzülmeğe yerine eşine şöyle demiş:

“A benim saf kadınım. Sen neyin içinde ne olduğunu bilebilir misin? Sen ermiş misin? Bilgin misin, büyücü müsün? Sen sıradan bir hatuncuksun. Akıl küpü ve de dünya güzeli kızımız, ahmak mı ki güvercine aşık olsun? Elbette onun da bir bildiği vardır. Ben kızımızın güvercine aşık olduğuna inanmıyorum. O güvercin, asıl sevgilisinden kızımıza haber getiriyor bence. Yoksa hangi kuş, her Allahın günü, gagasında bir dal çiçekle gelip kızımızın gönlünü hoş etmeyi akıl eder? Bence o güvercin, kızımıza aşık olan bir delikanlı tarafından gönderiliyor. Güvercinlerin haberci olduklarını biliyorsun, değil mi?”

Kadın sözünü kesmiş. “Senin de kızın gibi aklın bir karış havada. Kızımızı insan içine çıkarmıyorsun ki! Genç kızlığa adım atalı beri onu ne gören var ne de tanıyan. Bu durumda ona kim ve nasıl aşık olacak?”

“Ben bilici miyim hanım!” demiş baba. “Kızımızın durumu çok gizemli. Bu gizi çözmek de zor.”

Kadın ağlamaya başlamış. “Ben onu bunu bilmem. Mücevher gibi kızımı, haberci güvercinler göndererek baştan çıkarmaya

çalışan, içten pazarlıklı bir adama veremem, bilmiş ol. Adam gibi ailesiyle kapımıza gelip Yeşilsalkım'ımızı isterlerse, o zaman düşünürüz. Değil mi?"

Baba, eşine hak vermiş. "Haklısın hanım. Bu durumda kızımızın aklını başına toplamasına yardımcı olalım," demiş.

YEŞİLSALKIM EVE KAPATILYOR

Kızın gizli aşığı ortaya çıkıncaya dek ondan haber getiren güvercini, Yeşilsalkım'dan uzak tutmaya karar vermişler. Hemen o gün, pencerelere kepenk yaptırılarak Yeşilsalkım eve kapatılmış.

Ne var ki kepenkler hiç yarar sağlamamış. Akgüvercin, her gün eve bacadan girip Yeşilsalkım'a ulaşıyormuş. Kar beyaz tüyleri, kara karganinkine dönüşse de Yeşilsalkım onu görünce, yüreği hop edip yerinden kopacak gibi çırpınmaya başlıyormuş.

Bu gizli buluşmalar sürerken bir gün, Akgüvercin Yeşilsalkım'ın omzuna konmuş. Geçmiş günlerde olduğu gibi yine dile gelip konuşmaya başlamış.

"Ayrı düştüğümüz günlerde aşkımızı düşündün mü?" diye sormuş.

"Evet düşündüm," demiş Yeşilsalkım. "Hiçbir güç beni senden

koparamaz. Çünkü seni gerçekten çok seviyorum. Ya sen? Aramızdaki aşkı iyice düşündün mü? Aşk sandığın sakın gelip geçici bir gönül eğlencesi olmasın!”

“Ben de aşkımızı çok düşündüm,” demiş Akgüvercin. Senden ölmek pahasına da olsa kopamam. Bu durumda birbirimize kavuşmak için bazı atılımlar yapmamız gerek.”

“Ben her türlü atılıma varım. Ne yapmamız gerekiyorsa söyle,” demiş Yeşilsalkım.

Akgüvercin, “Biraz sabırlı ol,” diyerek bacadan çıkıp gitmiş.

Yeşilsalkım, pencereleri kepenklerle sınıksıkı kapatılmış olan evde, odasına kapanıyormuş. Ailesiyle sadece yemek ve kahvaltı sofrasında birlikte oluyormuş. Bunun dışında gününü hep odasında, Akgüvercin’le geçiriyormuş. Ana babası, pencereler kapalı olduğundan, kızlarını güvencede sanıp onu gözleme gereksinimi duymuyorlarmış.

Zaman akıp giderken, ana babası, genç kızın aklını kaçırmakta olduğunu düşünmeye başlamışlar. Kızlarını bu durumdan kurtarmak için hocalara okutmuş, türlü muskalar yazdırmışlar. Ama sonuç değişmemiş. Sonunda anne, kızıyla durumu bir kez daha konuşmaya karar vermiş.

“Gözümün göbeği, gönlümün çiçeği, pek sevgili kızım, Akgüvercin’le dostluk kuralı beri sen ne hallere düştüğünün ayırımında mısın?”

Yeşilsalkım, annesinin diyeceklerini seziniyormuş ama yine de bilmezlikten gelmiş.

“Halimde ne var ki ana? Akgüvercin’e aşık oldum. Ben nasıl senin gözünün göbeği, gönlünün çiçeğiysen, Akgüvercin de benim gözümün göbeği, gönlümün çiçeği. Onu öyle çok seviyorum ki! Şu dünyada gözüm ondan başka hiçbir şey görmüyor. Varsa yoksa Akgüvercin! Bana küçüklüğümde pek çok masal anlatmıştın. O masalarda birbirine aşık olan nice kişiler vardı. Benim de o masalarda olduğu gibi, kara kaküllü, burma bıyıklı, ceylan gözlü bir yiğide aşık olduğumu varsay. Durumuma sakın üzülme. Bana kızma, beni kınama,” demiş.

“Sen benim biricik yavrumsun,” demiş annesi. “Seni neden kınayacakmışım? Sana neden kızacakmışım? Ancak üzülmemek elimde değil. Sen kendini masallardaki aşıklara benzetiyorsun. Ama o masallardaki aşklar, bir kadınla bir erkek arasında yaşanıyor. Oysa sen!..”

Yeşilsalkım, anasının sözünü kesmiş. “Akgüvercin de erkek olduğunu söyledi ana!..”

"İyi de kızım," demiş annesi. "Avuç içi kadar güvercin, erkek olsa ne olur olmasa ne olur?"

"Onun da kalbi var," demiş Yeşilsalkım. "Avucuma aldığımda minicik yüreği öyle bir çırpınıyor ki! Sanırsın dışarıya fırlayacak. Onun da beni çok sevdiğine inanıyorum. Akgüvercin'i avucuma aldığımda sadece yüreği deli deli çırpınmıyor. Tüm bedeni tir tir titriyor. Tüylerini öyle bir kabartıyor, kanatlarını öyle bir açıyor ki! Sanırsın beni de alıp göğe uçuracak."

"Allah korusun kızım! Gökte ne işin var? Otur oturduğun yerde. Son günlerde seninle evlenmek isteyen delikanlıların sayısını bilsen, aklını yitirirsin. Anaları her gün kapımızı aşındırıyor. Yeşilsalkım'ı oğluma istemeye geldim diyerek yalvar yakar oluyorlar. Allahtan senin kuşa aşık olduğunu kimseler bilmiyor. Gelinlik çağına girdin. Güzelliğinin ünü, dünyaya yayılmış. Yakın kentlerden bir aile, seni oğullarına istemek için köyümüze gelmiş. Oğlanın babası babanla konuşmuş. Anası da yakında sandıklar dolusu armağanla evimize gelip seni isteyecekmiş. Baban seni bu delikanlıya vermeye kararlı. Çok yakışıklı bir gençmiş. Üstelik ailesi de karun gibi zengin. Bizim gibi köylü değiller. Şehre gelin gidip saray gibi evlerde yaşayacaksın. Hizmetkarlar çevrende fır dönecek. Yediğin önünde yemediğin

ardında olacak...”

Yeşilsalkım, öfkeyle yerinden fırlamış. “Ana, ana, sana kaç kez demeliyim? Ben Akgüvercin’imden ayrılıp da başka biriyle evlenmem. Babama bu kararımı, böylece söyle,” demiş.

“Dünya güzeli kızım, Sana Akgüvercin’den ayrıl diyen yok. Evlenirken evine onu da götürürsün. Yeter ki o kuşa aşık olduğunu hiç kimse sezinlemesin.”

“Olmaz ana,” demiş Yeşilsalkım. “Bu dediklerinin hiçbiri olmaz. Olmaz.”

“Yandık desene!” demiş annesi. “Gözümüzden bile sakınarak seve okşaya büyüttüğümüz biricik kızımız, el kadar bir kuş yüzünden evde kalıp kız kurusu olacak. Oysa babanla ben, yıllardır seni telli duvaklı halinle görme düşleri kuruyorduk. Torunlar umuyorduk, kucağımızda hoplatacak... Öyle anlaşılıyor ki kara kader, kötü vurdu bize. Doğruyu söyle kızım, yoksa sen gerçek bir delikanlıya mı aşıksın? Bu Akgüvercin aranızda haber mi taşıyor? Yoksa bir kızın kuşa aşık olması duyulmamış bir şey. Eğer öyleyse hiç saklama. Sevdiğin anasını gönderip seni istesin. Biz dünden evet demeye hazırız. Yeter ki sen...”

Yeşilsalkım, annesinin sözünü kesmiş. “Üstüme gelip beni zorlama ana. Ben aşığım. Hepsi bu.”

Anne ağlayarak odadan çıkmış. Doğruca eşinin yanına varmış, olup biteni anlatmış.

Karı koca, biricik kızları aklını yitirip bir güvercine aşık oldu diyerek karalar bağlayıp yas tutmaya başlamışlar. Onların bu hali Yeşilsalkım ı çok üzüyormuş. Onun üzüntüsü de Akgüvercin'e çok dokunuyormuş.

Akgüvercin bir gün, "Gönlümün sultanı, dünyamın güneşi Yeşilsalkım," demiş. "Anan baban karalar bağlayıp yasa girdiler. Sen de onlara bakıp acı çekiyorsun. Tüm bunlara ben neden oldum. İstersen buralardan giderim."

Yeşilsalkım onun gagasını öpüp tüylerini okşamış. "Sen kendini suçlama. Ben sana aşık oldum. Yüreğim artık hep Akgüvercin, Akgüvercin diye atıyor. Bak dinle!" diyerek güvercinin başını, göğsüne dayamış.

Güvercin tir tir titriyormuş. "Seni çok sınadım," demiş. "Aşkına artık tüm varlığımla inanıyorum. İçimde sakladığım gizi tümüyle sana açma zamanı geldi. Ancak az da olsa hala düş kırıklığına uğramaktan korkuyorum."

Yeşilsalkım, merakla bakışlarını Akgüvercin'in mavi gözlerine odaklamış. "Sevgilim," demiş, "hiç çekinmeden bana yüreğini açabilirsin. Ne anlatırsan anlat. Seni düş kırıklığına uğratmaya-

cağım. İnan bana...”

Akgüvercin, bir kanat çırpışıyla Yeşilsalkım’ın elinden, ocak başındaki rafa uçmuş. Oraya konunca başına gelenleri anlatmaya başlamış.

Sözün tam burasında, masalı yine kestim. “Babaanne, ben bu masalda Akgüvercin olmaya karar verdim. Haberin olsun,” dedim.

Babaannem, “Aklına şaşarım Canevi oğlum. Masal sürerken Akgüvercin’in başına neler gelecek bir bilsen! Ama kendi düşün ağlamaz,” diyerek masala döndü...

AKGÜVERCİN YÜREĞİNDEKİ GİZİ AÇIĞA VURMUŞ

Akgüvercin dile gelmiş. Bülbül gibi şakıyarak yüreğindeki gizi açığa vurmuş.

“Sana, büyüyle kuşa dönüşme serüvenimi anlatmamıştım. O süreçte kral babamla anneme, olanları ve olacakları anlatan bilici başından söz etmemiştim. Sadece bazı koşullar yerine getirilince büyüünün bozulabileceğini söylemiştim, değil mi?” demiş.

“Evet,” demiş Yeşilsalkım, “gerçekten büyülenişin ve büyüünün

bozulması konusunda ayrıntılı bilgi vermemiştin.”

“Güvercine dönüştüğüm sırada, kral babamla anneme, sarayın bilicisi, çok önemli bilgiler vermişti. Bu bilgileri sana ilk tanışmamızda aktarsaydım belki de benden soğuyarak kaçır giderdin. Artık aşkımıza güveniyorum. Söyleyeceğim hiçbir sözün, seni benden soğutmayacağına inanıyorum. Bu nedenle benimle ilgili tüm bilgileri edinmeyi hak ettin.”

Yeşilsalkım, merakla Akgüvercin'in sözünü kesmiş. “Anlattıkların, beni ölüme götürecek bile olsa senden soğumam. Bana her şeyi anlatabilirsin.”

Merakla atıldım. “Babaanneciğim, zavallı Akgüvercin, kötü kraliçenin büyüünden kurtulacak mı? Önce onu söyle. Meraktan içim içime sığmıyor.”

Babaannem kaşlarını çattı. “Oğlum, masalı yozlaştırma. Her şeyi sırasıyla anlatacağım. Baban gibisin. O da küçükken okuması için eline verdiğim kitapların bir başını, bir ortasını okur, sonra da sonuna göz atıp kitabı bitirdim diyerek elinden bıraktı. Sonradan bunun ne denli yanlış bir okuma yöntemi olduğunu anlayıp o huyundan vazgeçti. Neyse... Sen de olacakları biraz merak et bakalım.”

“Tamam tamam, babaanneciğim. Bir daha böyle soru sormam.”

Babaannem anlatmayı sürdürdü. “Aslında merakla kapılman çok iyi. Merak edilecek konular olmasa masalları kim dinler! Şimdi, prensin güvercine dönüştüğü güne dönelim. Çünkü büyüünün bozulmasıyla ilgili ipuçları, bu bölümde yer alıyor...”

Mutlucanlar kralının oğlu on sekiz yaşına geldiğinde, kötü kraliçe onu büyülemeye karar vermişti ya! Prens on sekizine basınca bu kararı hemen uygulamış.

Prens bir sabah yatağından kalkmış. Bir güzel giyinip kuşanmış. Tam krallığın armasını taşıyan şapkasını başına geçirirken, birden güvercin şekline dönüştüğünün ayrımına varmış. Ürküye kapılıp pencereden dışarı uçmuş. Uçma deneyimi olmadığından, biraz yalpalayıp pencere pervazına çarpmış. Kanatlarından birkaç telek kopmuş. Prens, odasının önündeki ağacın dalına konup acı içinde başına geleni düşünmeye başlamış.

Oğullarının, kahvaltıya gelmediğini gören kral ve kraliçe, onun hasta olduğunu sanıp odasına koşmuşlar. Yatağının orta yerinde duran geceliğiyle yere düşmüş olan şapkasını görünce büyük bir korkuya kapılmışlar. Merakla pencereden dışarı sarkıp prene

seslenmişler. Ama ses veren olmamış.

Ağaç dalında tüylerini kabartıp kuyruğunu yelpaze gibi açmış olan Akgüvercin, gurul gurul sesler çıkararak ana babasının dikkatini çekmeye çalışmış. Ama onlar, içine düştükleri üzüntü ve telaş nedeniyle güvercinin ayrımına varamamışlar.

Ancak pencere önünde duran kanat tüylerini gördükleri anda prensin kötü kraliçe tarafından büyülenerek güvercine dönüştürüldüğünü anlamışlar. Çünkü kötü kraliçe, düşmanlarını büyüleyerek güvercine dönüştürmekle ünlüymüş. Kral ile kraliçe, hemen sarayın bilicisini prensin odasına çağırtmışlar.

Bilici başı da tüyleri görünce prensin büyülenerek güvercine dönüştüğüne karar vermiş. Kral ve kraliçe, oğullarını bu büyüden kurtarması için bilici başına baskı yapmaya girişmişler.

Kral, "Oğlumu eski haline getiremezsen ölümlerden ölüm beğen!" diye gürlemiş.

Bilici başı da, "Aslında bu büyü bozulur," demiş. "Prensimiz eski haline dönebilir. Ancak bazı koşulların yerine gelmesi gerek. Ne var ki bu konuda benim yapabileceğim hiçbir şey yok."

Kral öfkeyle bağırılmış. "Oğlumun, büyüden kurtulması için gerekenleri söyle bana! Belki senin yapamadığını başkaları yapabilir."

Akgüvercin, bilici başının, büyüün bozulmasıyla ilgili sözle-

rini iyice işitebilmek için pencereye en yakın dala konmuş. Bilici başı, can korkusuna düştüğünden, büyüünün bozulmasıyla ilgili koşulları bir solukta anlatmış.

“Bu büyüünün bozulması için, prensimizi güvercin haliyle sevecek, ona aşık olup tüm varlığıyla bağlanacak, dünya güzeli bir genç kız gerekiyor. Ama iki genç arasında oluşacak aşk da yeterli değil. Prensimizi seven genç kız, onun peşine takılarak akıl almaz zorluklar, dayanılmaz acı ve korkularla dolu bir yolculuğu göze almak zorunda. İki genç, bu yolculuğu kazasız belasız atlatıp da Yalnız Saray denilen gizemli konağa ulaşabilirlerse büyüünün bozulma aşaması başlamış olacak. Ancak orada da kendilerini çok kötü sürprizler bekliyor.”

Kral, umutsuzlukla bilici başının sözünü kesmiş. “Sözünü ettiğin bu Yalnız Saray neredeymiş?”

Bilici başı, korkudan tir tir titreyerek kralı yanıtlamış.

“Efendim, sadece Yalnız Saray ın, kötü kraliçenin büyü yaptığı gizemli mekanlardan biri olduğunu biliyorum. Konağın nerede olduğunu, oraya nasıl gidileceğini bilmiyorum. O kadın, evrendeki karanlık güçlerle işbirliği içinde. Benim o güçlere erişme yeteneğim yok. Bilicilik hünerimle ulaşabildiğim iyi güçler, bana sadece bu kadar bilgi verebiliyorlar.”

Kral yeniden kükremiş. "Laf mı bu senin ettiğin! Yeryüzünde gezerek Yalnız Saray'ı bulmak, samanlığa girip saman yığınlarının arasında kaybolan iğneyi aramak gibi bir durum."

"Sevgili kralım, siz bu işi dert edinmeyin," demiş bilici başı. "Aşıkların yüreklerinde yanan ateş, onların yolunu aydınlatıp gidecekleri yere ulaşmalarını sağlayacaktır. Yeter ki prensimiz, kendisine kuş haliyle aşık olacak, dünya güzeli bir kızla karşılaşsın!"

Kral, bilici başına güvenip inandığı için öfkesi biraz yatışmış.

"Prensimiz için dua etmekten başka çare kalmadı," demiş. "Dilerim ki Allah, oğlumun karşısına, ona aşık olacak, dünya güzeli bir kız çıkarır. Birlikte zorlukları aşarlar. Oğlumun eski haline dönüşmesi gerçekleşir."

Güvercin Prens, bilici başından işittiği tüm bu sözleri, olduğu gibi belleğine yerleştirmiş. Önce kendi ülkesinde, kendisine kuş haliyle aşık olacak, dünya güzeli bir genç kız bulma çabasına girişmiş. Pencere önlerine konarak, kendisine ilgi gösterecek genç kızları beklemeye başlamış. Ama onunla hiç kimse ilgilenmemiş. Kimi evlerde yaşlı kadınlar ona acıyıp önüne ekmek kırıntısı koymuşlar. Kimi evlerde ise pencere kenarlarını kirletir diye onu kışkırtarak kovalamışlar.

Akgüvercin, ülkesinden umudu kesince dağların ardındaki

yabancı ülkelerde kısmetini aramaya karar vermiş. Sonunda Yeşilsalkım'la karşılaşmış. Birbirlerine aşık olmuşlar.

Akgüvercin, büyülediği andan başlayarak, bütün bunları, Yeşilsalkım'a bir solukta anlatmış. Merakla, onun vereceği kararı beklemeye başlamış. Yeşilsalkım onu çok bekletmemiş.

“İyi ya işte,” demiş, “büyünün bozulması için yarından tezi yok, birlikte yollara düşeriz. Önümüze gelene sora sora Yalnız Saray'ın yolunu buluruz.”

“Bilici başı, *Aşıklar yüreklerindeki ateşten yayılan ışıkla büyüünün bozulacağı yeri bulacaklardır*, demişti. Bu sözleri söylerken her halde bir bildiği vardı,” demiş Akgüvercin. “Kral babam da böylesi umutsuz durumlarda ‘sora sora Kabe bulunur’ diyerek umut peşine düşerdi. Biz de Yalnız Saray'ı bulma umudumuzu yitirmeden yollara düşelim. Gün gelir, bir de bakarsın ki Yalnız Saray karşımızda duruyor.”

Yeşilsalkım, “Bilici başı, oraya ulaşıncaya dek çok büyük tehlikelerle karşı karşıya geleceğimizi söylemiş,” demiş. “Anladığım kadarıyla Yalnız Saray'ı bulmak pek kolay olmayacak.”

Akgüvercin iç çekerek sevgilisinin sözünü kesmiş. “Bilici başının sözleri, apaçık belleğimde. Hem yollarda hem de eğer ulaşmayı başarabilirsek Yalnız Saray'da, bizi çok kötü sürprizler

bekliyor. Eğer her türlü zorluğu ve tehlikeyi göze alıyorsan, istediğin an yola çıkabiliriz.”

Yeşilsalkım yerinden kalkıp Akgüvercin'in yanına gitmiş. Onu avuçlarının içine alarak sevip okşamaya başlamış.

“İçinde bulunduğun durum, yüreğimi dağlıyor. Senin derdin benim derdim, sevgili prensim. Ben her türlü tehlikeyi, çileyi göze alarak, seninle büyüünün bozulacağı yere ulaşmak için yola çıkmaya hazırım. Bu yer, Kaf Dağı'nın ardında da olsa sözümünden dönmem. Ailem izin vermezse kaçmaya da gönüllüyüm,” demiş.

“Eğer birlikte yola çıkıp da Yalnız Saray'a ulaşabilirsek insan haline dönüşürüm. Birbirimize kavuşur, doğruca Mutlucanlar ülkesine gideriz. Annem babam, bizi karşılarında görünce kim bilir nice sevinirler. Hemen kırk gün kırk gece sürecek bir düğün kurulur. Evlenip mutlu bir yaşam süreriz,” demiş Akgüvercin.

“Dilerim, tüm hayallerimiz gerçekleşir. Ancak dünyada senin gibi milyonlarca Akgüvercin var. Yollarda seni ötekilerden ayırt etmem için izin verirsen bacağına bir ip bağlayacağım,” demiş Yeşilsalkım.

Akgüvercin ona hak vermiş. “O ipi istersen boynuma bağla. Yeter ki birbirimizden ayrılmayalım,” demiş.

Yeşilsalkım, hemen nakış kutusundan pembe ipekten yapılma bir ibrişim yumağı almış. Ucundan kestiği ip parçasını, Akgüvercin'in sağ bacağına gevşek şekilde bağlayıp fiyonk yapmış. Sonra da hemen anasının yanına gitmiş.

“Canımın içi anam, sütünle besleyip sevginle büyüttün beni. Ancak sana gereği gibi evlatlık yapamadım. Ben, gönül yeline kapıldım. Bu rüzgar beni nereye götürürse oraya gitmeye kararlıyım. Sevgilim Akgüvercin'le birlikte yarın evden ayrılıyorum. Babam beni engellemeye kalkışır diye onunla vedalaşmıyorum. Ama senden helallik diliyorum.”

Yeşilsalkım aşkını anlatırken annesinin yüreğindeki yanık yaraları ince ince kanamaya başlamış. Açıkçası kızının babası olan eşiyile mutlu bir yaşam sürmekteymiş ama içinin en derininde hala ilk aşkına kavuşamamanın sızısı varmış. Bu yüzden Yeşilsalkım'a yardım etmeye karar vermiş. Ana kız, bir bohçaya giysi, bir torbaya da yiyecek doldurmuş, bir de su dolu kırba hazırlamışlar.

YEŞİLSALKIM AŞKI UĞRUNA EVDEN KAÇIYOR

Yeşilsalkım, ertesi sabah şafak vakti bohçayı koluna takmış. Azık torbasıyla deriden yapılma su kabını sırtına yüklemiş. Sevgilisi Akgüvercin uğruna uzun yollar yürüyeceğini bildiğinden, ayaklarına demir çarık giymiş. Bir eline de kurttan kuştan korunmak için, demirden yapılma bir asa almış. Sessizce evden ayrılmış.

Yeşilsalkım, babasından izinsiz sevgilisiyle kaçtığı için çok tedirginmiş. Ama aslında babası, o sabah güneş doğarken onun evden ayrılacağını biliyormuş. Bu gerçeği, eşi ona açmak zorunda kalmış. Çünkü kızını yitirmenin sorumluluğunu tek başına yük-

lenmekten korkmuş. Ne var ki baba, Yeşilsalkım'ın bu kararına karşı çıkmamış.

“Kızımızı eve tutsak ettik. Ama hiçbir sonuç elde edemedik. Güvercin uğruna aklını yitirip de tımarhaneye düşeceğine, varsın yollara düşsün. Bir gün hatasını anlayıp geri dönerse başımızın üstünde yeri var. Ben de ona babalık haklarımı helal ettim,” demiş.

Böylece Yeşilsalkım, kendini yollara vurmuş. Akgüvercin, sürekli olarak onun tepesinde uçuyormuş. Dağ, tepe, uçurum, bayır, çöl, çayır demeden yol almaya başlamışlar.

Günler sonra Yeşilsalkım bitkin düşmüş. Akgüvercin onun bu durumunu görünce pek dertlenmiş.

“Sevgilim, önümüze çıkacak olan ilk ırmak kıyısında mola verelim. Sen bir iyi dinlen. Suya girip temizlen. Canlan. Sonra yeniden yola koyuluruz,” demiş.

Yeşilsalkım, günbatımında altından bir yolu andıran, göz kamaştırıcı bir nehre ulaşmış. Bir güzel yıkanıp paklanmış. Su içip canlanmış. Sonra dalları ışıltılı sularla kucaklanmış olan bir salkım söğüdün gölgesine oturmuş. Sırtını ağaca dayamış. Öylesine yorgunmuş ki! O anda uykuya dalmış. Akgüvercin de aynı söğüt ağacının dalına konup dinlenmeye geçmiş. Yeşilsalkım, gözlerini açtığında sabah olmuş, şafak söküyormüş. Hemen

ayaklanıp Akgüvercin'e seslenmiş.

“Her bir tüyüne kurban olduğum Akgüvercin'im, neredesin?”

Çağrısına yanıt alamayınca pek telaşlanmış. Art arda sevgilisine seslenmeyi sürdürmüş. Meğer Akgüvercin, nehir boyunca uzanan kırlardan, sevgilisi için yiyecek toplamaya gitmiş. Su kıyısındaki bir kaya kovuğuna, bin bir zorlukla, incir ağacından kopardığı yaprağı yaymış. Yakın ve uzak çevreden, gagasıyla topladığı yenir otları, çeşnili mantarları ve yaban meyvelerini yaprağın üstünde biriktirmeye başlamış.

Sevgilisinin sesini duyunca kanatlarını var gücüyle çırparak ona ulaşmış. Ağzında bir sap mor menekşe varmış. Hemen Yeşilsalkım'ın başının üstüne konmuş. Her zaman yaptığı gibi, mis kokulu menekşeyi sevgilisinin saçlarının arasına yerleştirmiş. Sonra onu, su kıyısındaki kayanın kovuğuna yöneltmiş. Incir yaprağındaki yiyecekleri göstermiş.

Yeşilsalkım, sevgilisinin kendisi için hazırladığı bu besinleri, ölçsüz bir istekle tüketmeye başlamış. Akgüvercin de onu keyifle izliyormuş. Tam o sırada ilerideki söğüt ağacının dalına iki güvercin konmuş. Kendilerine özgü sesler çıkararak birbirleriyle konuşmaya başlamışlar.

Akgüvercin hemen irkilip kulak kesilmiş. Sonra...

İKİZ GÜVERCİNLER YALNIZ SARAY'IN YOLUNU AÇIKLIYOR

"Yeşilsalkım, sevgilim," demiş Akgüvercin. "İlerideki dalda birbiriyle söyleşen bir çift güvercin var. Konuşmalarından anladığım kadarıyla onlar da benim gibi büyümlü kuşlar. Yanlarına gidip kendileriyle dertleşmek istiyorum. Belki bir faydaları dokunur."

"Elbette Akgüvercin'im, elbette gidip onlarla dertleşebilirsin," demiş Yeşilsalkım.

Akgüvercin yanından ayrılınca, Yeşilsalkım karnını doyumayı sürdürmüştü. Bir süre sonra Akgüvercin, neşeli bir halde gelip Yeşilsalkım'ın omzuna konmuş.

"İki güvercin, ikiz kız kardeşlermiş. Büyücü kraliçe, gençliğinde bu ikizlerin kral babasına aşık olmuş. Ancak genç kral, onun ne denli kötü yürekli olduğunu bildiği için onunla evlenmek istememiş. Başka bir prensesle evlenmiş. Daha sonra ikiz kızları dünyaya gelmiş. Kara yürekli kraliçe, ikizler genç kızlık çağlarına ulaşınca onları büyüyle bir çift güvercine dönüştürmüştü. İkizler de aynı benim gibi, yılladır kendilerine yürekte aşık olacak iki

delikanlı arıyorlarmış. Ancak herkes onlara kuş gözüyle baktığından, bir türlü kendilerine aşık olacak birini bulamamışlar. Eğer karşılına öyle birileri çıksaymış, benim gibi onlar da sevgilileriyle Yalnız Saray'ı bulmak için yollara düşeceklermiş.”

“İkizler, Yalnız Saray'la ilgili bir şeyler biliyorlar mı?” diye sormuş Yeşilsalkım.

“Yalnız Saray, kraliçenin büyü eviymiş. Tüm büyüler orada yapılır ve gerekli koşullar yerine getirildiğinde ancak orada bozulabilirmiş.”

Yeşilsalkım, umutla Akgüvercin'i sorguya çekmeyi sürdürmüştü.

“Akgüvercin'im, ikizler Yalnız Saray'a nasıl ulaşılacağını da söylediler mi?”

Akgüvercin'in yanıt vermesine fırsat kalmadan ikiz güvercinler pırr! diye uçarak Akgüvercin'in durduğu dala konmuşlar.

“Yeşilsalkım, Yeşilsalkım, dünya güzeli kız. Seni sevgiyle selamlıyoruz. Prens'i de senin gibi bir kızla tanıştığı için kutluyoruz. Bizim insana dönüşme umudumuz çok az. Ama siz yolu yarılamaş sayılırsınız. Aranızdaki aşk, en büyük adım olmuş. Sonra da her türlü zorluğu göze alarak yollara düşmüşsünüz. Bildiğimiz kadarıyla bundan sonra da işiniz pek kolay olmayacak. Ama sizde bu gönül bağı varken o zorlukları da aşarsınız. Ne

mutlu size," demişler.

Yeşilsalkım, ikiz güvercinlerin sözlerinden biraz ürküye kapılmış.

"Yalnız Saray'ı bulmaya giderken başımıza neler geleceğini sizler biliyor musunuz?" diye sormaktan kendini alamamış. İkiz güvercinler anlatmaya başlamışlar...

BAŞINA GELECEK OLAN YEDİ BELA, YEŞİLSALKIM'I KORKUTUYOR

"Bizler de pek fazla bir şey bilmiyoruz. Ancak başka büyülu güvercinlerden işittiğimize göre, Yalnız Saray'a giden yol, özellikle büyülu güvercinlere aşık olan insanlar için türlü tehlikelerle doluymuş. O kişi, öncelikle yol boyunca karşısına çıkacak olan, YEDİ BELADAN canını kurtarmak zorundaymış. Yalnız Saray'a varan yol çok sapa, çok uçurumlu, çok dikenliymiş. Eğer büyülu güvercine aşık olan kişi Yalnız Saray'a ulaşmayı başarırsa bu kez kendisini, orada da bir sürü ürkü verici olay beklemekteymiş. Yollarda rastladığımız büyülu güvercinlerin dediklerine göre, eğer aşık kişi Yalnız Saray'daki tehlikeli sınavları da aşkının gücüyle atlatabilirse ölüye ulaşacakmış. Ölüünün başucunda, her

dilden yazıya dönüşebilen, çok gizemli bir dua kitabı varmış. Güvercine aşık olan kişi, kırk gün süreyle o kitabı okuyacakmış. Kırk günün sonunda da ölü dirilecek...” demişler ve sonra, pırrr! İkiz güvercinler uçup gitmişler.

Oysa tepeden tırnağa korkuyla kuşatılan Yeşilsalkım, ikizlere daha pek çok soru sormaya hazırlanıyormuş.

Akgüvercin onun kaygılarla kuşatıldığını sezinleyince, “Sevgilim,” demiş, “varlığını saran sıkıntılardan sıyrılıp çık. Ben Yalnız Saray'a ulaşmak için dağda bayırda yol alırken karşına çıkacak yedi belayı pek zorlanmadan savuşturacağına yürekten inanıyorum. Ama buna sen inanmıyorsan, başarılı olamazsın. Yol yakıncen evine dön. Beni yazgımla baş başa bırak. Yoksa sana yazık olacak.”

Yeşilsalkım sevgilisine yardım etmeye kararlı ya, “Ölsem de bu yoldan dönmem,” demiş. “Çekecek ne çilem varsa çekerim. Yalnız Saray'a ulaştığımda önce bir ölüyle karşılaşacak, sonra da diriye kavuşacakmışım. Ölü neyin nesidir bilemem. Ama diri sen olacaksın, biliyorum. Buna inanıyorum. Yalnız Saray'a ulaşacağım. Ölüyü bulacağım. Başucunda kırk gün, o dua kitabını okuyacağım. Kararlıyım. Bakalım artık, ondan sonra Allah ne gösterecek!”

Sevgilisinin kendisini yarı yolda bırakmadığına pek sevinen Akgüvercin, “Bu durumda, yeniden yola koyulacağız,” demiş. “İkiz prensesler son anda Yalnız Saray’ın yoluyla ilgili bir ipucu verdiler. Onların dediğine göre hep güneşin doğduğu yöne doğru gitmemiz gerekiyormuş.”

YEDİ BELANIN İLKİ: KIRK HARAMİLER

Yeşilsalkım'la Akgüvercin, güneşin doğduğu yöne doğru yola koyulmuşlar. Az gitmiş, uz gitmişler. Dere tepe düz gitmişler. Karşlarına dev gibi kara kayalardan oluşma bir dağ çıkmış. Yeşilsalkım, apıra köpüre bu dağı aşmaya çalışırken, gökyüzünde süzülerek uçmakta olan Akgüvercin, birden dağa tırmanmakta olan Kırk Haramileri görmüş. Yeşilsalkım'a hemen saklanmasını söylemiş. Yeşilsalkım, kayaların arasında saklanacak bir kovuk ararken, hırsız kafilesini taşıyan katırlar hızla kıza yaklaşıyorlarmış. Yeşilsalkım ise, korku ve çaresizlik içinde oradan oraya koşturuyormuş. Ama bir türlü sığınabileceği bir yer bulamıyormuş.

Tepesinde uçuşan Akgüvercin de en az onun kadar korkuya kapılmış. Bu korkunun etkisiyle birden gırtlğından acı dolu çığılıkları andıran sesler çıkmaya başlamış. Çevredeki kaya kovuklarında pek çok güvercin yaşıyormuş. Akgüvercin'in yırtıncasına bağıırışını işitince, hepsi de yuvalarından fırlayıp onun çevresine doluşmuşlar. Meğer Akgüvercin, Yeşilsalkım'ın karşı karşıya kaldığı tehlikeyi anlatıp onlardan yardım istemiş. Güvercinlerin tümü, soygundan dönen Kırk Haramilerin yoluna çıkıp, gurr, gurr diye ötüşerek başlarının üstünde uçuşmaya başlamışlar.

Hırsızlık malları yüklenmiş olan katırlar, bulut gibi çevrelerini saran güvercinlerden öyle bir ürkmüşler ki! Sırtlarındaki soyguncuları ve çalıntı malları birden yere çalarak gelişigüzel bir şekilde sağa sola kaçışmışlar. Kayalıklara düşüp yaralanarak kana bulan Kırk Haramiler acılar içinde kıvranıırken, Yeşilsalkım canını dişine takarak katırlardan birinin sırtına atlamış. Ağır yüklerden kurtulan katır, sanki kanatlanmış gibi koşturmaya başlamış.

Yeşilsalkım günlerce katır sırtında güneşin doğduğu yöne doğru yol almış. Sevgilisi Akgüvercin de omzuna konarak ona eşlik etmiş.

Ne var ki bu yol, coşa taşa akıp giden koca bir nehir kıyısında

son bulmuş. Yeşilsalkım, ya geri dönüp başka bir yol arayacak ya da nehri aşarak doğuya doğru yolculuğu sürdürecekmış. Kararsızlık içinde düşünürken, Akgüvercin, Yeşilsalkım'a katırı nehre sürmesini söylemiş. Gerçekten de katır, suya girip karşı yakaya doğru yüze yüze ilerlemeye başlamış. Ancak tam karaya yaklaştığı sırada katırın ayaklarına nehrin yatağında yetişen sazların dalları dolanmış. Katır kösteklenmiş gibi olduğu yerde kalakalmış.

Akıntı onu sürüklemeye başlamış. Yeşilsalkım öyle bir korkmuş ki! Ne yapacağını bilememiş. Akgüvercin, başının çevresinde uçarak ona sürekli "Semere sıkı tutun. Semere sıkı tutun!" diyormuş.

Katır, akıntıyla epey bir yol aldıktan sonra bu kez önlerinde güçlü bir burgaç belirmiş. Hayvan, ayakları bitki dallarına dolanık olduğundan burgaçtan kurtulmayı başaramamış. Sudaki döngü, katırı kısa sürede yutmuş. Katırın sırtından ileriye fırlamış olan Yeşilsalkım, burgaçtan kurtulmuş. Akıntıya kapılıp yuvarlana yuvarlana nehir boyunca ilerlemeye başlamış.

Ötelerde bir yerde, nehir kıyısında, küçük bir koy varmış. Akıntı Yeşilsalkım'ı o koya atmış. Yeşilsalkım öyle çok su yutmuş ki boğulmak üzereymiş. Birden, nehir kıyısında dikilmekte

Akgüvercin ile Yeşilsalkım'ın Aşkı

olan yaşlı bir kadın görmüş. Bağırarak ondan yardım istemiş. Kadın, uzun bir söğüt dalı uzatmış. Yeşilsalkım da dala tutunup karaya ulaşmış.

YEŞİLSALKIM NEHİRDE BOCALARKEN SU YILANINI YUTUYOR

Yeşilsalkım tam kadına teşekkür ederken birden karnında dayanılmaz bir sancı başlamış. Zavallı kız, acıyla kıvrılarak yerlerde yuvarlanıyormuş. Ama sancı geçmiyor, tersine daha da artıyormuş. O sırada yaşamını kurtaran yaşlı kadın, Yeşilsalkım'ı sırtüstü yatırıp karnını ovmaya girişmiş. Kadın, çok geçmeden bağırarak yerinden fırlamış.

“Kızım, sen nehirde debelenirken kocaman bir su yılanı yutmuşsun. Yılanı içinden çıkarmazsak miden bağırsakların parçalanacak,” demiş.

“Yalvarırım koca ninem, beni bu yılandan kurtar!” diye inle-

miş Yeşilsalkım.

“Bunu yapabilmem için canını dişine takarak peşimden yürüyüp evime gelmelisin,” demiş yaşlı kadın.

Yeşilsalkım, yarı yürüyerek, yarı yerlerde emekleyip sürünerek kadının evine ulaşmış. Akgüvercin de dayanılmaz kaygılar içinde onları izliyormuş.

Yaşlı kadın eve varınca “A benim kara yazgılı kızım,” demiş! “Seni boğulmaktan kurtarıp karaya ulaştırdığım için bana bir can borcun var. Yılandan kurtarırsam bu borç ikiye çıkacak. Bu borçlara karşılık, kırk gün süreyle bana tutsak olmayı ve bu sürede istediğim her işi yapmayı göze alıyor musun?”

Evin bacasına konarak içerideki konuşmaları dinleyen Akgüvercin, merakla sevgilisinin vereceği yanıtı bekliyormuş. Yeşilsalkım, hiç düşünmeden, kadına şu sözleri söylemiş:

“Benim canım, çok sevgili bir başka cana can katacak. Onun için yaşamam gerek. Kendimden geçsem, o değerli candan vazgeçemem. Yaşamam için ne istersen yaparım.”

Köylü kadın hemen dışarı çıkıp ahıra gitmiş. İneklerden bir kova süt sağıp odaya dönmüş. Sütü geniş bir leğene boşaltmış.

“Haydi kızım, yere yatıp leğene yanaş,” demiş. “Ağzını açabil-diğin kadar açarak süte batır.”

Yeşilsalkım yüzüstü yere uzanmış. Derin bir soluk alıp ağzını olabildiğince açarak yüzünü süte gömmüş. Çok geçmeden, içindeki yılan ağzından fırlayıp leğendeki sütün içine düşmüş. Yaşlı kadın, Yeşilsalkım'ı saçlarından tutup ayağa kaldırmış.

“Yılandan kurtuldun. Şimdi sıra verdiğin sözü tutmaya geldi,” demiş.

Pencere kenarına konarak olup bitenleri izleyen Akgüvercin, sevgilisinin yılandan kurtulmasına pek sevinmiş. Ancak sevinci uzun sürmemiş. Köylü kadının, Yeşilsalkım'ı kırk gün süreyle, kim bilir ne tür zorlu işlere süreceğini düşününce tüm tüyleri kirpi dikenini gibi kabarmış.

YAŞLI KADIN YEŞİLSALKIM'I KENDİNE TUTSAK EDİYOR

Yaşlı kadın, Yeşilsalkım'ın yapacağı işleri sıralamaya başlarken Akgüvercin'in korkmakta ne denli haklı olduğunu ortaya çıkmış. Yaşlı kadın ilk iş olarak Yeşilsalkım'ı mercimek tarlasına götürmüştü.

“Topraktan mercimeği sökmek çok zor bir iş. Tutsağım olarak, bu zorlu işi üstlenmeni istiyorum. Tarladaki tüm mercimekleri yolup öbek öbek ayıracaksın. Sonra bu öbeklerin her birini, tokaçla bir iyi döveceksin. Taneler dibe dökülecek. Kuru dalları iyice silkeleyip bir kenara yığacaksın. Taneleri ise dağarcıklara doldurup sırtınla eve taşıyacaksın.

“Ben bu yaşıma değin ne tarladan mercimek yoldum ne de tokaçladım,” demiş Yeşilsalkım. “Bu işi nasıl yaparım?” diye sızlanmış. Ama yaşlı kadın onu dinlememiş bile. Kızcağızı tarlada tek başına bırakıp köyün yolunu tutmuş.

Yeşilsalkım gerçekten daha önce hiç bu tür işler yapmamış. Ama canı pahasına vermiş olduğu sözü tutmak zorunda olduğunun bilincindeymiş. İki büklüm olup üç beş mercimek dalı yolmuş. İşte o zaman, susuzluktan çatır çatır çatlamaş olan topraktan mercimek köklerini sökmenin ne denli zor bir iş olduğunu anlamış. Ama çaresizlik içinde işe girişmiş.

Kökleri kuru topraktan çekip çıkarırken elleri bıçakla kesilmiş çesine yarık yarık yarılıp kan içinde kalmış. Ama Yeşilsalkım yılmamış. Tarladaki mercimekleri on günde yolup öbekler haline getirmiş. Başının üstünde uçup duran sevgilisi Akgüvercin'den aldığı güçle, öbekleri tokaçla dövmeye girişmiş.

Bir hafta da bu iş sürmüş. Sonra kuru dalları silkeleye silkeleye toparlayıp öteye taşımış. Ortaya çıkan mercimekleri, yaşlı kadının verdiği dağarcıklara doldurmuş. Sırtlayıp eve taşımış. Son yükü de taşıdıktan sonra olduğu yere yığılıp kalmış. Yaşlı kadın ona her akşam bir tas çorba ile bir adet kuru yufka veriyormuş. Kızcağız kendine geldiğinde, yaşlı kadın yine çorba taşıyla kuru yufkayı

önüne koymuş. Yeşilsalkım yufkayı çorbaya bana bana karnını doyurmuş. Yatağına serilmiş. Üç gün üç gece öylece kalmış.

Kendini toparlayıp da yataktan kalktığında yaşlı kadın hemen tepesine dikilmiş.

“Bizde bir adet vardır,” demiş. “Nişanlanan kızlar, koca evine çeyiz olarak götürmek üzere büyük bir taban halısı dokurlar. Bu halıyı dokuyup ortaya seremeyenler, murada eremezler. Ben de muradına eremeyenlerdenim. Nişanlandığım sıralarda çeyiz halımı dokumaya başladım. Doğrusu epey bir dokumuştum. Ne var ki yakama uğursuzluklar yapıştı. Önce dereden geçerken ayağım kaydı. Suya devrildiğim sırada kolum kırıldı. Kırıkçı kadına gittik. Ekledi kenetledi, sardı sarmaladı. ‘Kırk gün bekle-
yin,’ dedi. Bekledik. Sargı açıldığında kolumun yamuk kayna-
dığı ortaya çıktı. Kadın kolumu kırıp yeniden sardı. Kırk günün sonunda sargı açıldığında bu kez kolumun kısaldığı ortaya çıktı. Bu halimle çeyiz halımı dokuyamadım. Nişanlımın ana babası, ‘Halısını bile dokuyamayan engelli bir kızı oğlumıza almayız,’ diye haber saldılar. Oysa nişanlımın gözü benden başkasını gör-
müyordu. Ailesi de bunun üzerine ‘Nişanlının çolak kolunu görmezlikten gelemim. Ama hiç olmazsa canını dişine takıp çeyiz halısını bari dokusun,’ dedi.”

“Eee, zor da olsa halıyı dokuyabildin mi bari?” diye sormuş Yeşilsalkım merakla.

“Neredee!” demiş yaşlı kadın. “Gerçekten, canımı dışıme takarak halıyı dokumaya oturdum. Ne var ki bin bir acı ve emekle gün boyu dokuduğum halı, gece boyunca sökülüp eski haline geliyordu. Sonunda birilerinin şafak vaktine dek halıyı söküüp eski haline getirdiğini anladım. Ailem, bu gizemli olayı nişanlımın ailesi tarafından yapılan büyüye bağladı.”

Yeşilsalkım yine sormadan duramamış. “Sonunda halı dokundu mu? Sen nişanlını kavuştun mu?”

“Ne halı dokundu ne de ben nişanlıma kavuşabildim,” demiş yaşlı kadın. “Muradımız içimizde kaldı. Ama şimdi, içimdeki o eski coşkular yeniden ayaklandı. Yarım kalan halıyı sen dokuyacaksın. Anam babam öldü. Gençliğim geçti, gitti. Dünyada yapayalnız kaldım. İşin kötüsü, nişanlım da hiç evlenmedi. Onun da kimsesi kalmadı. Töreyle uyararak halıyı dokuyup ayaklarının altına serersem benimle evlenecek. Mercimekleri satıp çeyizimi tamamlayacağım. Sonra da halıyı yüklenerek nişanlımın evine gideceğim. Dügün yapamasa bile nikahlanıp evleneceğiz.”

Yeşilsalkım, sevdiğine kavuşamayan yaşlı kadına acımış ama yine de direnmeyi denemiş. “Ben halıyı hep ayaklarımın altında

gördüm,” demiş. “Ne halı dokumasını bilirim ne de dokuma tezgahı gördüm. Kısacası, yüz akıyla nişanlının önüne serebileceğin bir halı dokuyamam. Seni utandırmak istemem. En iyisi, halı dokumak yerine bana başka bir iş buyur.”

Yaşlı kadın fırlayıp gitmiş. Yıllar yılı sandıkta dura dura sararmış olan nişan elbisesini çıkarmış. Giysilerinin üstüne geçirmiş.

“Ben şu anda eski günleri yaşıyorum,” demiş. “Çünkü bana küsüp giden umut, yeniden yüreğime doldu. Sevinçten yere göğe sığamıyorum. Senin halıyı dokuyacağına inanıyorum. Hem de benden iyi yapacaksın bu işi.”

Yeşilsalkım, yaşlı kadına hem kızıyor hem de acıyormuş. Bu duygularını ağzından kaçırmış.

“Beni kendine tutsak ettin diye sana kızıyorum. Ama kırk yıldır sevdiğine kavuşup muradına ermeyi sabırla beklediğin için de sana acıyorum,” demiş.

“Sakın bana kızma,” demiş yaşlı kadın. “Çünkü canını kurtardım. Ve sakın bana acıma çünkü benim durumuma yanarken belki sen de aynı hallere düşeceksin.”

Yeşilsalkım, bu sözleri söylerken kadının kara gözlerinde yanıp sönen garip ışıltıyla ürpermiş. İçinden, *Sakın bu kadın, görüldüğü gibi sıradan köylü bir kadın değil de büyücü kraliçe olmasın!*

diye geçirmiş. Çünkü yola çikalı beri hep Yalnız Saray'a varınca dek karşısına çıkacak olan yedi belayı düşünüp duruyormuş. Kendi kendine, *İlk bela Kırk Haramilerdi. İkincisi ırmağa düşmemdi. Üçüncüsü içime giren su yılanıydı. Dördüncüsü ise kesin kes beni kendine tutsak eden bu yaşlı kadın. Bakalım başıma daha neler gelecek?* diye dertleniyormuş.

Yaşlı kadın, sanki onun aklından geçenleri sezinlemiş gibi, "Haydi," demiş, "gücünü tüketecek düşüncelere dalma. Yatağına sokulup düşler dünyasına dal. Yarın güneş doğmadan kalkıp halı tezgahının başına oturacaksın. Ben sana her şeyi öğreteceğim."

Umarsız kalan Yeşilsalkım, ertesi sabah erkenden kalkıp halı tezgahının başına oturmuş. Yaşlı kadın ona yapacağı işi kısaca anlatmış. Önüne koyduğu desenlere baka baka yarım kalmış halıyı dokumaya başlamış. İplikler, yaralı ellerini öyle bir acıtıyormuş ki! İkide bir sızlanıp kıvranarak tezgah başından kalkıyor, ellerini suya batırarak acısını az da olsa dindirmeye çalışıyormuş.

Yaşlı kadın ise onu sürekli izliyormuş. Sık sık tezgah başından kalktığını gördükçe "Sen hayatın zor yanını seçtin," diyormuş. "Babanın evinde, ananın dizi dibinde oturup koca beklemek varken deli gönlünün rüzgarına kapılıp başından büyük işlere

kalkıştın. Giriştiğin işi kolay sandın besbelli,” diyerek onu iğneliyip duruyormuş.

Yeşilsalkım ona, Akgüvercin'e nasıl aşık olduğunu, onun uğruna nasıl yollara düştüğünü anlattığına bin pişman olmuş. Ama iş işten geçmiş.

Yaşlı kadın, arada bir ona yakınlık gösteriyormuş. Bir gün, “Sen gerçekten çok iyi bir kızsın,” demiş. “Hem de dürüst ve sözünün erisin. Üstelik yüreğin, herkese kısmet olmayan bir aşkla çarpıyor. Böyle ikide bir iş başından kalkarsan halıyı yüz yılda bitiremezsin. Bak, sana şimdiden söyleyeyim. Kırk gün dolduğunda özgürlüğüne kavuşacağını sanma. Halıyı bitiremişsen benden kurtulamazsın. Onun için çok hızlı çalışmalısın.”

“Halıyı bitirmeden buradan ayrılmam,” demiş Yeşilsalkım. “Çünkü senin, kırk yıl sonra da olsa nişanlına kavuşmanı çok istiyorum. Ancak mercimekleri yolarken ellerim öyle bir yaralandı ki! Halıyı dokurken yaraların acısı yüreğime dökülüyor. Keşke önce halıyı dokuyup sonra mercimek sökme işine girişseymişim!”

Yaşlı kadın, kıs kıs gülererek “Akgüvercin uğruna her türlü acıya dayanmak için ant içtin,” demiş. “Unuttun mu yoksa! Ödeşmemiz için önce halıyı dokuyup sonra mercimek toptasaydın elbette bu

denli canın yanmazdı. Ama bu acıyı çekmen gerek. Zorlandığında, sevgilinle murada ereceğin günleri düşünerek ellerindeki yaraların acısını azaltabilirsin. Sık dişini, çek çileni!"

Yeşilsalkım, *Beşinci bela tarladan mercimek yolmaktı. Sanırım altıncı bela da yaralı ellerimle bu halıyı dokumak* diye geçirmiş içinden. Sonra ister istemez, dişlerini sıkı sıkı, halı dokumayı sürdürmüştü. Gün boyu, başını kaldırmadan, sürekli dokuma yapıyor, akşam olunca karnını doyurup yatağa seriliyormuş. Bacadan odaya giren Akgüvercin de onun yastığına tüneyip gece boyunca yanından ayrılmıyormuş. Yeşilsalkım, sevgilisinin ak tüylerini okşayıp gagasını öperek onunla dertleşirken uykuya dalıyormuş.

GÜNDÜZ DOKUNAN HALI GECE GİZEMLİ BİR ŞEKİLDE SÖKÜLÜYOR

Üçüncü günün sabahında, halıyı dokumak üzere tezgah başına vardığında Yeşilsalkım'ın aklı başından gitmiş. Çünkü halının, iki gündür dokuduğu bölümü sökülümüş. Halı yine kırk yıl önceki haline dönmüş. Renkli iplikler de birbirine dolanıp düğümlenmiş olarak orta yerde yığılıymış.

Yeşilsalkım, "Vay benim emeklerim!" diye ağlamaya başlamış.

Yaşlı kadın koşarak yanına gelmiş. Durumu görünce öyle bir kükremiş ki! Dağlar taşlar inlemiş. “Kırk yıl önceki uğursuzluk hala sürüyor. Bu laneti üstüme yağdıran her kimse, Allah onu benden bin beter etsin,” diyerek ilenmeye başlamış.

Yeşilsalkım, onun bağırıp çağırmasına hiç inanmamış. Çünkü tanıştıkları günden beri ondan kuşkulanıyormuş. Akgüvercin’le geceleri dertleşirken sık sık, “Biliyor musun sevgilim, bu yaşlı kadın tekin değil,” diyormuş. “Cinli şeytanlı bir insana benziyor. Bana kalırsa bu kadın ya büyücü kraliçenin ta kendisi ya da onun başımıza doladığı bir başka büyücü.”

Tezgahtaki halının haline bakarken yine aynı kuşkuyla kuşatılmış. Bu kuşatmanın etkisiyle yaşlı kadına şu soruyu sormuş:

“Sen gece eve birinin ya da birilerinin girdiğini görmedin mi?”

Yaşlı kadın, “Evime gireni görsem, çatal saplı değneğimle üstlerine yürür, halıyı sökmelerine engel olurum. Bence bu, insan işi değil. Cin işi. Onlarla uğraşmak da çok zordur. Ama sen halıyı dokumayı sürdüreceksin. Ben de okuyup üfleyerek cinleri evimden uzak tutmaya çalışacağım. Yılmak yok,” demiş.

Yeşilsalkım yine gün boyu halı dokumuş. Ertesi sabah dokuduklarının söküldüğünü görmüş. Bu durum günlerce böyle sürmüştü. Sonunda Yeşilsalkım, gece halı tezgahtarının başında

nöbet tutmaya karar vermiş. Akgüvercin, omzuna konarak, gece nöbetinde sevgilisine eşlik ediyormuş.

Ne var ki gece ilerleyince Yeşilsalkım'ı iyice uyku bastırmış. Bu durumu gören Akgüvercin, sevgilisinin yüzüne yaklaşmış. Kanat teleklerini yelpaze gibi kullanarak onu ferahlatıp uykuya dalmasına engel olmaya çalışmış. Ama Yeşilsalkım'ın göz kapaklarının üstüne sanki birer kaya oturtulmuş gibiymiş. Uykudan gözlerini açamaz hale gelmiş.

O zaman fırlayıp kalkmış. Mutfaktan tuz kabını alıp gelmiş. Ellerindeki tüm yaraların üstüne avuç avuç tuz basmış. Acıdan beyni zonklamaya başlamış. Ama uykusu da dağılıp gitmiş. İşte tam o sırada birden, odanın içinde, rüzgar uğultusunu andıran bir uğutlu belirmiş ve halı tezgahını, mor bir ışık çemberi sarmış.

Yeşilsalkım'la Akgüvercin'in gözlerinin önünde halı sökülmeğe başlamış!

Yeşilsalkım hemen yerinden fırlamış. Evinden ayrılırken kendini kurttan kuştan korumak için yanına aldığı demir değnekle mor ışığa saldırmış. Değneği kılıç gibi kullanarak ışık çemberine doğru savurmaya başlamış. O anda demir değneğin üzerinde kıvılcımlar oluşmuş. Yeşilsalkım, elektrik çarpmış gibi sarsılarak sırtüstü yere devrilmiş. Değnek de elinden düşmüş. Mor ışık da

yok olmuş. Ortalığı derin bir sessizlik kaplamış.

Akgüvercin, korku içinde, baygın sevgilisinin göğsüne konmuş. Kanatlarını çırparak rüzgar oluşturup Yeşilsalkım'ın ayılmasını sağlamış.

Yeşilsalkım kendine gelince fırlayıp ayağa kalkmış. Değneğini alıp incelemiş. Değnekte yer yer, kararmış yanık izleri varmış. Onu alarak evin içinde dolaşıp yaşlı kadını aramış. Ama bulamamış. Hemen oturup hızlı hızlı halıyı dokumaya girişmiş. Yarı aç yarı tok geçen yedi günlük bir çalışma sonunda halıyı dokuyup bitirmiş.

“Ben sözümü yerine getirdim,” diyerek demir çarıklarını giymiş, bohçasıyla su kırbasını yüklenmiş, demir değneğini alarak evden çıkıp gitmiş. Hızlı hızlı yürüyerek köyden uzaklaşmış. Neden sonra, başının üstünde uçarak onu izlemekte olan Akgüvercin, omzuna konmuş.

YEŞİLSALKIM LANETLİ KADINDAN KURTULUP YENİDEN YOLA KOYULUYOR

Akgüvercin, Yeşilsalkım'a "Sen çok akıllı bir kızsın," demiş. "Kara cadı, senin gündüz ördüğün halıyı geceleri cinlere söktürüyordu. Mor ışık aslında cinlerin olduğu bir güç. Demir değneğinle mor ışığa saldırdığında cinler parça parça oldular."

Yeşilsalkım da "Bence," demiş, "mor ışın çemberi, başıma gelmesi gereken yedinci belaydı. Bu işi yaşlı kadının yaptığına inanıyorum. Sanırım o cinlerden aldığı güçle kendini mor ışıklara dönüştürdü. Demir değnek ışıklara çarpınca kadın yandı. Yok oldu. Çünkü değneğin üzerinde kömürleşmiş yanık izleri var."

“Öyle ya da böyle, hem kadından kurtulduk hem de yedi belayı savuşturmuş olduk,” demiş Akgüvercin. “Sen de tümüyle özgürlüğüne kavuştun. Bunca zorluğun ve tehlikenin üstesinden geldiğimize göre ben de bir gün senin yardımınla kuş olmaktan kurtulacağıma artık kesin gözüyle bakıyorum.” Bunları söyledikten sonra da göğe yükselmiş.

Çok geçmeden, gagasında yaban mersini meyvesiyle geri dönmüş. İnsanı olağanüstü güçlü kılan bu meyveyi Yeşilsalkım'ın ağzına bırakmış. Sonra birçok kez gidip gelerek sevgilisini, üzümü andıran bu meyveyle beslemiş. Yeşilsalkım iyice doyunca Akgüvercin onu yakındaki kaynağa yöneltmiş. Orada ikisi de kana kana su içmişler. Yıkanıp paklanmışlar. Yeniden güneşin doğduğu yöne doğru yola koyulmuşlar.

Yollarda ilerlerken, özellikle kavşaklara gelince hangi yöne gideceklerini bilemiyorlarmış. Yeşilsalkım, geceleri demir kazık, yani kutup yıldızına bakarak yönünü buluyormuş. Gündüzleri hava bulutluyken yosun tutmuş ağaç kabuklarına bakıp kuzeyi buluyor, oradan doğu yönünü saptıyormuş.

Yine günlerce yol almışlar. Sonunda önlerine bir kent çıkmış. Yeşilsalkım, ister istemez, doğuya doğru ilerlemek için kentin kapısından girmiş.

Kalabalığa karışmış. Epey bir yol almış. Ama görünürde çıkış kapısı filan yokmuş. Hava kararmaya başlamış. Yeşilsalkım, geceyi güvenlik içinde geçirebileceği bir yer aramaya başlamış. Ancak koca kentte kimseyi tanımıyormuş. Güneş batınca, kentin üstünü bulut gibi güvercin sürüleri sarmış. Kimi kırçıl, kimi boz, kimi alaca tüylü, paçalı, taçlı diye anılan yüzlerce güvercin, gökyüzünde süzülüp duruyormuş. Kimileri de takla atıyor ya da birbirlerine saldırarak dövüşüyormuş.

AKGÜVERCİN BİRDEN KAYIPLARA KARIŞIYOR

Yeşilsalkım, bu güvercin sürüsü içinde Akgüvercin'i yitirmiş. Ne yapacağını bilemez bir halde "Akgüvercin, sevgilim neredesin?" diye bağırarak sokaklarda dolaşmaya başlamış. Yanından gelip geçenler ona garip garip bakıyorlarmış. Ama o, kimseyi görecek halde değilmiş.

Gece bastırıp da sokaklardan el ayak çekilince, Yeşilsalkım görkemli bir caminin avlusuna girmiş. Orada güvenli bir köşe bulup dinlenerek sabahı bekleyecekmiş. Güneş doğduğunda, Akgüvercin'in kendisini bulacağına inanıyormuş.

Açlıktan, susuzluktan, öylesine bitkin duruma düşmüş ki!

Cami avlusundaki şadırvana yanaşıp su içmek istemiş. Orada ne görse iyi! Akgüvercin, kanlar içinde, şadırvan ayağındaki sulara çırpınıp duruyor. Yeşilsalkım hemen onu avuçlarının arasına almış. Yaralarını yıkayıp ağzına su akıtmış.

Meğer Akgüvercin, kente girdiklerinde, sevgilisinin başının üstünde uçarken alaca kanatlı kör bir güvercin ona saldırmış. Akgüvercin nice uğraştıysa da ne kaçabilmiş ne de karşı saldırıya geçerek kendini savunabilmiş. Yaralı olarak cami avlusuna sığı-nıp bir kovuğa saklanarak canını kurtarmış.

Yeşilsalkım, Akgüvercin'i kollarının arasında uyutmuş. Sabah ezanı okunurken hemen camiden çıkmış. Boş sokaklarda dolaşarak kentin çıkış kapısını bulmuş. Oradan çıkıp yeniden kırlık alanlarda yola koyulmuş.

Koynunda sakladığı Akgüvercin'le gün boyu yürümüş. Karanlık çökerken kulaklarına su sesi dolmuş. Hemen sesin geldiği tarafa yönelmiş. Irmağa ulaştığında şaşmış kalmış. Yeni doğmuş dolunay, ırmağı adeta gümüşten bir yola dönüştürmüştü. Eğime uyarak akıp giden pırıl pırıl sular, Yeşilsalkım'ın gözlerini kamaştırmış. Hemen koşup dere kıyısına diz çökmüş. Akgüvercin'i koynundan çıkarmış. Tüylerine su serpererek serinleyip canlanmasını sağlamış. Avucuna su doldurup ona içirmiş. Akgüvercin

kendine gelince bu kez kendisi suya girerek bir güzel yıkanıp paklanmış.

Tam Akgüvercin'le dertleşecekleri sırada kulağına, az öteden gelen inilteler dolmuş. Yeşilsalkım, Akgüvercin'i yine koynuna sokup o yana koşmuş. Bir de ne görsün? Dünya güzeli bir geyik, su kıyısında yatıyor. Yeşilsalkım hemen geyiğin yanına varmış.

YARALI ALA GEYİK DİLE GELİP KONUŞMAYA BAŞLIYOR

Yeşilsalkım, “Ah, sürmeli gözlü güzel geyik! Ne oldu sana?” demiş.

Birden geyik dile gelmiş! “Beni avcı vurdu,” demiş. “Attığı ok, bacağıma saplandı. O halimle dağdan kaçıp su kıyısına geldim. Ancak daha fazla kaçacak gücüm kalmadı. Burada yatıp kaldım. Nice uğraştıysam da bacağımdaki oku çıkaramadım. Kanı da durduramadım. Bana yardım et güzel kız. Bakarsın benim de sana bir yararım dokunur. Avcı hava karardığı için peşimi bıraktı. Ama güneş doğunca yine izimi sürecektir. Çünkü bacağımdan yaralandığımı biliyor.”

Yeşilsalkım hemen ay ışığından yararlanıp geyiğin yarasını incelemiş. Sonra başındaki tülbendin bir parçasını yırtmış. Kanı durdurmak için okun saplandığı yerin üst tarafından geyiğin bacağına sımsıkı bağlamış.

“Güzel gözlü ala geyik, oku bacağından çıkaracağım. Ama canın yanacak. Acıya dayanabilir misin?” demiş

“Elbette acıya dayanabilirim. Hemen oku çıkar,” diye inlemiş geyik.

Yeşilsalkım, canını dişine takarak oku geyiğin bacağından çıkarmış. Ancak yara daha çok kanamaya başlamış. Yeşilsalkım, bu kanama nedeniyle geyiğin ölebileceğini düşünerek korkuya kapılmış.

“Yarayı ve kanamayı dert edinme,” demiş geyik. “Ormandaki canlılar birbirlerine hep yardım ederler. Şimdi mavi örümcekten yardım isterim. Kısa sürede gelir. Yaramın üstüne ağını örer. Kanama kesilir. Üstelik yaram, örümceğin şifalı salgısıyla tez zamanda iyileşir.”

Çok geçmeden, ağacın dallarına kurduğu ağda dinlenmekte olan mavi örümcek harekete geçmiş. Salgısıyla oluşturduğu incecik ipliğin ucunda sallanarak geyiğin yarasının üstüne konmuş. Ağını örmeye girişmiş. Yara kısa sürede kapanmış. Örümcek,

geldiği yoldan ağaçtaki yerine dönmüş.

Geyik şöyle bir debelenerek yaralı bacağına gücünü tartıp ayağa fırlamış.

Yeşilsalkım, “Yaran henüz çok taze. Kanamayı durdurmak için bacağına bağladığım tülbentle yaranın üstünü sıkıca sarmam gerek,” diyerek yarayı bir güzel sarıp sarmalamış.

O sırada şafak söküyormüş. “Sabah oluyor,” demiş Yeşilsalkım. “Avcı gelmeden yuvana dönmelisin. Ben de yola koyulmalıyım.”

“Nereden gelip nereye gittiğini anlat. Belki sana bir yararım dokunur,” demiş geyik.

Yeşilsalkım, olup biteni taa başından anlatmış.

“Aşk uğruna katlandığın çileler beni çok etkiledi,” demiş geyik. “Sana yardım etmezsem kendimden utanırım. Dağ tepe dolaşarak Yalnız Saray’ı bulman çok zor. Seni Ulu Kadın a götürmeliyim. O, aşıklara ve zorda, darda kalanlara yardım eder.” Sonra da “Haydi bin sırtıma!” diyerek kızın önünde diz çökmüş.

Yeşilsalkım, yaraları tam olarak iyileşmemiş olan Akgüvercin’i koynuna yerleştirip geyiğin sırtına binmiş. Ala geyik hızla ileriye doğru fırlamış. Öylesine hızlı yol alıyormuş ki! Çok geçmeden ormanı aşip düze çıkmışlar. Bir süre daha düz alanda yol alan geyik, üç yol ağzına varınca orta yerde zınk diye durmuş. Bir süre

çevreyi koklamış. Uzun uzun böğürmüştü. Sonra yeniden uçarcasına koşmaya başlamış. Sonunda uçsuz bucaksız bir ormanın kıyısına varmışlar.

Ala geyik, “Yalnız Saray’a ulaşmanızı sağlayacak olan Ulu kadın, bu ormanda yaşıyor,” demiş. “Ancak ona ulaşmak, pek de kolay olmayacak. Bunun için sınavlardan geçeceksin. Şimdi, yer altı sularının dışarıya fışkırmakta olduğu Beş Göze’ye gideceğiz. KAN SUYU KAYNAKLARI diye bilinen bu gözelerde ilk sınavı vereceksin.”

“Dilerim yanlış işler yapıp da başımı derde sokmam,” demiş Yeşilsalkım.

Geyik, “Beni iyi dinlersen yanlış yapmazsın,” diyerek bir solukta ormanın girişindeki gözelere ulaşmış. Yeşilsalkım’ı sırtından indirmiş.

KANI BOZUK İNSANLAR

Yeşilsalkım, kuyu ağzını andıran gözelerden fışkırmakta olan suları görünce hemen birine ulaşıp susuzluğunu gidermeye kalkışmış.

Ancak ala geyik onu engellemiş. “Dur bakalım. Her gözenin

suyu sana yaramaz. Önce kanınla uyuşacak suyu bulmalısın,” demiş.

Yeşilsalkım şaşırmış. “Beş gözeden de yer altı suyu fışkırıyor. Yani hepsi su?” demiş.

“Yanıyorsun,” demiş ala geyik. “Yeryüzünde pek çok insan var. Ama hepsi de aynı mı? İyisi, kötüsü, düzgünü, düzenbazı, bencili, yalancısı, huylusu, huysuzu var...”

“Haa! Anladım,” demiş Yeşilsalkım. “Bu kuyulardan fışkıran sular da insanlar gibi birbirine benzemiyor demek?”

Ala geyik hemen anlatmaya koyulmuş. “Bu beş gözeden köpürerek toprağa taşan suların her biri ötekinden farklıdır. Gözelerden birinin suyu acıdır. Acı sözler söyleyerek insanları mutsuz kılan, yaşam sevinçlerini söndürenlerin kanına bu acı su karışmıştır.

Öteki gözeden tuzlu su fışkırır. Bu gözedeki sudan içenin adeta içi kurur, dili damağına, eti kemiğine yapışır, canı çekilir. Davranışlarıyla, sözleriyle, kısır yaşam görüşleriyle insanların içini kurutan, canından bezdiren insanların kanına bu su karışmıştır.

Gözenin birinden de tatsız tuzsuz su fışkırmakta. Bu sudan içen, tatsız tuzsuz, akılsız, duygusuz, coşkusuz, insanları bunal-

tan biri haline gelir. Bu gözedeki su, kokmaz bulaşmaz, bir işe yaramaz, sevgisiz, sevimsiz ve bencillerin kanına karışmıştır.

Aralarında, bal gibi tatlı şu fışkıran bir göze var. Bu sudan içen de yaşamın tadına varamaz. Her acıktığında bal yesen, her susadığında bal şerbeti içsen, mutlu olur musun? Bu sudan içenler, güllük gülistanlık bir ortamda, bol bulamaç bir yaşam sürüp yine de hayattan tat alamazlar. Bu gözedeki su, işte bu tür insanların kanına karışmıştır.

Son gözeden ise tüm tatları içeren su fışkırmaktadır. Bu suyun tadını alanlar, susuzluktan ölecek hale gelseler de başka su içemezler. Bu gözenin suyu, yüreği tüm insanlara, tüm doğaya, tüm dünyaya, tüm evrene yetecek kadar sevgi yüklü, akıllı, insancıl kişilerin kanına karışmıştır. Şimdi sırtımdan in. Sana anlatacaklarımı dikkatle dinle...”

ALA GEYİK YEŞİLSALKIM'I SINAVDAN GEÇİRİYOR

Yeşilsalkım, gözelerden coşa taşa fışkıran sulara bakarak yutkunup “Hangi gözedeki suyun bana uygun olduğunu nasıl bulacağım?” diye sormuş.

Ala geyik, “Gözelerden birine iyice yaklaştıktan sonra elindeki

demir değneği üç kez toprağa vur. Bunu yaparken tüm varlığıyla dikkat kesilmelisin. Dikkatin dağınıksa gözeden gelecek sesleri algılayamazsın. Yanlışa yönelirsin. Emeklerinin hepsi boşa gider,” demiş.

Yeşilsalkım, her bir gözenin dibine kadar yaklaşıp demir değnekle toprağa üç kez vurmuş. Sonra tüm bedeniyle adeta kulak kesilmiş bir halde beklemeye başlamış. Ne var ki dört gözeden hiçbir ses gelmemiş. Ama Yeşilsalkım yine de umudunu ve inancını yitirmemiş. Son gözenin dibine kadar sokulmuş. Demir değneği üç kez toprağa vurmuş. Kendinden geçercesine dikkat kesilmiş. Bir anda kulaklarına su şırıltısını andıran sesler dolmuş.

Yeşilsalkım, suyumdan iç. Suyumdan iç...

Yeşilsalkım, düşten uyanır gibi titreyerek kendine gelmiş.

Yeşilsalkım, Yeşilsalkım, Akgüvercin'e de suyumdan içir. Yaralarına suyumdan sür.

Yeşilsalkım hemen yere diz çökmüş. Gözeden avuç avuç su alarak kana kana içmiş. Akgüvercin'e de içirmiş. İkisi de yeniden doğmuş gibi olmuşlar.

Akgüvercin, “Ölecek gibiydim Yeşilsalkım,” demiş. “Gerçekten yaşamaktan umudu kesmiştim. Şimdi canlandım. Yalnız Saray'ı

bulacağımıza, orada büyüünün bozulacağına şimdi daha çok inanmaya başladım. Adeta umutlarım bilendi.”

Yeşilsalkım, Akgüvercin’i öpüp okşarken ala geyik araya girmiş. “Yeşilsalkım, dünyadaki her tadı içeren, doğru gözeyi buldun,” demiş. “İlk sınavı geçtin. Şimdi doğruca ormana gir. İçinden geldiği yöne doğru ilerlemeye başla. Yoluna görkemli bir meşe ağacı çıkacak. Onu görür görmez hemen koşup sevgiyle, saygıyla, coşkuyla gövdesine sarıl. Bu da bir sınavdır. Eğer meşe senin, ormana girecek nitelikte bir İNSAN olduğuna karar verirse artık Ulu Kadın’a kavuşma zamanın gelmiş demektir.”

Yeşilsalkım korkuyla atılmış. “Ya meşe ağacı beni ormana girmeye layık görmezse? O zaman halim nice olur?”

Ala geyik, onun bu sözlerine yanıt vermemiş. Sadece uzun uzun böğürmekle yetinmiş. Yeşilsalkım ister istemez, Akgüvercin’i koynuna yerleştirip ormana doğru koşmaya başlamış.

Ağaçlar arasına daldığında biraz korkuya kapılmış. Ama o hal-den çabuk kurtulmuş. Bakışlarıyla çevreyi tarayıp meşe ağacını aramaya koyulmuş. Çok geçmeden görkemli meşeyi bulmuş. Ona hayranlıkla bakarken içinden, *Yüce Tanrım, bu ne büyük, ne denli göz kamaştırıcı bir ağaç? Adeta tek başına bir koru gibi! Kim bilir kaç yaşında... Dalları...* diye geçirip koşmuş, meşenin göv-

desine yamanmış. Ağacı kollarıyla sarması olanaksızmış. Gövde öylesine genişmiş ki! Yeşilsalkım tüm bedenini ağaca çakıştırmış. Başını yana çevirerek yüzünün yarısını da anasının göğsüne koyduğu gibi meşeye dayamış.

YEŞİLSALKIM İLE AKGÜVERCİN KENDİLERİNİ ULU KADIN'IN EVİNDE BULUYORLAR

Yeşilsalkım o anda kendinden geçmiş. Gözlerini açtığında artık meşeden çok uzaklarda, ormanın derinliklerinde bir evdeymiş. Burası, Ulu Kadın'ın eviymiş. Taştan yapılmış evi, ağaçlar dallarıyla, yapraklarıyla öyle bir sarıp sarmalamışlar ki! Ev, dışarıdan hiçbir şekilde görünmüyormuş. Dallarla yaprakların arasından içeriye sızan güneş ışığıyla evin içi, gizemli bir aydınlığa bürünüyormuş. Yapraklar esintiyle kıpırdaştıkça eve dolan ışın demetleri de dalgalanarak türlü şekiller alıyorlarmış.

Yeşilsalkım, ürküyle çevresine göz atarken bir yandan da kuca-

ğındaki Akgüvercin'e, tatlı sözler söyleyerek tüylerini okşuyormuş. Buldukları yer, dayalı döşeli bir odaymış. Ancak ortada kimsecikler yokmuş.

Yeşilsalkım, Ulu Kadın'ın evinde olduğunu sezinlemiş. Yüreğinin çarpıntısını yatıştırmak için Akgüvercin'le konuşmaya başlamış.

“Alnımın yazgısı, gönlümün yediveren gülü, uğruna canımı adadığım, eşsiz benzersiz sevgilim, seni çok seviyorum. Ulu Kadın, aşıkların ve umarsızların dostuymuş. Dilerim aşkımızın gücünü anlayıp içinde bulunduğumuz çaresizliği görerek bize yardım elini uzatır, Yalnız Saray'a ulaşırız. Sen de büyüden kurtulup insana dönüşürsün. Kral babanın sarayına gideriz. Kırk gün kırk gece düğün kurulur. Biz de muradımıza ereriz.”

Yeşilsalkım bu sözleri söylerken hüngür hüngür ağlamaya başlamış.

Sonra birden, arkasında beliren ayak sesleriyle irkilmiş. Dönüp baktığında, upuzun boylu, aydınlık yüzlü ve alabildiğine yaşlı bir kadınla karşılaşmış. Kadının ipek ibrişimi andıran ak saçları öylesine kabarık ki! Dimdik duran her bir saç teli, rüzgarda uçuşur gibi titreşiyormuş. Bu haliyle kadının başı, masalsi bir çiçeği andırıyormuş.

Yeşilsalkım, kadından gözlerini alamamış. Kadın onu mıknatıs gibi kendine çekiyormuş. Yeşilsalkım, kucağında Akgüvercin'le, uyur gezer bir halde, kadına doğru yürümeye başlamış. Yaşlı kadının gözleri kapalıymış. Yeşilsalkım kendisine iyice yaklaşıncaya kadını birden göz kapaklarını açmış.

Genç kız, yaşlı kadının gözlerinden fışkıran bin bir renkli ışın demetlerini görünce korkuyla bir adım gerilemiş. Ancak yaşlı kadının gözleri, kısa sürede doğal bir görünüme bürünmüş.

Ulu Kadın, Yeşilsalkım'la Akgüvercin'in içyüzlerini tanımak için gözlerinden fışkıran ışınlarla onların zihinlerini ve yüreklerini taramış. Bu da bir tür sınavmış. Hem Yeşilsalkım hem de Akgüvercin, bu sınavı da başarıyla atlattılar.

Ulu Kadın, "Ben, Ulu Kadın diye anılan kişiyim," demiş. "Barınağıma hoş geldiniz. Mutlucanlar ülkesi prensinin, büyüyle Akgüvercin'e dönüştüğünü biliyorum. Yeşilsalkım ile Akgüvercin arasında oluşan örneksiz aşktan da haberim var. Kendimi bildim bileli, başta büyücüler olmak üzere, kötüler ve kötülüklerle savaşıyorum.

Büyük tuzağına düşen insanların, büyüden kurtulmalarına yardım etmek, çok hoşuma gidiyor. Özellikle büyücü kraliçe en büyük düşmanım. Onun yaptığı büyüden kurtulmak kolay

değildir. Ama sizler zaten büyüü bozan koşulların büyük bölümünü yerine getirmişsiniz. Aranızda oluşan aşk, en güçlü yardımcıdır. Ben de sizlere yardım edeceğim. Dilerim, hep birlikte başarıya ulaşırız.”

Yeşilsalkım, “Bize yardım etmeye karar vermenize çok sevindik,” diyormuş ki odaya selvi boylu bir genç kız girmiş. Başından beline doğru nehir gibi uzanan simsiyah gür saçları, çadır gibi gövdesini sarıyormuş. Yeşilsalkım merakla bakışlarını genç kıza odaklamış. Genç kızın saçlarının arasından görünen kara gözleri, Yeşilsalkım’ı adeta büyülemiş. O sırada Akgüvercin dile gelmiş.

“Sevgilim, ala geyiğe bak, ala geyiğe!” demiş.

Yeşilsalkım, genç kıızı şaşkınlık içinde tepeden tırnağa süzerken Akgüvercin durmadan “Ala geyiğe bak, ala geyiğe!” diyormuş.

O sırada genç kız, elindeki şerbet tasını Yeşilsalkım’a uzatmış. Yeşilsalkım hayranlıkla kıza bakarken tas elinden kaymış. Şerbet yere dökülmüş.

Genç kız, yere eğilip de tası alırken Yeşilsalkım onun sol kolunun sargılı olduğunu görmüş. O anda tepeden tırnağa titremiş. Çünkü kızın kolundaki sargı, ala geyiğin yarasını sarmak için başındaki tülbentten yırtarak kopardığı sargının aynısıymış.

Kendini tutamayıp hemen şu soruyu sormuş: “Ceylan gözlü

güzel kız, kolundaki sargı, ala geyiğin yarasını sardığım tülbent parçası. Onu nereden buldun?”

Masalın tam burasında artık, ben de kendimi tutamadım. “Evet babaanne, ceylan gözlü genç kız ala geyiğin yaralı bacağına sarılan tülbendi nereden bulmuş? Meraktan öleceğim,” diye atıldım.

Babaannem, kendini masala öylesine kaptırmıştı ki! Sözü nü kesmeme pek kızdı. “Sana saçma sapan sorularla masalı bölme demedim mi Canevi'm! Biraz sabretsen sanki patlayacaksınız!” dedi.

“Ama babaanne,” dedim, “sen de masalı korku filmine döndürdün. Deminden beri anlattıklarını soluğumu tutarak dinliyorum. Açıkçası gerçekten patlayacak gibi oldum. Yoksa zavallı Yeşilsalkım'la Akgüvercin yeni bir tuzağa mı düştüler!”

Babaannem ya sabır çekerek bana çıkıştı. “Ne tuzağı oğlum! Ulu Kadın onlara iyilik yapacak dedim ya!” dedi.

“Tamam tamam!” dedim. “Haydi olup bitenleri anlat. Hem de çabuk çabuk anlat.”

Bunun üzerine babaannem yeniden masala döndü...

CEYLAN GÖZLÜ KIZIN GİZEMİ ÇÖZÜLÜYOR

Ceylan gözlü kızın Yeşilsalkım'ı yanıtlamasına fırsat kalmadan Ulu Kadın konuşmaya başlamış.

“Yeşilsalkım, sana birkaç soru soracağım,” demiş. “Yanıtlarken iyi düşün. Sen Akgüvercin'in yakışıklı bir prens olduğunu sanıyorsun. Ya bu prens, büyü bozulunca karşına yaşlı, çirkin, kötü huylu bir erkek olarak çıkarsa! Bunca özveri gösterip çile çektiğin için pişman olmaz mısın?”

Yeşilsalkım bu soruyu hiç düşünmeden yanıtlamış. “Ben Akgüvercin'i yakışıklı bir delikanlı ya da kral oğlu olduğu için sevmedim. O dile gelip bana içini açtı. Dertlerini anlatırken

öylesine içten, öylesine duyarlıydı ki! Kendisine hayran oldum. Bana olan aşkını da öyle uluorta söylemedi. Yüreğinde beliren aşk kıvılcımlarını bakışlarıyla içime akıttı. Ben de ona etimle kemiğimle, zihnimle gönlümle, kısacası tüm varlığımla aşık oldum. Büyü bozulduktan sonra karşıma nasıl bir insan çıkarsa çıksın, bu aşk bitmeyecek. Prens yaşlı, çirkin olabilir. Ama onun kötü bir insan olacağına kesinlikle inanmıyorum. Ne olursa olsun, kısmetim budur deyip ölünceye dek ona bağlı kalacağım.”

Ulu Kadın, “Ya Akgüvercin,” demiş, “büyüden kurtulmak için sana aşık olduğumu söyleyip seni kandırdıysa? Buna ne dersin?”

Yeşilsalkım yine hiç düşünmeden atılmış. “Benim yüreğim yalan sevdayı anlardı. Akgüvercin’i pek çok kez kalbimin üzerine koyup yürek sesini dinledim. Kuşun yüreğinden taşan sevda yüklü titreşimler, benim yürek atışlarımla bütünleşti. Onun beni gerçekten sevdiğine tüm varlığımla inanıyorum.”

“Zaten birbirinize olan aşkınız gerçek değilse büyü bozulmacaktır. Bu gerçeği biliyor muydun?” demiş Ulu Kadın.

“Bilmiyordum,” demekle yetinmiş Yeşilsalkım.

Ulu Kadın sözlerini sürdürmüştü. “O zaman sevgilin güvercin olarak kalacak. Sen de büyülü bir kuşa sevdalanıp yaşamını ona

adamış bir masal kahramanı olarak dünya durdukça yaşayacaktır. Gerçekten, bu ve bunun gibi her türlü kötü olasılığı kabullenmeye hazır mısın?”

Yeşilsalkım, “Evet,” demiş. “Hazırım. Lütfen bize yardım edin.”

O zaman Ulu Kadın şöyle demiş: “Güvercinle dünya güzeli bir genç kızın aşkı, sık görülen bir olay değildir. Akgüvercin gibi büyülenip kuşa dönüşen pek çok dostum var. Onlar zaman zaman bana gelir, dertlerine çare bulmamı isterler. Ben de onlara, tek çarenin aşk olduğunu söylerim. İnsan arasına karışıp kendilerine aşık olacak bir genç kız ya da delikanlı bulmalarını salık veririm. Ne var ki bugüne değin Akgüvercin’den başka, erkek ya da dişi, hiçbir büyülü kuş, kendine aşık olacak bir insana rastlayamadı.

Geçen yıl, bir küme büyülü güvercin, bana gelip sizin aşkınızı müjdelediler. Çok sevindim. Büyülü kuşlardan sizleri izlemelerini istedim. Onlar da bu isteğimi kabul ettiler. Öncelikle bu destanlara layık aşkın yüce gönüllü kahramanı olan genç kıızı, yani seni görmek istedim.

Aşk uğruna evinden, ailenden kopup yollara düştüğün sırada büyülü kuşlar seni gözetlemeye başladılar. Seni gören kuşlar, görüntünü birbirlerinin göz bebeklerine aktararak kısa sürede

bana ulaştırdılar. Güzelliğin gözlerimi kamaştırdı. Size yardım etmeye karar verdim. Bu kararla hemen sizi büyücü kraliçenin tuzaklarından koruma çareleri aramaya başladım.

Ne var ki ben buradan ayrılamam. Çünkü gücümü, ATAM olarak değerlendirdiğim, yaşlı meşe ile bu ormandan alıyorum. Siz de çok uzaklardaydınız. Bulduğunuz yerlere ulaşmam olanaksızdı. Ama yine de size yardım ederek bu olağanüstü deneyimi yaşamaya kararlıydım. Bu karara varmamda, kuş dostlarıma olan güvenim çok etkili oldu. Sizi, Kırk Haramilerden kurtaran güvercin sürüsü, benim dostlarımdı.

Yolda rastladığınız ikiz güvercinler de benim arkadaşlarım. Yalnız Saray'a ulaşmak için hep doğuya doğru yol almanızı onlar söylediler. Oraya vardığınızda büyüünün bozulması için yapılması gerekenleri size açıkladılar. Ölünün başucunda, kırk gün süreyle okuman gereken dua kitabıyla ilgili bilgiyi de onlar verdiler. Kısacası güvercin dostlarım sizi, bu zorlu yolda aydınlatıp yüreklendirmeye çalıştılar.”

“Yaşlı kadının bize oynadığı oyunları da biliyor olmalısın,” demiş Yeşilsalkım.

“Elbette biliyorum,” demiş Ulu Kadın. “Büyücü kraliçe o kadının ruhunu kendine tutsak etmişti. Kadın, onun her istediğini

yapan bir köleydi. Aklını kullanarak ondan kurtulmayı başardığını öğrendiğimde çok etkilendim.”

“Tezgahtaki halıyı geceleri söken o kadındı, değil mi?” diye sormuş Yeşilsalkım.

“Elbette, ta kendisiydi,” diye yanıtlamış Ulu Kadın. “Sana bir sürü yalan söyleyip işkence yaptı. Nehirde içine giren yılan da büyücü kraliçenin, yılan kılığına girmiş kölesiydi.”

“Yaşlı kadın sonradan yok oldu,” demiş Yeşilsalkım.

BÜYÜCÜ KRALIÇENİN KÖLESİ HALA İZ SÜRÜYOR

“Sen öyle sandın,” demiş Ulu Kadın. “Ama onlar yok olmaz. Yaşlı kadın, değişim ve dönüşümünü, şeytanın lanetli enerjisini kullanarak sağlıyordu. Senin demir değneğin, kadını saran enerji çemberini kırınca kadının bedeninin bir bölümü yandı. Bu arada bir gözü de kör oldu. Ama o hala yaşıyor.”

“Eyvah!” demiş Yeşilsalkım. “Ya bize yeniden kötülük yapmaya kalkışırsa!”

“Yaraları iyileşince türlü görünümlere bürünüp sizi sürekli izledi. Ama elindeki demir değnekten korktuğu için sana yaklaşmıyordu. Ancak büyük kentten geçerken kuş kılığına girip

Akgüvercin'i yaralamayı başardı. Ama öldüremedi. Çünkü Akgüvercin, cami avlusuna sığınmayı akıl etti. Belki de içgüdüleri onu oraya yönlendirdi. Böylece ölümden kurtuldu. Çünkü şeytanla işbirliği yapanlar, camilere yaklaşamazlar.”

“Akgüvercin’imi, kentin üstünü bulut gibi kaplamış olan güvercinler yaraladı sanmıştım,” demiş Yeşilsalkım. “Zavallı sevgilimi cami avlusunda ölmek üzereyken buldum. Demek ki onu yaralayan o kadınmış.”

“Başınıza gelen her şeyi, büyülu kuşların gözlerinden benim gözbebeklerime yansıyan görüntüleri algılayarak öğreniyordum. Ormana girdiğinizde rahatladım. Orada kurda kuşa yem olmanız için can yoldaşım olan Ayadolu Kız'ı ala geyiğe dönüştürdüm. Sizi bana getirmek için izinizi sürüyordu. Ne var ki acımasız bir avcı, onun peşine düştü. Sol ön bacağına okunu sapladı. Neyse ki ona ulaşmakta gecikmediniz. Ayadolu Kız'ın kolundaki sargı, elbette senin tülbendinden kopardığın parça.”

“Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,” demiş Yeşilsalkım. “Büyücü kraliçe hala peşimizde mi acaba?”

“O hep peşinizde olacak,” demiş Ulu Kadın. “Büyünün bozulmaması için akla gelmedik tuzaklar kuracak. Çünkü yaptığı büyü bozulunca ona tapan karanlık güçlerin çoğu, dostluklarını

ve kötülük yolunda yaptıkları yardımları geri çekecekler. Kısacası, büyücü kraliçe, kötüler ve büyücüler katında gözden düşecek. O duruma düşmemek için prene yaptığı büyüün bozulmasını bildiği her yolu deneyerek engellemeye çalışacaktır. İyilerin ve aşıkların yandaşı olarak, ben de gücümün yettiğince sizi onun kötülüklerinden ve tuzaklarından korumaya çalışacağım. Çünkü sana, aşkına ve aklına güveniyorum.

Daha önce de belirttiğim gibi ben, gücümü borçlu olduğum bu yaşam alanından ayrılamam. Aydolu Kız'ım da size yardım için Yalnız Saray'a gelemes. Çünkü o henüz deneyimsiz. Ona aktardığım iyilik ve doğruluk tılsımlarını hala gereği gibi varlığına sindiremedi. Öyle olmasa ala geyik halindeyken yaralanmazdı. O anda tılsımı kullanabilseydi, bir silkinişte yılanı ya da kuşa dönüşüp avcıdan saklanabilirdi. Sen, olanca iyi niyetinle, yarasını sarıp kanı durdurarak onu ölümden kurtardın.

Kısacası Yalnız Saray'da, her türlü tehlike ve tuzağa karşı tek başına savaşmak zorundasın. Başarıya erişmen için, şu andan itibaren yapman gereken her şeyi sana ayrıntılarıyla anlatacağım. Yine de açmaza düştüğün anlarda, bir biçimde, seni uyarmaya ve yönlendirmeye çalışacağım. Uyarılarımı algılayabilmek için beş duyunla tetikte olmalısın. Şimdi beni dikkatle dinle..."

Böylece Ulu Kadın, Yeşilsalkım'a Yalnız Saray'a nasıl gideceğini, orada neler yapması gerektiğini, bir bir anlatmış.

Kendini tümüyle masala kaptırmıştım ama babaannemin sözünü kesmeden edemedim. “Babaanneciğim,” dedim, “Ulu Kadın neyin nesiymiş? Ala geyiği yılanı, kuşa dönüştürecek tılsımdan filan söz ediyor. Büyülü kuşlarla dostmuş. Onların gözbebekleriyle ilettikleri görüntüleri algılayabiliyormuş... O da büyücü mü?”

Babaannem bu kez kızmadı. “Hay aklınla bin yaşa!” dedi. “Masalda Ulu Kadın'ı tanıtan bir bölüm vardı. Onu unutup geçmişim. Rahmetli annem, onun kimliğini de masal gibi ballandıra ballandıra anlatırdı.”

“Sen de anlat babaanne,” dedim. “Onun nasıl biri olduğunu merak ettim.”

Babaannem, “Dur oğlum,” dedi, “aklımı karıştıрма. Masalın o bölümünü unuttuğuma üzüldüm. Demek ki belleğim de bedenim gibi kocadı. Neyse, anımsayabildiğim kadarıyla Ulu Kadın'dan söz edeyim...”

ULU KADIN ASLINDA KİMMİŞ BİLİYOR MUSUNUZ?

“Ulu Kadın aslında masal kahramanı. Dünyanın her yerinde, masal kurgusu yapan düşçüler, onu masallarına davet ederler. Çünkü masalarda kötüler olduğu kadar, iyiler de vardır. Ulu Kadın’a da, dünya kurulalı beri düşünmüş olan tüm masalarda iyilik görevi verilir. O, görevini başarıyla yerine getiren, seçkin, saygın ve yüreği sevgi yüklü, düşsel bir kişidir.

Kendisi, her masalda değişik ve gizemli bir kimliğe bürünür. Bu masalda, Ulu Kadın olarak karşımıza çıktı. Yeşilsalkım ile Akgüvercin’e yardım etme görevini üslendi.”

İçimden gelen coşkuyla varıp babaannemin yanaklarına kocaman kocaman birer öpücük kondurdum.

“Seni çok seviyorum babaanneciğim,” dedim. “Ulu Kadın’ın kim ve neyin nesi olduğunu anladım. Şimdi gelelim masala!”

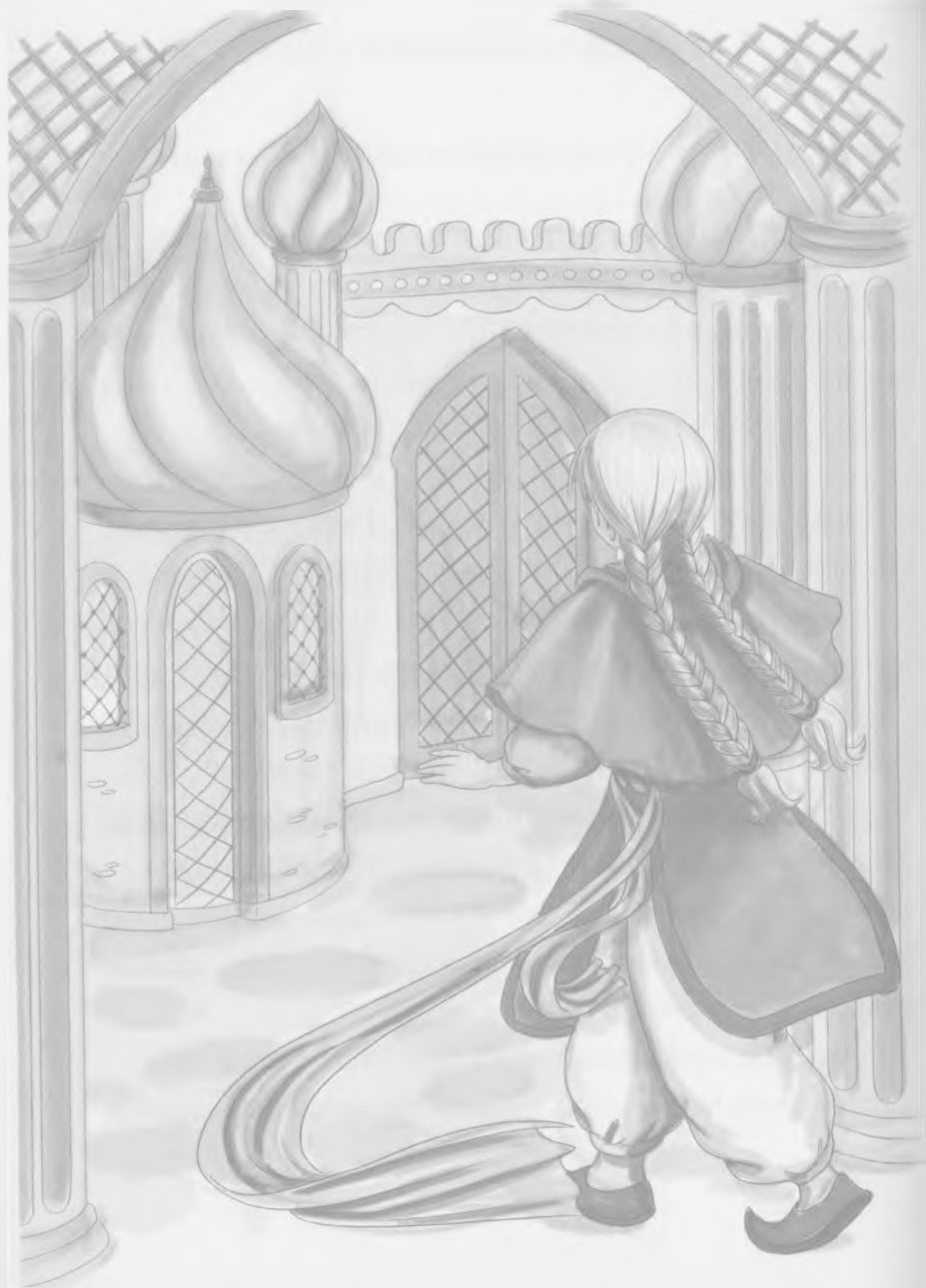
Öpücüklerim babaannemi coşturmuştu. Adeta bülbül gibi şakırcasına, yeniden masalı anlatmaya girişti.

YALNIZ SARAY, TILSIMLI TUZAKLAR VE ALDATICI GÖRÜNTÜLERLE DOLU

Yeşilsalkım, ertesi sabah Akgüvercin'le birlikte Yalnız Saray'a doğru yola çıkmış. Ona siyah postlu bir tavşan yol gösteriyormuş. Ancak orman sona erdiğinde tavşan yok olmuş. Yeşilsalkım, kaygıyla çevresine bakınırken, ileride sarp kayalıkların eteğinde, korkunç bir gölge gibi duran Yalnız Saray'ı görmüş. Hem sevinmiş hem de ürpermiş. Ama yolundan dönmemiş. Var gücüyle Yalnız Saray'a doğru koşmaya başlamış. Akgüvercin de tepesinde uçarak ona eşlik ediyormuş.

Yalnız Saray'a yaklaştıkları sırada Akgüvercin dile gelmiş.

"Yeşilsalkım, kayalıklardan bir kartal havalandı. Beni kapmaya

geliyor. Tüm hızıyla uçup Yalnız Saray'a sığınacağım. Sen de peşimden gel. Büyü bozulduktan sonra seni kollarıma alıp başımı saçlarına gömerek çektiklerimizin acısını unutmak için sabırsızlanıyorum,” diyerek uçup gitmiş.

Yeşilsalkım saraya ulaştığında, tam aralık kapıdan içeri girecekken kara kartal tepesinde belirmiş. Yeşilsalkım hemen elindeki demir değneği başının üstünde daireler çizerek savurmaya başlamış. Kartal yükselip yok olmuş. Yeşilsalkım da sedef kakmalarla süslü, görkemli kapıdan içeriye sokulmuş.

Önüne büyük bir avlu çıkmış. Avlunun dört bir yanı balkonlarla çevriliymiş. Balkonların parmaklıkları, göz alıcı oyma, kakmalarla bezeliymiş. Ancak tüm bezekler kir pas ve is içindeymiş. Sarayın gizemli havası Yeşilsalkım'ı çok etkilemiş. Ama hemen kendini toparlayıp sevgilisini aramaya kalkışmış. Pek çok kez Akgüvercin'e seslenmiş. Ama sesine ses veren olmamış. Umut-suzlukla olduğu yerde dikilirken kulağına şu sözler dolmuş:

Yeşilsalkım, Akgüvercin'i değil, ölüyü ara, ölüyü ara!

Yeşilsalkım, korku ve merakla çevresine bakınmış. Koskoca sarayın içinde ölüyü nasıl bulacağını düşünürken, bir yandan da avluda dolaşıyormuş. Avlunun orta yerinde şadırvanlı bir havuz varmış. Yeşilsalkım o yana yürümüş. Yolunun üstünde şarıl şarıl

akan bir çeşme görmüş. Öylesine susamış ki hemen çeşmeye yanaşıp kana kana su içmek istemiş. Ancak korkudan bunu yapamamış. Kararsızlık içinde çeşme başında yutkunurken kulağına rüzgar uğultusunu andıran şu sözler dolmuş:

Yeşilsalkım, bu çeşmeden su içme, susadıysan arkandaki kuyudan çekeceğin suyu iç.

Yeşilsalkım o anda, Ulu Kadın'ın şu sözlerini anımsamış: “Yalnız sarayda, akıl almaz tuzaklar, inanılmaz görüntüler seni bekliyor. Kulağına gelen sesleri iyi dinle. Rüzgar uğultusunu andıran sesler, tuzaktır. Sakın kanma. Bu tür seslerle kulağına dolan sözlerin her zaman tersini yapmalısın. O sözlere kanarsan sen de büyülenir, kötü kraliçenin kölesi olursun.”

Yeşilsalkım hemen çeşmeden kana kana su içmiş. Sonra başını oluğa yanaştırıp saçlarını ıslatmış. Serin su onu öyle bir canlandırıp güçlendirmiş ki!

Artık başına gelecek hiçbir şeyden korkmuyormuş. Hedefine adım adım ulaşmanın verdiği güvenle sarayın içinde dolaşarak ölüyü aramaya karar vermiş. Az ötede aralık bir kapı görmüş. Hemen oraya yönelmiş. Burası, sarayın mutfağıymış. Yeşilsalkım da açlıktan ölecek haldeymiş. Harıl harıl yanan ocağın üstünde, topraktan yapılma koca bir tencere varmış. Yeşilsalkım içeriye

girmiş. Tencerenin kapağını açmış. Ancak toprak kabın içinde yemek değil, sadece iri bir taş parçası kaynıyormuş.

Yeşilsalkım, yiyecek bir şeyler bulmak umuduyla tel dolabı açmış. Dolap, sıcacık ekmeklerle doluymuş. Tam ekmeklere elini uzatırken aralarından iri bir fare fırlamış. Pençelerini Yeşilsalkım'ın göğsüne batırmış. Yeşilsalkım, tiksintiyle onu göğsünden koparıp yere çalmış. Fare o anda ölmüş. O sırada dolaptaki ekmekler, *Yeşilsalkım beni ye, beni ye*, diye bağışmaya başlamışlar. Yeşilsalkım yutkunarak dolaptan uzaklaşmış. Onun bu davranışı karşısında ekmekler solucanlara dönüşmüş. O sırada ocak başında duran odunlar dile gelmiş: *Güzel kız, sakın bizi yeme!* diye bağışmaya başlamışlar. Açlıktan midesi kazınan Yeşilsalkım, hemen odunlardan birini alıp dişlemiş. O anda odun, yumuşacık, sıcacık bir somun ekmeğe dönüşmüş. Yeşilsalkım, o ekmekle bir güzel karnını doyurmuş.

Sonra mutfaktan çıkmış. Avluyu geçip karşıdaki merdivenlere tırmanmış. Birinci kattaki balkona ulaştığında avluya açılan yirmi tane oda kapısıyla karşılaşmış. Kapıların hepsi de aralıkmış. Odaları birer birer gezmeye karar vermiş. Odalar değerli eşyalarla döşeliymiş. Ama her şey kir pas içindeymiş. Eşyalar, üzerlerini saran örümcek ağlarıyla ürkü verici bir görünüme bürünmüş.

Yeşilsalkım, aralık kapılardan başını içeriye uzatarak odalara hızla göz atmış. İçinde erkek ölüsü bulunan adayı arıyormuş. Birinci katta aradığını bulamayınca ikinci kata çıkmış. Oradaki odaların kapıları kapalıymış. Yeşilsalkım, ilk kapının tokmağını yavaşça çevirip içeriye göz atmaya yeltenmiş. Ne var ki kapıyı açmasıyla kapaması bir olmuş. Çünkü odada yılanlar, çıyanlar kaynaşıyormuş.

İkinci odanın orta yerinde bir havuz varmış. Peri kızları, neşe içinde havuzda yüzüyorlarmış. Yeşilsalkım, kapıdan başını uza-tınca hep bir ağızdan ona seslenmişler: *Yeşilsalkım, Yeşilsalkım, yanımıza gel. Birlikte yüzelim!*

Yeşilsalkım, şaşkınlık içinde peri kızlarına bakarken havuzun üstüne bir sürü Akgüvercin inmiş. Suya batıp çıkarak peri kızla-rıyla şakalaşmaya başlamışlar.

Yeşilsalkım, güvercinleri görünce yüreği hop etmiş. Ama ölüyü araması gerektiğini anımsayınca güvercinlerin de aldatıcı görün-tüler olduğunu anlamış. Yüreğine su serpilmiş. Hemen yandaki odanın kapısından başını içeriye uzatmış. Gördükleri karşısında gözleri kamaşmış. Çünkü odanın içi, bin bir renkli çiçeklerle bezenmiş, yemyeşil bir çayır gibiymiş. Yaban gülleri, papatyalar, gelincikler, kır menekşeleri, ballıbabalar, mineler... Tüm çiçekler

birden dile gelmiş: *Yeşilsalkım, Yeşilsalkım, yanımıza gel, yanımıza gel!..*

Yeşilsalkım kapıdan girip çayırkların üstüne uzanarak, çocukluğunda yaptığı gibi, bir uçtan bir uca yuvarlanmak isteğiyle dolup taşıyormuş. Ama bunu yapmamış.

Yandaki oda ise yeni doğmuş bebeklerle doluymuş. Hepsi de *Ingaa, ingaa! Yeşilsalkım beni kucağına al. Beni sev, beni besle!* diye bağrışıyorlarmış. Yeşilsalkım, odaya girip bebeklerin her birini kucağına alarak sevip okşamak, koklayıp öpmemek için kendini zor tutmuş.

Öteki oda kapısından içeriye doğru başını uzattığında bin bir çeşit yemeklerle donatılmış, görkemli bir sofraya karşılaşmış. Sofrada en sevdiği yemeklerle meyveler, tatlılar varmış. Yeşilsalkım'ın ağzı sulanmış. Ama yutkunarak oradan ayrılmayı da başarmış.

Bir başka odanın kapısından içeriye doğru başını uzattığında, gül bahçesinde gezinen, yakışıklı bir delikanlıyla karşılaşmış. Genç adam, Yeşilsalkım'ı görünce kollarını açarak *Bana gel Yeşilsalkım, kollarıma atıl. Ben sevgilin Akgüvercin'im!* diye seslenmiş.

Yeşilsalkım, odalardaki tüm görüntülerin büyücü kraliçenin tuzağı olduğunu bildiğinden o odaya da girmemiş.

Odanın biri kedilerle doluymuş. Onlar da Yeşilsalkım'ı yanlarına çağırılmışlar. Sonra ötücü kuşlarla dolu bir oda çıkmış karşısına. Kuşlar, en güzel ötüşleriyle Yeşilsalkım'ı içeriye davet etmişler.

Yeşilsalkım, ilk odadaki yılan, çıyan görüntülerinin onu korkutup saraydan kaçırmak için oluşturulduğunu düşünmüş. Ondan sonraki tüm tuzaklar, kendisinin ilgi alanına giren görüntülermiş. Çayırılar, çiçekler, bebekler, kediler, yemekler, kuşlar ve yüzme sevgisi, yakışıklı prens ve onu etkileyecek her şey odalarda önüne serilmiş.

Böyle böyle, bunları düşünerek otuz sekizinci odanın kapısına varmış. Başını içeriye uzattığında tepeden tırnağa sarsılmış. Çünkü bu odada ana babası oturuyormuş. Onu görünce ikisi de ayağa kalkıp ellerini uzatmışlar. *Yeşilsalkım, yanımıza gel, demişler. Seni çok özledik. Üstelik senden hiçbir haber alamadığımız için meraktan öleceğiz. Haydi gel, seni bağrımıza basalım!*

Bunu dedikten sonra Yeşilsalkım'a doğru yürümeye başlamışlar. Yeşilsalkım, ana babasının kollarına koşmamak için kendini zor tutmuş.

Oradan ağlayarak kaçıp otuz dokuzuncu kapıya varmış. Odanın orta yerinde, insan başı kadar bir taş duruyormuş. Yeşilsalkım

kapıyı aralar aralamaz taş dile gelmiş. *Yeşilsalkım, Yeşilsalkım, ben sabır taşıyım, demiş. Sevgiline kavuşmak için başına gelen her şeyi bana anlat. Ben de sana Akgüvercin'in yerini söyleyeyim. Kendisi büyüünün bozulması için yanına gitmeni bekliyor. Haydi gel, içini dök bana.*

Yeşilsalkım bir an duraklamış. 'Acaba sabır taşının dedikleri gerçek olabilir mi?' diye düşünmeye başlamış. İçinden 'Beni beklemekte olan sevgilimin yerini söyleyecek. Odaya girmeliyim,' diye geçirirken, kulağına Ulu Kadın'ın su şırıltısını andıran sesi dolmuş.

Yeşilsalkım, sakın sabır taşına kanma! Oradan çabuk ayrıl. Ölü-yü aramayı sürdür.

YALNIZ SARAY'DAKİ KIRKINCI ODA

Yeşilsalkım korkuyla oradan ayrılıp kırkinci kapıya varmış. Kapı kilitliymiş ama anahtar kapının üstündeymiş. Yeşilsalkım, anahtarı kilidin yuvasında şöyle bir çevirip kapıyı itelemiş. O anda kapı ardına kadar açılmış.

Yeşilsalkım ürküyle bir adım geri sıçramış. Çünkü odanın orta yerinde, şehzade giysilerine bürünmüş bir erkek yatıyormuş. Ayaklarında has deriden yapılmış, kırmızı çizmeler bulunan adamın yüzü, bembeyaz güvercin tüyleriyle kaplıymış.

Yeşilsalkım'ın yüreği duracak gibi olmuş. Sonra kendini toparlayıp içeriye girmiş. Önce varıp adamın elini tutmuş. El, buz gibiymiş. Ama adamın nabzı, varla yok arası atıyormuş. Yeşil-

salkım, adamın yarı ölü de olsa halen yaşamakta olduğunu anlayınca pek sevinmiş.

Yüzünü görmek için güvercin tüylerini üfleyerek dağıtmak istemiş. Ama bunu yapmamış. Çevreye şöyle bir göz attığında, odanın dört bir yanına dağılmış olan güvercin tüylerini görmüş. Hemen ayağa kalkmış. Tüyleri eşeleyerek teker teker incelemeye girişmiş.

Çok geçmeden aradığını bulmuş. Tüylerin arasında, geçmişte Akgüvercin'in ayağına bağladığı, pembe ipek ibrişimden yapılmış bağcık duruyormuş. O zaman, yerde yarı ölü halde yatan kişinin sevgilisi olduğunu anlamış. Hemen geçmişte karşılaşmış olduğu ikiz güvercinlerin sözleri gelmiş aklına. Büyünün bozulması için ölünün başucunda duran dua kitabını kırk gün boyunca okuması gerektiğini hatırlamış.

Ben yine dayanamayıp babaannemin konuşmasını böldüm. "Babaanneciğim," dedim, "çok merak ediyorum, prens gerçekten kırk günün sonunda büyüden kurtulup ayağa kalkacak mı?"

"Oğlum," dedi babaannem, "sen çocukluğunda masal analardan masal dinleme olanağı bulamadın. Bu yüzden de masal dinleme kurallarını bilmiyorsun. Masal anaları sözünü kesen dinleyi-

cilere çok kızarlardı. Öyle ki bazıları o kişiyi odadan dışarı çıkarırdı. Sadece masal anası kızmaz, masalı dinleyenler de senin gibi boşboğazı susturmak için üstüne yürürlerdi. Biraz sabırlı ol.”

“Babaanneciğim, masalın başında ben kendimi masal kahramanı olarak Akgüvercin’in yerine koymuştum ya!” dedim.

“Eeee?”

“Akgüvercin’in çektiklerinden çok etkilendim. Bir ayak önce büyüünün bozulmasını, iki sevgilinin kavuşmasını istiyorum. Bunun için sabırsızlanıyorum.”

“Seni çok bilmiş seni!” dedi babaannem. “Her şey hemen olup bitsin istiyorsun. Ama masalda öyle olmuyor. Yeşilsalkım ile prensin çileleri, büyüünün bozulmasıyla hemen dolmuyor. Onları daha pek çok zorluk bekliyor.”

“Çabuk anlat öyleyse,” dedim ben de. “Meraktan çatlarsam çok üzülürsün.”

ODANIN ORTA YERİNDE YATAN ÖLÜ DİRİLECEK Mİ?

Gerçekten de ikiz güvercinlerin söylediği gibi, yerde yatan yarı ölü adamın başucunda, yaldızlı kapağıyla göz kamaştıran bir kitap duruyormuş. Yeşilsalkım, ölçsüz bir istek ve coşkuyla kitabı açmış. Ne var ki sayfayı dolduran garip harfleri görünce Yeşilsalkım'ın coşkusu sönmüş. Yüreğini kara kaygılar sararken birden yazılar kımıldayarak evrilip çevrilmeye başlamış. Tılsımlı kitaptaki yazılar sonunda Yeşilsalkım'ın bildiği dile dönüşmüş. O da sevinçle kitaptaki duaları gürül gürül okumaya girişmiş.

Kitabı, kırk gün boyunca, sadece kuru ekmek ve suyla karnını

doymak, bir de tualete gitmek için elinden bırakmış. Arada bir de banyo yapmak için alt kata iniyormuş. Çabuk çabuk yıkayıp paklanıyor, saçlarını tarayıp bohçasındaki temiz giysileri giyerek hemen prensin yanına dönüyormuş.

DİLENCİ DİLLO'NUN ÇEVİRDİĞİ DOLAPLAR

Kırkinci gün sona ermek üzereyken, Yeşilsalkım, sevgilisi canlandığında kendisini kir pas içinde görmesin diye, o gün yine yıkanmak üzere alt kata inmiş. Avluya vardığında sarayın ana kapısından girmekte olan bir kızla karşılaşmış.

“Sen de kimsin? Kuşların uçmadığı, kervanların geçmediği bu dağ başında ne işin var?” diye sormuş kıza.

Kara bir maşayı andıran kız, arsız arsız gülmüş.

“Benim adım Dillo,” demiş. “Dilenciyim. Karamuk kralı oğlunu evlendiriyormuş. Uzak yakın tüm krallar, şahlar ve padişahlar, hanlar, sultanlar, bu düğüne davetli. Düğünlerde dilencilere gün doğar. Yiyip içip eğlenirken insanların yürekleri yumuşar. Biz de böylelerine avuç açıp acındırıcı sözler söyleyerek cebimizi doldururuz. Kafile halinde Karamuk ülkesine gidiyorduk. Dağın eteğindeki dere başında mola verip geceledik. Çok

yorgundum. Bizimkilerin gürültüsünden uzak, kuytu bir yerde uykuya daldım. Sabah uyandığımda kafilenin beni unutup yola düzülmüş olduğunu anladım.

Buralarda yol iz bilmem. Aç susuz, kurda kuşa yem olacağımı düşününce ödüm koptu. Çevrede, yardım isteyebileceğim birilerini aramaya çıktım. Gide gide bu saraya ulaştım. Açım, susuzum, kimsesizim... Ne olur beni kovma! Kulun kölen olurum. Bir dilim ekmek ve bir tas sudan başka sana yüküm olmaz.”

İyi yürekli Yeşilsalkım, dilenci kıza pek acımış. Hemen odun kümesinden odun çekip “Al bunu dişle,” demiş.

Dilenci kız, biraz bozulmuş ama yine de söyleneni yapmış. Dişlediği odun, birden sıcacık ekmeğe dönüşmüş. Yeşilsalkım ona su içmesi için çeşmeyi de göstermiş. Bu arada kırk gündür yalnızlıktan bunaldığı için başına gelenleri dilenci kıza anlatarak sıkıntısını paylaşmak istemiş. Ayaküstü, Akgüvercin’le yaşadığı tüm serüveni ona aktarmış.

En sonunda, “Bugün çilem doluyor,” demiş Yeşilsalkım. “Tılsımlı dua kitabını bitirmek üzereyim. Bunu başardığımda büyü bozulacak. Prensime ayağa kalkacak. Muradımıza ereceğiz. Şimdi ben yıkanıp paklanacağım. Saçlarımı tarayacağım. Üstüme bugün için sakladığım, en alımlı giysimi giyeceğim. Prensime büyü-

den kurtulup da derin uykudan uyanınca beni en güzel halimle görmeli... Sen beni avluda bekle. İşim bitince birlikte yukarıya çıkarız. Ben kitabı bitirirken sen de yanımda oturursun. Sonra seni prensle tanıştırdım. Saraya gelin olduğumda seni de yardımcı olarak yanıma alırım.”

Dilenci kız, Yeşilsalkım yıkanmaya girer girmez, bir solukluk sürede kırkinci odaya gitmiş. Okuma yazması yokmuş ama yine de dua kitabını eline alıp sayfalarını çevirmeye başlamış. Kısa bir süre sonra birden, ölü gibi yatmakta olan prens, zangır zangır titreyerek ayılmış. Dilenci kız pek korkmuş ama zihninde kurduğu planın etkisiyle korkuyu tezden savmış. Hemen varıp ellerini prensin omuzlarına koymuş. Onu okşayıp öperek titremesini yatıştırmaya girişmiş.

Çok geçmeden prensin titremesi durmuş. Gözlerini açarak merakla çevreye bakınmış. Çünkü belleği henüz açılmamış. O anda sadece, büyücü kraliçe tarafından büyülenişini anımsayabiliyor-muş. Ancak güvercin halindeyken yaşadıklarını, hele hele Yeşilsalkım'a olan aşkını hiç anımsayamıyormuş. Dilenci Dillo, onun bu halini anlayınca hemen kendisine yardım etmeye girişmiş.

“Prensım, ben güvercin halinle sana aşık olup büyü'nün bozulması için buralara kadar gelen Yeşilsalkım'ım. Başucunda kırk

gündür Şu dua kitabını okuyorum. Beni ve aşkımızı unutmuş olamazsın. Düşün bakalım. Büyüün bozulması uğruna başımıza gelenleri anımsamaya çalış. Birlikte yaşadığımız tehlikeli serüvenleri düşün...”

Prens belleğini zorluyormuş ama bu çabası boşa gidiyormuş. O günlerle ilgili anılar sanki kara bulutların ardına sinmiş gibiymiş. Dillo ise durmadan Yeşilsalkım’dan öğrendiklerini ona anlatıyormuş. Prensın belleği böylesine karanlıkken, birden yüreği ıpılık olmuş. Sonra içine sevinç yayılmış. O anda, Yeşilsalkım adında bir kıza aşık olduğunu sezinlemeyi başarmış. Bu sezgiyi pekiştirip daha bir netleştirmek için Dillo’ya sorular sormaya başlamış.

“Demek sen benim tüm varlığımla aşık olduğum Yeşilsalkım’sın! Güvercin halime bakmadan bana aşık oldun. Büyünün bozulması için de akıl almaz çilelere ve tehlikelere göğüs gerdin. Bin bir zorluğa katlanarak buraya gelip başucumda kırk gün dua kitabını okudun, öyle mi?”

“Elbette prensim,” demiş dilenci Dillo. “Her şey dediğin gibi oldu. Güvercin halinle sana aşık oldum. Bu uğurda ailemden koptum. Büyünün bozulması için...”

Prens, ölçüsüz bir coşkuyla kıza kollarını uzatmış. “Beni,

aşkınla büyüden kurtardığın için teşekkür ederim. Seni kral babama götüreceğim. Sarayımızda kırk gün kırk gece düğün kurulacak. Sadece yüreğimin değil, tahtımın da kraliçesi olacaksın,” demiş. Ancak bu sözleri söylerken, kızın çirkinliğini görmemek için bakışlarını çevrede gezdiriyormuş.

Dilenci Dillo, hemen prensin kollarına atılmış. Tam öpüşürlerken Yeşilsalkım kapıda belirmiş. Neye uğradığını anlayamadığı için bu görüntüyü de büyücü kraliçenin bir tuzağı olarak algılamış.

Ama kendini tutamayıp ölçüsüz bir sevinç ve coşkuyla prene doğru koşmuş. “Sevgilim, Akgüvercin'im, o kız dilenci,” demiş. “Ona neden sarılıyorsun? Onu neden öpüyorsun? Ben Yeşilsalkım'ım. Bana sarıl, beni öp.”

Prensın yanına varıp onunla kucaklaşmak istemiş. Ama bakışları kanlı katilleri andıran dilenci Dillo, ona öyle bir bağırılmış ki!

“Sakın bize yaklaşma! Haddini bil. Karşında yüce bir prens ve onun nişanlısı duruyor. Sen ise yoksul bir dilencisin.”

Bu sözleri söylerken, prens Yeşilsalkım'ı açık seçik göremesin diye fırlayıp başındaki yazmayı yüzüne dolamış. “Bir daha prensimin yanında, yüzün açık durmayacaksın. Senin gibi çirkin bir köle ile yüz yüze gelmeyi prensim hiç hak etmiyor,” demiş.

Yeşilsalkım, yüzündeki yazmayı yere çalarak yeniden preneşe koşmuş.

“Akgüvercin'im, prensim, ben Yeşilsalkım'ım. Sevgilin...”

Dillo onun üzerine pars gibi atılmış. Uzun tırnaklarıyla rastgele Yeşilsalkım'ın bedenini tırmalayıp saçlarını yolmaya başlamış. Yeşilsalkım, acı içinde kıvrılırken prens araya girmiş.

“Sevgili nişanlım, bu genç kız kim? Onu neden acımasızca dövüyorsun?” demiş.

Dilenci Dillo, prensin sorusunu soluk soluğa yanıtlamış. “Sevgili prensim, soylu nişanlım, bu kız benim hizmetçim. Senin başucunda kırk gün dua okurken o da bana can yoldaşı oldu. Kendisi yarım akıllının biri. Hep bir prensle evlenme düşleri kurar durur. Seni görünce aklı karıştı. Kendini benim yerime koymaya kalkıştı,” demiş.

Prens, yüzü gözü kan içinde, saç başı darmadağın bir halde acıyla kıvranan Yeşilsalkım'a şöyle bir göz attıktan sonra Dillo'ya dönmüş.

“Keşke köleni acımasızca dövmeseydin,” demiş. “Ben şiddetten hiç hoşlanmam. Ailem de hoşlanmaz. Bir daha çevrene karşı böyle saldırgan olma. Kral babam ve annem, kötü bir kıza aşık olduğuma inanırlarsa bizi ayırmaya kalkışır.”

Dillo bu sözleri duyunca hemen Yeşilsalkım'ı yerden kaldırmış. Ondan özür dilemiş. Sonra kulağına eğilerek şu sözleri söylemiş: “Eğer prens benden bir kötülük gelmesini istemiyorsa sesini çıkarma. Kesinlikle kimliğini açıklama. Yoksa prensi dişlerim ve tırnaklarımla parçalarım. Sana yaptıklarım hiçbir şey değil. Çok da iyi bıçak kullanırım. Benimle iyi geçinmek zorunda olduğunu hiç unutma.”

Prens ise bir ayak önce ailesine kavuşmak için sabırsızlanıyormuş. “Haydi sevgilim, köleni terbiye etmeyi bırak da hemen yola çıkalım,” diyerek Dillo'nun elinden tutup oda kapısına yönelmiş. Yeşilsalkım'ın yanından geçerken de, “Haydi, sen de bizimle geliyorsun. Peşimize takıl,” demiş.

Üçü birlikte yola koyulmuşlar. Dillo, prensten uzak tutmak için, Yeşilsalkım'ın on adım arkalarından gelmesini istemiş. Bir süre yaya olarak yol almışlar. Sonra bir yol kavşağında deve kervanına rastlamışlar. Prens kervan başını selamladıktan sonra, “Ben Mutlucanlar kralının oğluyum. Yanımda hiç param yok. Ancak en kısa sürede başkente gidip kral babamla kraliçe anama kavuşmam gerek. Senin kervanına katılabilir miyiz?” demiş.

Kervan başı, “Kralımızın oğlu, kara yürekli kraliçe tarafından büyülenip güvercine dönüştürülmüştü. Sen kralın oğlu olamaz-

sın. Beni kandırmaya kalkışma!” diye çıkmış.

Prens, “Doğru söylersin. Ama artık büyü bozuldu. Bana inanmazsan olup biteni nişanlıma sor,” demiş.

Dilenci Dillo hemen söze girmiş. Yeşilsalkım'dan öğrendiği tüm serüveni bir solukta anlatmış. Büyünün bozulması için onun başucunda nasıl kırk gün dua kitabı okuduğunu birkaç kez dile getirmiş. Sonra da sarayda kurulacak olan kırk gün kırk gecelik düğünü anlatmaya girişmiş. Kervan başı şaşırıp kalmış.

“Madem öyle, katılın kervana,” demiş. “Ben de hemen şimdi, kervandaki en hızlı atla en gözü pek ulağımı saraya göndereceğim. Haberci, prensin büyüden kurtulup saraya dönmekte olduğunu krala müjdeleyecek. Kralımız kim bilir nasıl sevinecek! Bu müjde karşılığında ulağa vereceği armağanları şimdiden merak etmeye başladım. ”

KERVAN DAVULLU ZURNALI ŞENLİKLERLE KARŞILANIYOR

Kervan prensin ülkesine yaklaştığında, karşılarında beliren, elleri bayraklı, tabur tabur askerle davullu zurnalı insanlar, “Prensimiz çok yaşa!” diye bağrışarak kervanın çevresini almışlar. Çok geçmeden, kral ve kraliçeyi taşıyan görkemli araba da kervana ulaşmış. Sonra sarmaş dolaş kucaklaşmalar ve sevinç gözyaşları, kahkahalar birbirine karışmış...

Saraya ulaştığında prens başından geçenleri ana babasına anlatmış. Kendisine kuş haliyle aşık olarak büyüden kurtulmasını sağlayan genç kızı, yani Dillo’yu tanıştırmış. Kraliçe, Dillo’yu görünce hoşnutsuzlukla kaşlarını çatmış. O sırada gözü,

kapı ağzında saygıyla dikilip duran Yeşilsalkım'a takılmış.

“Kızım sen kimsin? Neden yüzünü tülbentle örtüp duruyorsun?” diye sormuş.

Dillo hemen pars gibi atılmış. “Kraliçem, o benim kölem. Kölelerin, aile içinde de olsa yüzlerini örtmeleri gerekir. Benim ülkemde adet böyledir,” demiş.

Kraliçe yine de merakını yenemeyip kızı yanına çağırılmış. Tülbendi kaldırıp yüzüne bakmış. Yeşilsalkım'ın güzelliği karşısında adeta dili tutulmuş. Dışa vurmasa bile içinden *Sevgili oğlum kömür çuvalını andıran bu kıza aşık olacağına keşke köle kıza aşık olsaydı. Gelinimiz o olmalıydı,* diye geçirmiş.

Dillo, kraliçenin bu düşüncelerini sezinleyince pek öfkelenmiş. Hemen söze girerek prensin büyüden kurtulması için gösterdiği özverileri ve büyük aşkını, Yeşilsalkım'dan öğrendiği şekilde anlatmaya başlamış. Bunun üzerine kraliçe susmak zorunda kalmış.

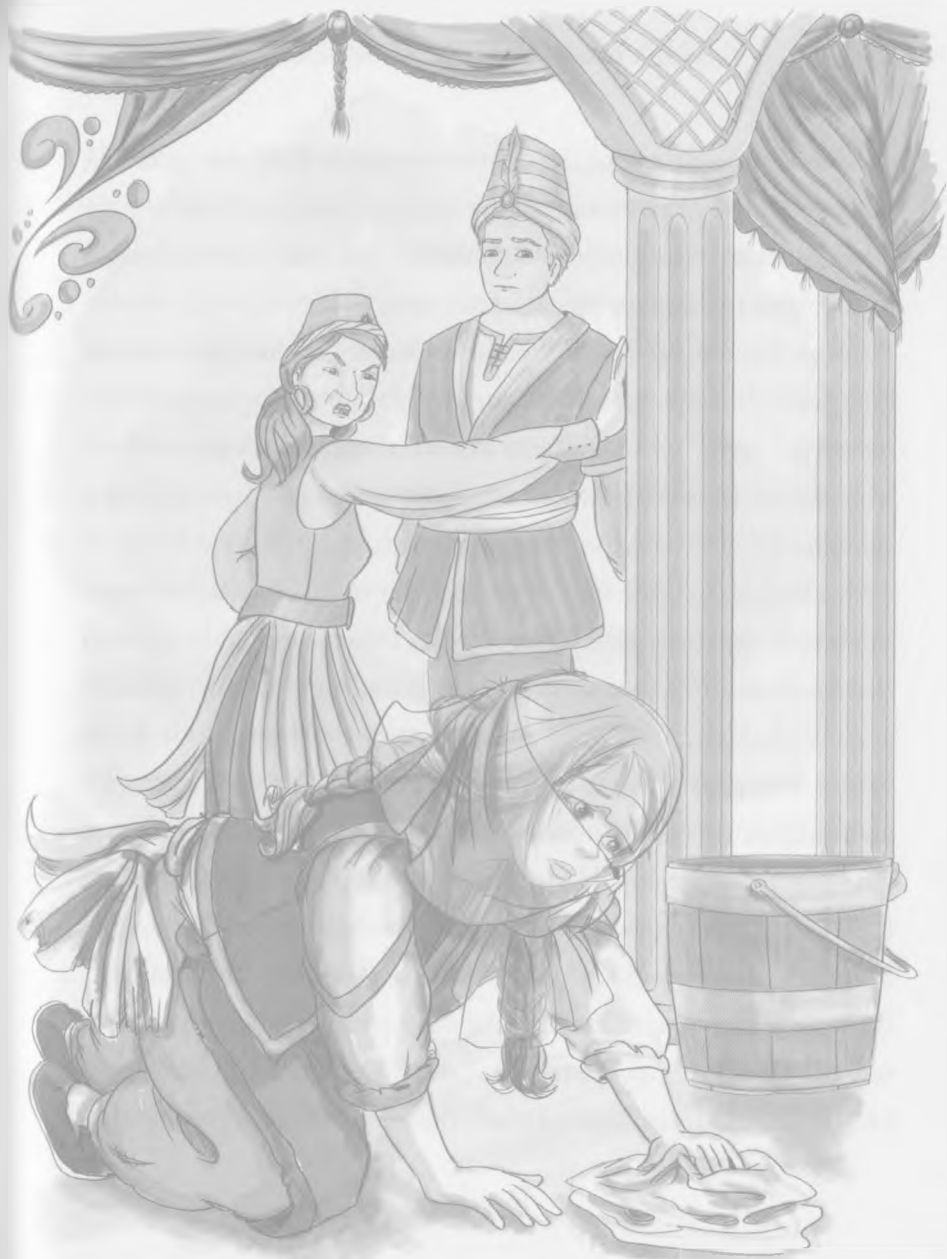
Kırk gün kırk gece düğün kurulmuş. Prens, dilenci Dillo ile evlenmiş. Dillo düğünden sonra daha bir kötüleşmiş. İki bir Yeşilsalkım'ı odasına çağırıp “Eğer gerçekleri tek bir kişiye bile söylersen prensi gece yatakta yorganla boğarım. Herkes onu kendiliğinden öldü sanır. Babam bu işleri çok iyi bilirdi. Bana da

öğretmişti. İnan bana, çeneni kapamazsan dediğimi yaparım!” diyerek gözdağı veriyormuş.

Yeşilsalkım, canından çok sevdiği prenze zarar gelmemesi için sonsuza dek susmaya kararlıymış. Ancak Dillo'nun yaptığı eziyetlere dayanmakta da çok zorlanıyormuş. Hem uğruna onca çile çektiği aşkını yüreğine gömmek hem de Dillo'nun işkencelerine tek söz etmeden sabırla katlanmak, yaşam sevincini söndürüyormuş.

Preneze gelince, Dillo'yu o da sevmiyormuş. Ama büyüden kurtulması için yaptıklarını düşününce kendini ona karşı borçlu sayıyormuş. Üstelik ikide bir gözü Dillo'ya hizmet etmekte olan Yeşilsalkım'a kayıyormuş. Yüzünü tam olarak göremese de, kızın hali havası onu etkiliyormuş. Bazen onunla karşılaştıkça eski bir dostla karşılaşmış gibi yüreği hop ediyormuş. Yazık ki hala, güvercin olarak yaşadığı dönemleri açık seçik anımsayamıyormuş.

Bir sabah Yeşilsalkım, Dillo'nun yatak odasında yerleri siliyormuş. Prenz odaya girmiş. Dillo, kahvaltı masasında keyif yaptığı için odada ikisinden başka kimse yokmuş. Yeşilsalkım, yüzü yarı örtülü olarak döşemeyi silerken, bir an prensin içi apaydınlık olmuş. Çünkü burnuna, Yeşilsalkım'ın saçlarından ve bedeninin-

den yayılan kokular dolmuş. Prens bu sırada Yeşilsalkım'ın sağ elinin yüzük parmağında, pembe ipek iplikten yapılmış bağcığı görmüş. Belleğinde garip bir dalgalanma belirmiş. Geçmişle ilgili bazı gelgitler yaşamaya başlamış.

Ancak kapıda beliren Dillo, belleğindeki canlanmayı anında karartmış. “Sevgili prensim, hizmetçime bir buyruğun varsa bana söyle. Senin gibi bir soylu kişi kölelerle yakınlaşmaz. Böylelerinin ne yapacağı belli olmaz. Allah korusun!” diyerek prensi çekiştire çekiştire odadan dışarıya çıkarmış.

Prens allak bullak bir haldeymiş. Dillo onun, geçmişi anımsamasından öylesine korkuyormuş ki! Dikkatini dağıtmak için hemen karşısına geçmiş. “Haydi sevgilim, giyin de beni limana götür. Uşakların dediğine göre, dün oraya büyük bir Hint gemisi yanaşmış. Geminin içi bin bir renkli Hint kumaşları, göz alıcı takılar, türlü türlü baharat ve tütsülerle doluymuş. Canım alışveriş yapmak istiyor. Kumaşlar ve takılar, ülkemizin varsil kadınları tarafından seçilmeden gemiye ulaşmalıyım,” demiş.

Prensın tedirginliği sürüyormuş. Ama yine de Dillo'nun gönünü almaktan kaçınmamış. “Bizim o gemiye gitmemiz doğru olmaz. Ben iki gün sonra ülkemın ileri gelen işadamlarıyla Hindistan'a gideceğim. Onlarla birlikte Hint mallarını inceleyip

alışveriş için bağlantılar kuracağız. Bildiğin gibi, bizde altın madenleri var. Onlar ise altını işleyip göz alıcı takılar yapan ustalara sahipler. Altınımızı Hintlilere satabilirsek ülkem için çok iyi olacak. Hindistan'dan sana istediğin her şeyi getiririm. Var git, istek listeni hazırla,” demiş.

Dillo pek sevinmiş. Liste hazırlamaya sabrı olmadığından, hemen istediklerini sayıp dökmeye başlamış. “Altın bilezikler, yüzükler, küpeler, gerdanlıklar, kemerler... Bir de prenseslere layık bir taç istiyorum. Üstünde, annenin tacındaki gibi parıltılı taşlar da olmalı. Sonra renk renk ipek kumaşlar istiyorum. Prens olduğum için bir giydiğimi bir daha giymemem gerekir. Haa, gözlerime sürme, kaşlarıma rastık, saçlarıma da en iyisinden kına almayı da unutmamalısın!”

Prens, onun isteklerini liste halinde kağıda yazıyormuş. Ama bu işi yaparken bile akıllı, Yeşilsalkım'ın parmağında gördüğü, pembe ibrişimden yapılma yüzükteymiş...

İyi kalpli prens, başta ana babası olmak üzere saraydaki herkese Hindistan'dan ne istediklerini sormuş. Onun bu davranışı, tüm saray halkını pek hoşnut kılmış. Zaten sadece sarayda yaşayanlar değil, tüm ülke halkı prensi çok seviyormuş. Ama eşi Dillo'dan hiç kimse hoşlanmıyormuş. Yaşlı kadınlar, “Prensimize yazık

oldu. Asık suratlı kara maşa gelin, ona hiç layık değil. Ama yazgı iştel..” diyerek ahlanıp vahlanıyorlarmış.

Kral ve kraliçe de Dillo’yu hiç sevmiyorlarmış. Ama evlat hatırına duygularını dışa vurmaktan kaçınıyorlarmış.

Yolculuk günü geldiğinde prens, tam saraydan ayrılacakken, Dillo’nun hizmetçisine, Hindistan’dan ne istediğini sormamış olduğunu anımsamış. Hemen kızı çağırtmış ve “Ben Hindistan’a gidiyorum. Dönüşte herkese bir armağan getireceğim. Sen de bir şey isteyebilirsin,” demiş.

Yeşilsalkım, olanca içtenliğiyle, “Sizin sağlıklı gidip sağlıklı dönmenizden başka bir dileğim yoktur prensim,” demiş. Yeşilsalkım bu sözleri öylesine yürekten söylemiş ki prensin yüreği yine pır pır etmeye başlamış. Çünkü saray halkından hiç kimse, onun için böyle dua etmemiş. Hatta ana babası bile...

Prens sormadan duramamış. “Neden benim için dua ediyorsun? Yoksa başıma bir şey mi gelecek?”

Yeşilsalkım, “Bu tür uzak deniz yolculuklarında korsanlar gemilerin yollarını kesip soygun yaparlar. Yolcuları da köle pazarlarında satarlar. Allah sizi korusun,” demiş.

Prens onun bu sözlerinden pek etkilenmiş. “Sen bir hizmetkar-

sın. Bunları nereden biliyorsun?” diye sormuş.

Ama Yeşilsalkım'ın prensi yanıtlamasını Dillo engellemiş. “Babam bana bu kızı köle pazarından almıştı. Eğer yalan söylemiyorsa ailesiyle bir gemide yolcuymuş. Korsanlar gemiyi yağmalamış, bunu ve ailesini de esir pazarında satmışlar,” demiş.

Prensın içi burkulmuş. “Dilerim benim başıma böyle bir felaket gelmez. Duana teşekkür ederim. Ancak sana bir armağan getirmek istiyorum. Ne istersen söyle,” demiş

Yeşilsalkım sonunda dayanamamış...

YEŞİLSALKIM HİNDİSTAN'DAN SABİR TAŞI İSTİYOR

“Siz bana koyun kellesi büyüklüğünde bir taş getirin,” demiş ve prens onun isteğini de armağan listesine yazıp yola çıkmış.

Bir ay süren bir yolculuktan sonra prensin kafilesi Hindistan'a ulaşmış. Tüccarlarla birlikte birkaç ayda işleri yoluna koymuşlar. Daha sonra prens, başta Dillo'nun listesindeki mallar olmak üzere, saray halkının tüm istediklerini satın almış. Her şey gemiye yüklenmiş. Gemi limandan ayrılmış. Ancak daha açık denize ulaşmadan deniz dibinde yığılmış olan kum tepelerine

takılıp kalmış. Herkeste bir korku bir telaş!..

Kaptan yolcuları güverteye toplamış. “Ey yolcular! Gemimle yıllardır bu yoldan gelip giderim. İlk kez başıma böyle bir olay geliyor. Bence bu işte bir uğursuzluk var. Gemime çalıntı mal koyan oldu mu?” diye sormuş.

Yolcular onu bir ağızdan yanıtlamışlar. “Mallarımızın hepsi anamızın ak sütü gibi helaldir. Çalıntı ya da yalan dolanla elde edilmiş tek bir mal bile yoktur.”

“Acaba içinizden biri ev halkının Hindistan’dan istediği bir armağanı almayı unuttu mu?” diye sormuş kaptan.

Herkes birbirinin yüzüne bakmış. Tam o anda prens, Yeşilsalkım’ın istediği sabır taşı almadığını anımsamış. Hemen kaptanın yanına gitmiş.

“Ben, saray halkından birine buradan bir armağan almaya söz vermiştim. Ama o armağanı satın almayı unuttum,” demiş.

“Hah işte!” demiş kaptan. “Verdiğin sözü tutmadığın için gemi karaya oturdu. Şimdi sizi, kayıkla limana geri göndereceğim. Unuttuğunuz armağanı alıp gelin. Bakalım geminin yolunu kesen kum yığınlarını aşabilecek miyiz?”

Prens, kölelerin kürek çektiği kayıkla limana geri dönmüş. Çarşıya gidip sabır taşı satın almak istemiş. Ancak bir türlü bula-

mıyormuş. Sonunda yaşlı bir adam, “Baharatçılar çarşısında Çukur Han vardır. Sabır taşı sadece orada satılır,” demiş. Sonra prensi tepeden tırnağa süzerek şu soruyu sormuş. “Giyim kuşamınızdan, halinizden davranışınızdan anladığım kadarıyla siz anlı şanlı bir kral evladısınız. Bir prensin sabır taşıyla ne işi olur merak ettim,” demiş.

“Sabır taşını kendim için aramıyorum. Eşimin hizmetçisi istemişti de,” diye cevap vermiş Prens.

Ak sakallı adam, “Vah zavallı kadın!” demiş. “Anlaşılan tüm dertlerini kimselere diyemeyip içine attı. O dertler kim bilir yüreğinde ne denli derin ve onulmaz yaralar açtı. Haydi hemen gidip sabır taşını alın. Hizmetçi de dertlerini bu taşa söyleyip iç sızılarını dindirmeye çalışsın.”

Prens, Çukur Han’a gidip sabır taşını satın alarak gemiye dönmüş. Çok geçmeden güçlü bir rüzgar çıkmış. Yelkenler şişmiş, gemi harekete geçmiş. Kısa sürede kum yığınlarından kurtulup denize açılmış.

Prens yol boyunca hem kaptanın deneyimlere dayalı inancını hem de köle kızın sabır taşına neler anlatacağını düşünüp durmuş.

Saraya döndüğünde bayram sevinciyle karşılanmış. Dillo, aylardır ayrı kaldığı eşinin yüzüne bile bakmadan hemen arma-

ğan balyalarına saldırmış. Prensın aldıklarını birer birer ortaya çıkarmış. Kumaşları yatağın üstüne yaymış. Sonra her birini giysi gibi üstüne tutarak ayna karşısında salınmaya koyulmuş. O iş bitince takıları denemiş...

Prens, onun bu açgözlü tutumundan öyle bir tiksinişmiş ki! İçten içe *Allahım, ben bu kıza nasıl aşık oldum?* diye söylenirken sorunun yanıtını yine kendi vermiş...

PRENS KUŞ BEYİNLİ Mİ?

“İnsanlar, akılı kıt kişilere kuş beyinli derler. Demek ki ben de kuş halimle pek akılsızmışım. Yoksa böyle birine aşık olur muydum?”

Herkesin armağanını verdikten sonra sıra Yeşilsalkım'ın armağanına gelmiş. Prens onu salona çağırtmış. Armağanını verirken “Senin sabır taşına dökcek ne derdin var, a kız!” demiş.

Yeşilsalkım, “Taa, Hindistan'larda beni anımsayıp da sabır taşını getirdiğiniz için teşekkür ederim,” demiş. “Dualarımda hep adınızı anacağım. Sağ olun prensim. Derdimi ne siz sorun ne de ben söyleyeyim. Çektiğim acıları dağlara anlatsam, çözülüp dağlar olarak yerle bir olurlar. Bakalım sabır taşı dayanabilecek mi?”

Bu sözleri söyleyerek hemen taşı alıp odasına gitmiş. Dillo hala armağanlar içinde debelenmekte olduğundan Yeşilsalkım'ı görecek gözü yokmuş.

Gecenin bir yarısında prens, dürtülmüş gibi uyanmış. Hemen yataktan kalkmış. İpek çarşaf, altın simle işlenmiş ipek gecelikler, kuştüyü yastıklar içinde sere serpe yatarak uyumakta olan Dillo'ya bakmış. O haliyle daha da çirkin görünüyormuş. Prens başını döverek "Ah Allahım, yıllarca büyülü bir güvercin olarak dağ bayır süründüm. Sonra, nasıl oldu bilemiyorum, dışı gibi içi de kapkara olan bu kadına tutuldum. Keşke büyülü bir güvercin olarak kalsaydım da bu kadınla yaşamak zorunda kalmasaydım!" diye söylenerek odadan çıkmış.

Alt kata inmiş. İçindeki yangını söndürmek için bir bardak şerbet içmek istemiş. Mutfağa giderken hizmetkarlar bölümünden geçiliyormuş. Oraya vardığında, odalardan birinden mırıltılar gelmekte olduğunu işitmiş. O yana yönelmiş.

Yeşilsalkım'ın oda kapısı aralıkmış. Mırıltılar buradan geliyormuş. Prens gizlice içeriye bakmış. Dünyalar güzeli Yeşilsalkım'ı görünce tepeden tırnağa ürpermiş. Belleğinde ve yüreğinde yeniden kıpırtılar belirmiş. Sessizce içeriyi gözetlemeye başlamış.

YEŞİLSALKIM KONUŞURKEN SABIR TAŞI ÇATLAYIP PATLAMAYA BAŞLIYOR

Yeşilsalkım, başıyla birlikte yüzünü de örten tülbendi atmış. Hem beline kadar uzanan sırma saçları hem de dolunay gibi parlayan güzel yüzü ortaya çıkmış. Yer yatağının kenarına oturmuş. Önüne de sabır taşını koymuş. Kendinden geçmiş-çesine mırıldanarak taş a dertlerini dökmeye başlamış.

Akgüvercin'le evinin penceresinde tanışmalarını, birbirlerine nasıl aşık olduklarını dile getirmiş. Prensın büyülu bir kuş olduğunu öğrendiğinde nasıl şaşırıldığını anlatmış. Sevgilisini öteki güvercinlerden ayırt etmek için bacağına nasıl pembe ibrişimden bir bağcık taktığını açıklamış. Sıra, aşkı uğruna evinden, ailesin-

den, yurdundan koparak güvercin sevgiliyle nasıl yollara düştüğünü anlatmaya geldiğinde sabır taşı çatırdamaya başlamış.

Yeşilsalkım, Dillo adlı dilenci kızın, prensi kandırarak kendisinin yerine geçmesini dile getirdiği anda sabır taşı öyle bir patlamış ki! Parçaları odanın dört bir yanına dağılmış.

Yeşilsalkım, hüüngür hüüngür ağlayarak "Ey sabır taşı! Sen ki taş halinle çektiklerime dayanamadın! Kara yazgılı Yeşilsalkım bunca derde nasıl dayansın!" demiş.

Prens, Yeşilsalkım'ın dertlerini dinlerken belleği açılmaya başlamış. Kuş halindeyken yaşadığı her şey, an be an gözlerinin önünde canlanıyormuş. Yeşilsalkım adını duyunca da sevgilisini hemen tanımış. Kapıyı itip içeriye dalmış. Özlemlerle varıp Yeşilsalkım'a sımsıkı sarılmış...

O sırada Dillo, aylardır düşleyip planladığı bir şeyi, gerçekleşmiş olarak rüyasında görüyormuş. Kral ile kraliçe, prens tarafından yazlık saraya gönderilmiş. Prens kral olmuş. Kendisi de Mutlucanlar ülkesinin kraliçesi... Taç giyme töreni yapılıyor, halk onun önünde eğiliyormuş. Tam başına, eşi tarafından kraliçelik tacı konulurken birden uyanmış.

Oda kapısından girmekte olan celladı görünce korkuyla titre-

meye başlamış.

Cellat, “Çabuk çık yataktan, hain kadın! Pis kanınla buraları kirletmek istemiyorum!” diye haykırmış.

Dillo, neye uğradığını anlayamamış ama yine de edepsizliği elden bırakmamış. “Sen de kimsin? Ne hakla prensin ve prensesin yatak odasına girip saygısız sözler ediyorsun?” diye bağırmaya başlamış.

O anda prens ve Yeşilsalkım odaya gelmişler. Prens, “Yalan söyleyerek beni kandırdın. Sevgilim Yeşilsalkım'ın yerini alarak saraya yerleştin. Aylardır bana, Yeşilsalkım'a ve de ana babama etmediğin işkence kalmadı. Ölümü hak ettin,” demiş.

Dillo hemen toparlanıp aşağıdan almış. “Prensım, acı bana! Daha çok gencim. Canımı bağışla!” diye yalvarmış.

Yeşilsalkım söze girmiş. “Sevgili prensim, muradımıza ermek için bunca çileyi çekmemiz gerekiyormuş. Onun başını bağışla. Salıver gitsin. Dilenci ailesini bulsun. Onlarla yaşasın. Onun ölümünden bizim elimize ne geçecek?” demiş.

Elinde kelle uçurmaya yarayan kılıçla yatağın yanında beklemekte olan cellat da Yeşilsalkım gibi düşünüyormuş. “Prensım, nişanlınızın yüzü gibi yüreği de apaydınlık besbelli. Bu kara yürekli kadının kanına elimizi bulaştırmayalım. Ancak cezasız da kalmamalı. Ona kırk katırla kırk satır cezasını uygulayalım,” demiş.

Prens, celladın önerisini uygun bulmuş. “Ey yalancı düzenbaz kadın! Söyle bakalım, ceza olarak kırk katır mı istersin, yoksa kırk satır mı?”

Dillo bir an düşünmüş. “Kırk satırla doğranmayı kim ister? Bari kırk katır verin de ailemin yanına gideyim,” demiş.

Dillo sanmış ki prens ona kırk tane katır armağan edecek! Kendisi de katırlardan birine binecek, ötekileri yedeğine alarak tantanayla dilenciler diyarına gidip herkese gösteriş yapacak. Ama yanıldığını tez zamanda anlamış...

Cellat hemen sarayın ahırlarından kırk tane katır seçmiş. Katırları tek sıra halinde art arda dizmiş. Birinin kuyruğunu ötekinin boynuna bağlamış. Son katırın kuyruğuna da Dillo bağlanmış. Cellat, en baştaki katırın sağrısına kamçıyı öyle bir indirmiş ki! Hayvan acıdan delirmiş gibi ileriye atılıp koşmaya başlamış. Arkadaki katırlar da onunla birlikte koşuyorlarmış. En arkadaki katırın kuyruğuna bağlı olan Dillo ise yerlerde sürünü-yormuş. Katır sürüsü kısa sürede gözden kaybolmuş...

Prens, Yeşilsalkım'ın koluna girerek kral ve kraliçenin yanlarına gitmiş. Olup bitenleri ayrıntılarıyla anlatmış. Kral hemen hazineden çok değerli bir yüzük getirtmiş. Yeşilsalkım'ın parmağına

geçirerek iki gencin nişanını ilan etmek istemiş.

Yeşilsalkım'ın yüzük parmağındaki pembe ipek iplikten yapılmış yüzüğü görünce pek şaşırılmış. “Sen artık prenses oluyorsun. Iplikten yapılmış yüzük eline hiç yakışmaz. Onu çıkar da o güzel parmağına bu değerli yüzüğü takayım,” demiş.

Ancak Yeşilsalkım, kralın bu isteğine karşı durmuş. “Saygıdeğer kralım, o ipek ibrişimden yapılmış yüzük, prensimin güvercin olarak yaşadığı dönemlerden kalan tek anı. Aynı zamanda aşkımızın da kanıtı. Çocuklarımıza başımızdan geçenleri anlatırken bu yüzüğü göstermek isterim,” demiş.

Kral üstelememiş. Değerli yüzüğü iplik yüzüğün üstüne takıp büyük bir keyif içinde iki gencin nişanını ilan etmiş.

Sarayda kırk gün kırk gece sürecek olan düğünün hazırlıklarına başlanmış. Kral ve kraliçe, bir tabur askerle sarayın saltanat arabasını Yeşilsalkım'ın ana babasına göndermişler. Onlar da gelince düğün kurulmuş. Yeşilsalkım'la prens evlenip muratlarına ermişler. Gökten üç elma düşmüş...

GÖKTEN DÜŞMÜŞ ÜÇ ELMA

Büyükannem tam bu sözleri söylerken hemen atıldım. “Babanne, o elmaların hepsi de benim olsun. Neden dersen, masalda kendimi prensin yerine koydum ya! Serüvenler sürerken öldüm öldüm, dirildim. Bu nedenle, elmaları ben hak ettim,” dedim.

Babaannem, sevecenlikle başımı göğsüne bastırıp saçlarımı koklayarak yanaklarımı öptü. “İyi de oğlum,” dedi, “masalarda bu elmalar tek kişiye verilmez. Adeti bozamayız. Gökten düşen elmanın biri, masalı anlattığım için benim olsun. Biri masalı can kulağıyla dinlediğin için senin, biri de bu masalı okuyanların olsun. Ne dersin?”

“Tamam babaanneciğim,” dedim. “Dediğin gibi olsun.”

Tam o sırada kapı çalındı. Coşkuyla odadan fırladım.

“Dedem gelmiştir, canım dedeem!” diyerek kapıya koştum.

Gülten Dayıoğlu

Gümüşsuyu, İstanbul

Temmuz 2010

gulten@gultendayioglu.com

Sevgili okurlarım,

Ben de sözün tam burasında, araya girmeden duramadım.

Çünkü kapıyı çalan Canevi'nin dedesi değildi. Bir gün önce, masal derlemek için tanışıp görüştüğü komşulardan biri gelmişti.

Haydi, hep birlikte hayal kuralım!

Size göre, kapıyı hangi komşu çalmış olabilir?

Çülten Dayıoğlu

'Üç kuşanın yazarı' unvanıyla anılan Gülten Dayıoğlu, Kütahya'nın Emet ilçesinde dünyaya geldi. Kütahya 30 Ağustos İlkokulu'nu, İstanbul Atatürk Kız Lisesi'ni bitiren yazar, bir süre İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okudu. Dışarıdan sınavlara girerek ilkokul öğretmeni oldu.

Yazar, 1963-2010 sürecinde yedi-on sekiz yaş grubu okurlar için 74 kitap yazmıştır. Eserlerinin bazıları, İngiliz, Alman, Macar, İsveç, Rus, Arap (Mısır), Pakistan dillerine çevrilen yazar, Başbakanlık ve TRT olmak üzere pek çok kurum, vakıf, dernek, gazete, dergi ve sivil toplum örgütleri tarafından ödüllendirilmiştir. Yaşamını adadığı çocuk ve gençlik edebiyatına nitelikli eserler kazandırmak amacıyla 2006 yılında Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı'nı kurmuştur. Halen yeni bir gençlik romanı yazmaktadır.

www.gultendayioglu.com